

Hücreleri

halkların açlığa, adaletsizliğe karşı
haklı isyanını bastırmak için

**Bushlar, Blairler, Le Penler, Ecevitler,
Schröderler, Şaronlar,
Hikmet Samiler istiyor**



**Direnme
Savaşı
emperyalizme,
oligarşiye
karşı
sürüyor**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 10
27 Mayıs 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com



**HASTA
OLAN
ECEVİT
DEĞİL,**

DÜZEN!

*terör
demagojisi*

terör demagojisinin olduğu yerde
hak ve özgürlükler yoktur...
terör demagojisinin olduğu yerde
baskı, zulüm, ırkçılık vardır...

*neyi
örtüyor?*

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Sen de imzala...

Sen de imza topla!

Üzerinde; “Bizler aşağıda imzası olanlar diyoruz ki; **TECRİTE HAYIR, ÖLÜMLERİ DURDURUN!**” yazılı bir metni elinize alıp çalın kapıları. Komşunuzun, akrabalarınızın, işyeri arkadaşlarınızın kapısını çalın. Deyin ki, sizin de imzalamanız lazım bunu. Deyin ki, çünkü...

Çünkü bu imza hepimiz içindir. Bu imza ülkemiz içindir.

TAYAD’lıların imza kampanyasında ulaşılan rakam yüzüne yaklaştı.

Çalın kapıları, yüzünü aşsın. Yüzbinler olsun.

Çalın kapıları alınlarında kızıl bantlarla ölüme yürüyen yiğitlerimiz için, ülkemiz için, geleceğimiz için.

Bu kampanyayı yalnız destekleyen değil, örgütleyen olun. Şimdi genel çağrılar zamanı değil, şimdi iş yapma, elini taşın altına koyma, emek harca-

Ama gerçek; herhangi bir sendikada, masanın üzerine öylesine bırakılan bir imza metni, imzalanmaz. Birileri onun sorumluluğunu, organizasyonunu, çalışmasını üstlenmezse oradaki mevcut “duyarlılık” bile yansımaz o metne.

Ciddiyetle sorgulanması gereken bir durum belki. Sendikacı işçileri, memurları hangi politikalar bu noktaya getirdi, üzerinde düşünmek gerek. Ama durum bu. Aynı durum, okulda, semtlerde, başka DKÖ’lerde de aşağı yukarı geçerlidir.

Bunun için, tek tek devrimcileri, demokratları, insanca yaşamak isteyen insanları “iş üstlenmeye” çağırılmaktadır. Biliyoruz, kendini “tutsak yakını” sayan o kadar çok insan var ki; her biri bir örgütleyici olmalı. İmzalamakla yetinmeyip, kendisi imza toplamalı. Tek tek gitmeli insanlara, gitmeli, anlatmalı. İmza istemek, anlatmaktır, haberdar etmektir, kavratmaktır.

İmza kampanyası yüzüne yaklaştı. Bir o kadarı da, tutsakları desteklediği, gönlü onların yanında olduğu halde, korkuyor... Adını açık açık yaz-

Bizler aşağıda imzası olanlar diyoruz ki; **TECRİTE HAYIR, ÖLÜMLERİ DURDURUN!**

ma, sorumluluk üstlenme zamanı.

Biliniz ki, giderek, koşturarak, organize ederek, örgütleyerek ete kemiğe büründürülmemiş “Çağrı”lar havada kalmaya mahkumdur.

Bu kampanya kapsamında imza metinleri sendikalara da bırakıldı. Ama toplanan imzalar içindeki en küçük oran, sendikalardan gelen imzalar oldu. Hepsi hepsi bir kaç bin. Bunun dışındaki imzalar, TAYAD’lıların ev ev, kapı kapı dolaşarak, işçisiyle, memuruyla, gecekondulusuyla, aydınıyla, avukatıyla, herkese tek tek ulaşmasıyla toplandı.

Belki acı, belki trajik, belki vahim.

maktan korkup, imza atmıyor... Ama halkımızın, binyıllık deyişini hatırlayın; çalın kapıları, ve hatırlatın; korkunun ecele faydası yok! Korkunun eşiğinde kaldığımız sürece, tüm melanetler gelip bulur sizi. Açlık, zulüm, fuhuş, hepsi bulur... anlatalım.

Çalın kapıları; uyandırın kapının ardındaki. Çalın kapıları; direnişten yayılan o büyük özveriye, kararlılığı yayın evlere, işyerlerine. Çalın kapıları; yalnız ve çaresiz olmadığınızı görsün kapının ardındaki.

Çalın kapıları; çalın ki, zulüm bizden çalmasın en yiğitlerimizin canlarını. Çalın kapıları...



**ONLAR BÜYÜK
DİRENİŞİN GAZİLERİ;
Zorla müdahalelerle
sakat bırakıldılar...
Şimdi “bizi en iyi biz
anlarız” diyerek,
yok edilen hafızalarını
kazanma savaşını
birlikte veriyorlar...**

**Sayıları yüzbinlerle
değil milyonlarla
ifade edilir.
IMF iktidarlara
topraklarını yokettikçe,
zulmün baskısı
arttıkça;
düştüler yollara...**

**GÖÇÜ YARATAN BU
DÜZENDİR**

**Mahsuni
bizimdir;
halkın
ozanıdır.**



Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

1997

Yer:

İstanbul-Nurtepe

Susurluk’u protesto
eylemlerini meydanlara taşıyan halk,
katledenlerden,
kaybedenlerden
soygunculardan
hesap
soracağını ilan
ediyor



Onlarca soruşturma, onlarca dava, Susurlukçuların “beraatleriyle” sonuçlandı. Korkut Eken’e destek açıklamalarıyla, Susurluk’un baş failleri de çıktı ortaya.

Ama herkes biliyor ki, bu düzenin yargısı, onları da yargılamayacak...

Yani kısacası bu düzende adalet tecelli etmeyecek yine.

Ama yukarıdaki pankartın dile getirdiği gerçek değişecek mi?

HAYIR!

HAYIR!

HAYIR!

Çeteler, ER GEÇ halka hesap verecek!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışlıları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000	Fransa:3 Euro	İngiltere: £ 2
Avrupa: 3 Euro	İsviçre:3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya:3 Euro	Hollanda:3 Euro	Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Bağak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

Hopa: Kulelti Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K:1 No:1 HOPARTVİN Tel: 0466 351 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı

No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kandıracar İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Tahirhan Cad. Bozoklu İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 435 25 80

Trabzon: Kemir Kaya Mah.Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pushtur İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... Terör demagojisinin olduğu yerde
- 5... Hasta olan Ecevit değil düzendir
- 6... Oligarşinin yönetememe krizi
- 8... Seçim: Erken veya geç!
- 9... Bağımsız Türkiye: Devlet hazırola...
- 10... Zulüm altında süren direniş ve
"Demokratik Kamuoyu"
sorumluluğu
- 11... Kandıra'da Futbol maçı neyi gizliyor
- 12... Yalana kuvvet!
- 14... Aklayın!
- 15... İYÖ-DER'lilerin çağırısı...
- 16... Hükümet, lastik görevini erteledi
- 17... "sağduyu" değil, programlı,
kararlı mücadele zamanı!
- 18... Almanya Bush'u karşıladı:
"Dünyanın en büyük
teröristi Bush"
- 19... Amerika'nın "terör raporu"...
- 21... Amerikan yalan merkezleri çalışıyor
- 23... İşkenceyle yok edilen hafızaları
"Sevgi evleri"nde kazanma savaşı
- 26... 2. yılında F tipleri
- 29... Gettolar ve kondular
Gençlik'e komplo hazırlığı
- 31... Polis devletin kamerası
- 32... Halkın hukuku: Kim daha suçlu?
Afetin 54. yıldönümü
- 33... Cihad Cibril katledildi
- 35... Aşık Mahsunî'yi kaybettik
- 36... Göç ve işsizlik-1...
- 39... Tersine göç
- 40... Seçim, birliğin zemini olamaz!
- 41... Despot kağıt
- 42... Bir raporda Almanya'dan
- 44... Şehide ağıt
Yurtdışından...
- 46... Benim adım Fidan...
- 47... Nurhak... Maltepe...
Devrime akan ırmaklar
- 48... Katkı: Hasan Kıyalet,
Ekmek ve Adalet
- 50... Üç harfin anlattığı

Terör demagojisinin olduğu yerde...

Herkesin bildiği gibi, "anarşi, terör" deyişleri hiç de yeni değildir. En azından bir elli yıllık geçmişi vardır. Ama "terör" kavramının belli bir politikanın aracı olarak, bir kampanya biçiminde kullanılması daha sonralara denk düşer. Son on yıl, bu demagojinin en yoğun biçimde işlendiği dönemdir. Mesela, hatırlayın, 1970'lerin başında, halk kurtuluş savaşçılarının silahlı eylemleri gündemdeyken, "terör" kelimesi yoktu bu kadar ortalıkta. O günün manşetlerinde daha çok "anarşist" sözü yer alırdı. "anarşistler konsolosu kaçırdı... üç anarşist öldürüldü"... gibi. "Anarşi ve anarşist" kavramları da "terör ve terörist"le aynı amaçla kullanılıyordu. Devrimcilerin **amaçlarını, ideallerini gizlemenin, çarpıtmanın** bir aracıydı. Devrimcileri, halk kurtuluş savaşçılarını halkın gözünde karalamak ve halktan tecrit etmek amaçlanıyordu.

1980'lerde literatüre, emperyalizmin ideolojik saldırılarıyla birlikte "terörizm" demagojisi daha yoğun biçimde girdi. Emperyalizme karşı halk kurtuluş savaşları "terörizm", halk kurtuluş savaşçıları "terörist" ilan edildi. Uzun bir zaman da böyle kullanıldı. Bugünse artık "terör ve terörizm" kavramı en geniş kullanımına ulaştı. Artık emperyalizme şu veya bu biçimde, şu veya bu noktada karşı çıkan herkes, terörist, emperyalizme karşı her eylem terör eylemi olarak nitelenir hale geldi. Yalnız örgütler, militanlar değil, ülkeler, uluslar, halklar, "terörist" ilan ediliyor artık... Ama bu süreç, özellikle de 11 Eylül 2001'den bu yana süreç, "terör ve terörizm" demagojisiyle nelerin gizlendiğinin, gizlenmek istendiğinin de az çok görülmeye vesile oldu. Şimdi artık çok daha kesin ve kanıtlarıyla söyleyebiliriz ki:

Terör demagojisinin olduğu yerde **hak ve özgürlükler** yoktur. Hak ve özgürlükler mücadelesini bastırmak için baskı ve zulüm vardır... Terör demagojisinin olduğu yerde, **ulusal ve sınıfsal sorunlar** vardır; bu sorunlar bastırılmak, yok sayılmak istenmektedir... Terör demagojisinin olduğu yerde, gericilik, faşizm, ırkçılık vardır... Terör demagojisinin olduğu yerde, emperyalist tekellerin dünya halklarından gizlenmek istenen çıkarları vardır... Yalnız bunlar da değil:

"Terör" demagojisi, halkların ulusal sosyal kurtuluş mücadelelerinin de, en sıradan talepler için haklar ve özgürlükler mücadelesinin de önüne emperyalizmin ve oligarşilerin çıkardığı bir barikattır... Ekmek ve adalet için, bağımsızlık ve özgürlük için, bu barikat aşılmalıdır.

Terör demagojisinin olduğu yerde, halkın şu veya bu biçimde **direnişi ve mücadelesi** vardır. Egemen sınıfların o di-

renişi bastırma politikaları yürürlüktedir. Sömürü ve soyguna karşı hiç bir direnişle, mücadeleyle, eylemle karşı karşıya olmayan egemen sınıflar, doğal olarak terör demagojisine de ihtiyaç duymayacaklardır. Çünkü zaten düzenlerini itirazsız sürdürmektedirler. Ama düzene karşı bir itiraz yükselmeye başladığında, ve bu itiraz, silahlı silahsız direniş biçimine büründüğünde, terör yaygarası da tırmanmaya başlar. Halkın direnişi, mücadelesi ne kadar güçlüyse, terör yaygarası da o kadar yüksek perdeden yapılmaya başlanır. Halkın mücadelesi ve direnişi **kitleselleştikçe**, “terör” kavramının **kapsamı da genişler**. “Terörizm” demagojisinin ağababaları, emperyalistlerdir. Dolayısıyla neyin “terör” olduğuna, neyin “terör” olmadığına karar verme hakkını da kendilerinde görürler. O dönemki ekonomik, siyasi çıkarlarına ve politikalarına göre “terör listeleri”ni genişletip daraltırlar.

Terör demagojisinin olduğu yerde, **uluslararası hukuk** da yoktur; **halkların, devletlerin eşitliği** yoktur. Bağımsızlık, ulusal onur tehdit altındadır. Suudi Arabistan, bilindiği gibi, ABD’nin Ortadoğu’daki en sadık hizmetkarlarından biriydi. Ama bakın geçenlerde gazetelerde çıkan bir haberde şöyle deniyordu: “*ABD Savunma Bakanı Wolfowitz, Richard Perle ve Yahudi lobisi, Irak’tan sonra ABD’yi Suudi Arabistan rejimini yıkması için baskı altına alıyorlar... Weekly Standard adlı sağ eğilimli derginin genel yayın yönetmeni William Kristol, ‘El Kaide üyelerine ilham veren, İslam’ın köktenci yorumunu destekleyen Suudi Arabistan’da bir rejim değişikliğini George Bush’un göz önüne almasının zamanı geldi’ dedi*”... “Terör listeleri”ne inananların gözünü açacak bir örnek. Terör demagojisinin çarpıcı bir yorumu! İşbirlikçi bir ülke bile, pekala Amerikan imparatorluğunun tüm isteklerine tam boyun eğmedi diye, terör demagojisiyle hedef haline getirilebiliyor. “Terör” kavramı artık öyle bir hal ve tarif kazanmıştır ki, “Amerikan çıkarlarının, isteklerinin bir harfine karşı çıkmak” da terör olarak adlandırılabilir nokta gelmiştir.

ABD’nin içlerinde DHKP-C’nin de olduğu beş örgütü “hedef örgüt” ilan ederken ki gerekçesini hatırlayın: “*ABD’nin Afganistan’daki operasyonunu açıkça eleştirmek*”! Bu gerekçe, terör demagojilerinin tüm içyüzünü ortaya seriyordu. Yarın Suudi Arabistan da pekala “şer eksen” veya “terörü destekleyen ülkeler” listesine sokulabilir; gerekçe hazır: “İslamın köktenci yoru-

munu destekliyor”! İşte bütün bu örnekler, “terör demagojisinin olduğu yerde ne ulusal, ne uluslararası hak ve özgürlüklerin, hukuk ve adaletin, bağımsızlık ve özgürlüğün olmadığı”nın açık kanıtlarıdır. Bu örnekler, terör demagojisinin, nihai anlamda emperyalizmin dünya düzenine karşı **tüm muhalefeti** yoketmeyi hedeflediğinin kanıtlarıdır.

Emperyalizmin dünya çapındaki politikalarında da, işbirlikçi oligarşilerin faşist politikalarında da bu demagojiden sonuna kadar yararlanılıyor. Sadece son bir kaç hafta içinde emperyalist medyada ve ülkemiz medyasında öne çıkarılan, defalarca tekrarlanan haberleri hatırlayın. Canlı bombalar, istihbaratlar, sınırdan girdiler, kamplarda eğitildiler... saldıracaklar, bombalayacaklar... “Teröre karşı mücadele” dedikleri zulüm politikalarının gerekçesi işte böyle yaratılıyor. Falan yerde bir mitinge izin verilmiyor, gerekçe: “*istihbarat alındı, terör örgütlerinin olay çıkarması ihtimali var*”... Bu tür yalan istihbaratlar, on yıllardır hep yasakların, baskıların gerekçesi yapıldı... Şimdi onun dünya çapındaki benzer örneklerine tanık oluyoruz. Kore, Küba “terörü destekleyen ülke” ilan ediliyor. Gerekçe, “kitle imha silahları ürettiğinin istihbaratı alındı” Kanıt? Yok.

İşte bütün bunlar gösteriyor ki, “terör demagojisi”, **halkların ulusal sosyal kurtuluş mücadelesinin de, en sıradan talepler için haklar ve özgürlükler mücadelesinin de önüne emperyalizmin ve oligarşilerin çıkardığı bir barikattır**... “Teröre karşı savaş” demagojisinin gerekçesi olarak, buna paralel baskı ve yasakların gerekçesi olarak “*eylem*”ler gösteriliyor; gerçek ter-sidir; emperyalizme oligarşiye yöneltilen eylemlerin gerekçesi, bu baskılardır; terör demagojileriyle halkların tüm ekonomik, siyasi, sosyal haklarının gasbedilmesi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerinin kanla boğulmasıdır. Şu kesin olarak söylenebilir; emperyalistlerin ve oligarşilerin “terörizm” demagojisi sürdüğü müddetçe, halkların silahlı ve silahsız kurtuluş mücadeleleri de sürecektir. Çünkü terör demagojisinin sürmesi demek, halkların ekmeğinin, özgürlüğünün, bağımsızlığının yokedilmeye devam edildiğinin göstergesinden başka bir şey değildir. Halktan, hak ve özgürlüklerden yana olanlar, ve bizzat halkların kendisi, “terör” demagojisinin kendisini ve dillere, beyinlere yansıyan tüm sonuçlarını silip atmalıdırlar.

Hasta Olan Ecevit Değil Düzendir

Hasta, bunamış devlet adamları yürümekten aciz hale gelmiş, ama soygun ve zulüm politikaları kesintisiz sürüyor.

“Devlet politikasında süreklilik esastır”; IMF uşaklığında kesinti yok. Çünkü kaptan köşkünde Genelkurmay oturuyor.

Günlerdir basınından siyasetine Ecevit'in sağlığı üzerinden şekilleniyor bir çok gelişme.

Seçim isteyenler, Ecevit'in hastalığı diye başlıyor konuşmaya.

Hükümet, Ecevit'in sağlığı diye başlayıp savunmaya geçiyor.

Tekeller, “işlerimiz yürümüyor vekalet ver” diye baskı yapıyor.

Basın, kırık kaburgalardan başlayıp, Ecevit'in pencereden el sallamasını “son dakika” haberi diye veriyor.

Ecevit'in hastalığıyla krize tutulma korkusu yaşayan bir devletin sağlamlığından kim sözedebilir? Ecevit değil, düzenin kendisi hasta olmuş; en küçük bir rüzgarda borsası nezle olup düşüyor, çıkıyor, krizle yatıp kalkıyorlar.

Kaburgası kırılmış, 15 gün bunamış bir kafayla oturuyor. Neymiş, borsa düşmesin diye fedakarlık yapıyormuş. Ülkemizi IMF'ye satarken de o fedakarlıkları yapıyordu. Hapishanelerde dört duvar arasındaki insanlar katledildiğinde de büyük fedakarlık içindeydi, katliamın muzaffer komutanı gibiydi Ecevit.

Ülkeyi yöneten işte bu kafalar. Büyük devletin liderlerine bakın.

Ecevit'in hastalığını gizlemeye, küçültmeye çalışan düzen, aslında kendi hastalıklarının ne kadar büyük olduğunu itiraf ediyor. Öylesine pamuk ipliğine bağlı ayakta duruyor ki, en küçük bir kargaşadan korkuyor düzen. Gerçekte hiçbir şeyi değiştirmeyeceği malumken seçim yapacak durumda bile olmaması “ya istemediğim bir parti gelirse” korkusunun ürünü. Çözüm bulamıyor, çözümsüz kaldıkça daha fazla baskı, daha fazla zulüm ve soyguna yükleniyor.

Yatağa mahkum hale gelmiş devlet, ama halkı soymayı hala iyi beceriyor. Soygun kararları, zamlar, grevlerin ertelenmesi kararları, IMF'ye günlük raporlar hala eksiksiz veriliyor. F tiplerinde zulüm aralıksız sürüyor. Polis komploları hızından bir şey kaybetmiyor. Gecekonular hala polis baskısı ve kuşatmasında. Polis kameraları meclis odalarında...

Dedik ya, “devlette devamlılık esastır.”

Zulüm ve soygun mekanizması kesintisiz işleme devam ediyor.

Kaburgaları kırık devlet adamları, baskı politikalarını hiç aksatmaksızın uygulamayı sürdürüyor; çünkü asıl kaptan köşkünde Genelkurmay var; onlar da gayet sağlıklı !

Genelkurmay, hiçbir halk desteği kalmamış, halkın her kesiminin “git” diye feryat halinde haykırdığı yatalak bir iktidarın arkasına tanklarını, toplarını dayamış düşmesin diye ayakta tutmaya çalışıyor. Ecevit iktidarını posasını çıkarana kadar kullanmakta kararlı.

Karargahın önündeki bir vitrin gibi bu iktidar. Bu nedenle hastane odalarında yapılan toplantıların, “ben olmazsam Türkiye batır” megalomanlığına tutulmuş Ecevit'in ne önemi var? Kaptan köşkü sağlam olduktan sonra IMF, tekeller, Amerika hiç merak etmesin.

**Oligarşinin
düzeni
75 yıldır
bu halde!**

**75 yıldır
hasta
yatağındaki
sömürü ve
soygun
düzenini
Susurlukla,
zulümle
ayakta tutan;
genelkurmaydır.**



Oligarşinin Yönetememe Krizi



“Emperyalist hegamonya altındaki bütün geri bırakılmış ülkelerde mili kriz, tam anlamı ile olgunlaşmış olmasa bile mevcuttur.

Varolan kapitalizm... çarpıktır, emperyalizme göre biçimlenmiştir. Emperyalist hegamonya toplumun kendi iç dinamiği ile gelişmesine engel olduğu için ülke alt yapı ilişkilerinden üst yapısına kadar, milli bir kriz içindedir.”

Mahir Çayan

“Hasta adam”... Bu iki kelime yanyana gelince, bugün Türkiye’de herkesin aklına gelecek ilk isim kuşkusuz Başbakan Bülent Ecevit’tir. Hayır, biz ondan söz etmiyoruz. Biz daha eskilerden sözedeceğiz. Bu deyim, hasta adam, 1900’lerin başında, Osmanlı Devleti’ne takılan bir addı. Avrupa’nın gözünde ‘hasta adam’dı Osmanlı. Ne yönetimi, ne maliyesi, ne bütçesi kalmış, ordusu büyük ölçüde dağılmış bir devlet durumundaydı çünkü. Ordusunu bir yana koyarsanız, bugünkü Türkiye Cumhuriyeti devletiyle büyük benzerlik taşıyordu.

Emperyalistler, 1920’lerdeki gibi “hasta adam” demeseler de, IMF’nin, Dünya Bankası’nın, ABD, AB yetkililerinin kullandığı “Türkiye tehlikeli eşikte” “ya batarsınız, ya çikarsınız” gibi deyimler, esasından ondan farklı değildir.

Türkiye, işte bu nedenle, Ecevit’in hastalığı kadar, Türkiye devletinin, düzeninin hastalığını tartışsaydı, en azından, gerçeğin kavranmasına bir katkısı olurdu.

Ama Ecevit’in hastalığı da, bir anlamda bu gerçeğin görülmesine hizmet ediyor. Çünkü, bir tek kişinin hastalığı, düzenin ne büyük açmazlar içinde olduğunu da göstermiş oldu.

ABD’nin, MGK’nın istikrar isteği ve 28 Şubat

Mevcut hükümet, Genelkurmayın ve TUSİAD’ın, 28 Şubat’tan sonraki süreçte, tanklarla, medyayla iteleye kalaya ortaya çıkarttıkları bir hükümettir.

Genelkurmayın 28 Şubat müdahalesinin en önemli

amacının “düzen partilerini hizaya sokmak” olduğunu söylemiştik o zaman. 28 Şubat’tan sonraki seçimlerde, “en çok hizaya gelen” üç partinin hükümeti kuruldu. Emperyalizmin ve oligarşinin istediği “Siyasi istikrar” sağlanmıştı. TUSİAD’ın, Genelkurmayın, IMF ve ABD’nin istekleri bir bir ve hızla yerine getirilmeye başlandı. TBMM, gerçekten de Ecevit’in dediği gibi “geceyarılarına kadar çalışarak”, tekellerin istedikleri yasaları çıkardı. IMF’ye niyet mektubu üstüne niyet mektubu verildi. Genelkurmay İsrail’le anlaşma üstüne anlaşma imzaladı. Zammın ve tabii zulmün haddi hesabı yoktu. Emperyalizm yap diyor, hükümet yapıyordu. Soygunun, IMF paketlerinin pervasızlığı, açlığı, işsizliği, iflasları körüklüyor, bu da halkın tepkisini büyütüyordu. Onun da çaresi vardı; nasıl olsa işbaşında “istikrarı” sağlayacak, bir tek soygun ve zulüm kararının altına bile imza atmamazlık yapmayacak bir hükümet vardı; meydanlara çıkanlar panzerlerle, coplarla ezildi, hapis-haneler, gecekondular semtleri kana boğuldu.

Oligarşi ve özel olarak da Genelkurmay, böyle bir hükümetten vazgeçmek istemiyor. Ayakta duramayan, üst üste iki doğru cümle kuramayan bir adamın başkanlığında, DSP-MHP-ANAP hükümetindeki ısrarın özü işte budur.

İsrar, krizin derinliğinin de göstergesidir

Geçen yılın Şubat’ında ortalık “kriz” sözüyle allak bul-lak olmuşken, biz, kriz sözüne, burjuva medyanın yüklediği o “olağanüstü” anlamı yüklemelik. Çünkü, bu ülkede, kriz sürekli. Biraz iner, biraz çıkar, derinleşir, sığlaşır, ama sürekli. Bu durum, onlarca yıldır böyledir.

Krizin sürekliliğine, ister hükümetler cephesinden, ister halkın yoksulluğunun cephesinden bakın, görürsünüz.

Devrimci hareketin önderi Mahir Çayan’ın daha otuz yıl öncesinden tesbit ettiği “milli kriz”in en temel olguları, yönetenlerin yönetemez hale gelişi ve yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istemeyişleridir. Peki bu iki durum da geçerli değil mi ülkemizde?

Halkın böyle yönetilmek istemeyişi ise, özel hiç bir karnit gerektirmeyecek kadar açık bir gerçektir.

Peki oligarşi rahatça yönetebiliyor mu?

Evet, istediği gibi IMF programlarını uyguluyor, katliamlar yapıyor, ama işte, bir başbakanın yerine başka bir başbakan çıkaramıyor. İsteddiği hiç bir kararı alamıyor, sadece kendisine IMF, ABD, AB tarafından dikte edilen kararları tasdik edebiliyor. Yani özü, yönetemiyor.

Onyıllardır bu ülkede seçimin "normal" zamanında yapılması, bir kaç istisnadan ibarettir. Bu ülkede yapılmış seçimlerin çoğu, "erken seçim"dir. Hemen hiç bir hükümet, normal seçim süresinin dolmasına kadar dayanamamıştır. Bu bile, **yönetememe krizinin** açık göstergelerinden biridir.

Bu hükümet, hala "direniyor"! Çünkü oligarşi, henüz ikinci bir hükümet alternatifini bulabilmiş değil.

Durumları, tastamam "aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık" noktasındadır. Ne mevcut TBMM'den başka bir hükümet alternatifi çıkarabiliyorlar, ne de seçime gidebiliyorlar.

Halkın IMF'ye karşı öfkesinin, iktidardan hoşnutsuzluğunun, seçim sandığında da olsa istenmeyen sonuçlar doğuracağından korkuyorlar. 28 Şubat'la sağlanan "hiza"nın bozulmasından korkuyorlar.

Krizden kurtulamayacaklar

Hükümet-MGK-AB-Genelkurmay-ABD-TÜSİAD... hepsi arasındaki ilişkiler "ince dengeler" üzerine kurulmuş durumda. Böyle olduğu için de, mesela, mecliste hemen hemen DSP'yle aynı sandalye sayısına sahip MHP'ye Başbakanlığı devredemiyorlar. Genelkurmay bunu ister aslında. Ama bir çok şey buna engeldir.

Ecevit'in hastalığı, bir bakıma da düzenin "hastalığının" resmidir; Oligarşinin, kendi içinde alternatifsiz duruma düşmesi, tüm partilerin **tek tipleştirilmesi, ideolojisizleştirilmesi**'nin de bir sonucudur. Düzen partileri, içte MGK çizgisine dışta IMF çizgisine tabi kılınmıştır. Bu noktada pürüz çıkaran veya çıkarma ihtimali bulunanları ise, ne TÜSİAD, ne Genelkurmay, ne IMF ve ABD istememektedir. aları sonucudur...

Durmaksızın yeni partiler kurulması da, oligarşinin **yönetememe** krizinin bir başka göstergesidir. Durmaksızın yeni parti kuruluyor, ama birbirlerinden farksız, renksiz partiler. Birinin liderinin giyimi klasikmiş de, birininki modernmiş, ancak bunlarda bir fark görülebiliyor, çünkü hepsi IMF'ci ve MGK'cı.

Bu ise, kim iktidar olursa olsun, düzenin krizden çıkamayacağını bugünden kanıttır. Çünkü IMF politikaları ve faşist rejim, ekonomik ve siyasi krizlerin de kaynağıdır.

Bu krizin sonucu,

"Arjantinden de beter" olmaktır

"Kriz" denilince, acaba Arjantin gibi mi olacağız diye tartışıldı bir zamanlar da. Tartışma unutuldu belki ama

ihtimal hala gündemde.

Arjantin kendi çapında daha dayanıklı bir ekonomik yapıya sahiptir. Ama Türkiye oligarşisi, ekonomisinde de, siyasetinde de alabildiğine çürük temeller üzerinde iktidarını sürdürmektedir. Bunu emperyalistler de çok iyi bildiği için, ekonomik, askeri, siyasi desteklerini eksik etmiyorlar.

Evet, hep söylendiği gibi, Türkiye gerçekten de hem coğrafi, hem siyasal anlamda "stratejik" bir konumdadır. Bu emperyalizm açısından böyle olduğu gibi, dünya halklarının mücadelesi açısından da böyledir. Tümöyle işbirlikleştirilmiş, faşistleştirilmiş bir iktidar, emperyalizm için bölgedeki çıkarları açısından ne kadar önemliyse, Türkiye topraklarında halkların mücadelesinin gelişmesi de, aynı şekilde bölge açısından o kadar önemli ve etkileri geniş olacaktır.

ABD, IMF, AB sözcülerinin "Türkiye'nin çöküşüne müsaade etmeyiz" sözlerinin anlamı da budur.

Ama milli krizi iyice derinleşmiş bir iktidarı, ilelebet emperyalizm de ayakta tutamaz. Filipinler'den Endonezya'ya, Şili'den Nikaragua'ya kadar bir çok ülkedeki gelişmeler bunun örneği ve kanıtıdır.

Veli Küçük Sedat Peker Kolkola



23 Mayıs'ta bir salonda "Türkçülük Gecesi" kutlanıyordu. Kutlamayı organize eden ünlü mafyacı Sedat Peker'di.

Kutlamanın baş konuğu ise, emekli Tuğgeneral Veli Küçük.

Gerçekte onlar, bugüne kadar Susurluk üzerine sayısız yazıda, raporda bir araya gelmişlerdi. Telefon görüşmelerinin sayfalarca uzayıp giden kayıtları, onları doğrudan ve çok çeşitli "kontak"lar aracılığıyla birbiriyle irtibatlandırıyorlardı. Ama doğrusu, hiç kimse onları yanyana görmemişti. O da oldu.

Veli Küçük'ü, Sedat Peker'in organize ettiği geceye katılmaya yönelten kafa yapısıyla, Doğan Güreş başta olmak üzere, emekli generallerin Korkut Eken'i "sahiplenmekte", Eken'in yaptıklarını üstlenmekteki düşünce aynıdır.

Pervasızca Susurluk'u meşrulaştırmak, legalleştirmek istiyorlar. Biz buradayız, Susurluk sürüyor diye ilan ediyorlar.

Evet, biz de öyle diyoruz. Susurluk sürüyor; Susurluk'a karşı mücadele de öyle.

SEÇİM; ERKEN VEYA GEÇ!

Ne olacak?

Kim gidecek, kim gelecek?

Ne olacak da

birşeyler değişecek?

Hükümet ortakları hastanede toplandı ve “erken bir seçimi düşünmüyoruz” açıklamasını yaptı. Ama iki aydır tartışılıyor erken seçim, ve bu açıklamaya rağmen de tartışılmaya devam edecektir. Çünkü Türkiye siyasetinde seçim bir kez tartışılmaya başlandı mı, onu artık kolay kolay gündemden kimse çıkaramaz. Zaten, egemen sınıfların seçim tartışmasını gündemden çıkarmak gibi bir isteği de olmaz.

Çünkü “seçim”i ortaya atan hemen her seferinde kendileridir. Zaman zaman düzen sendikalarından reformist partilere kadar farklı kesimler tarafından da dile getirilir, ama erken seçim talebinin sahibi, esasında hep düzen partileridir.

Zamların, zulmün halkın “burasına kadar” geldiği zamanlarda akla gelen ilk “çare”lerden biri olarak hemen erken seçim sözü ortaya atılmıştır. Bugünler de öyle günlerdir.

Erken seçim ve bizzat seçimin kendisi, egemen sınıflar tarafından boğulmakta olan halka atılan bir “can simidi” gibi gösterilir.

Ama bu “can simitleri”nin bugüne kadar halkı kurtardığı da hiç görülmemiştir. Halk bir çoğuna sarılmış, ama her geçen gün, her geçen dönem, biraz daha dibe batmaktan kurtulamamıştır.

Seçim aldatmacasının esprisi de budur zaten. Kitlelerin ortaya saçılan “can simitlerinden” birini tutunduğu zaman kurtuluyorum hissine kapılması sağlandığında, seçim oyunu da her zamanki rolünü oynamıştır.

Kitleler, tutundukları can simitlerinin hiç birinin birbirinden farkı olmadığını, daha da vahimi, tutundukları şeyin bir can simidi olmadığını anladıklarında iş işten geçmiş; oligarşi sömürü düzenini seçim sandıkları aracılığıyla bir kez daha meşrulaştırmıştır.

Alın birini vurun ötekine...

Var mı içlerinde IMF'nin bu paketlerini uygulamayacağız diye rest çekebilen biri?

Var mı içlerinde soyguncuyu, hortumcuyu, haksız kazanç sağlayan herkesi cezalandıracağız diyen?

Var mı içlerinde işsizlik sorununa dair bir çözümü olan? Var mı içlerinde IMF'nin ve ABD'nin uygulattığı tarım po-



Yakında, aldatmacanın bayrakları yeniden boy gösterecek caddelerde. Hatta tiyatro tam olsun, aldatmaca tam olsun diye, tabelalarında “komünist”, “sosyalist”, “halk”, “özgürlük” yazanlar da olacak içlerinde. Ama seçimin bir aldatmaca olduğu gerçeği değişmeyecek.

litikaları yerine, bu toprakların köylüsünün taleplerine göre davranacağız diyen?

Var mı içlerinde, Incirlik ve diğer üslerden Irak'ın, Afganistan'ın başka halkların bombalanmasına izin vermeyeceğiz diyen?

Var mı içlerinde işkenceye, infazlara son vereceğiz diyen? Var mı içlerinde Susurlukçuları yargılayacağız, Susurluk'u son hücreğine kadar dağıtacağız diyen?

1987 seçimlerinde, hele ki 1991 seçimlerinde ne vaatlerde bulunuyorlardı hatırlayın. Sonrakilerde de, çok olmasa da yine de üç beş vaatleri vardı.

Ya şimdi?

Vaatte bulunacak halleri yok.

Vaatte bulunacak güçleri yok.

Şu veya bu konuda vaatte bulunabilmek için bile, IMF'den ve MGK'den izin almak zorundalar. Hepsi o kadar kişiliksizleşmiş, hepsi o kadar birbirine benzeşmiş.

Şu anda, bilimselliği, doğruluğu birbirinden tartışmalı olan anketlerde önde görünen iki parti var: Ak Parti ve CHP.

Peki kim bu iki partinin, halkın dertlerine derman olacak somut bir projesini biliyor? Hiç kimse!

Çünkü onların da yok böyle bir projesi.

Düzen partileri, veya düzene karşıymış gibi görünüp, düzene tabi olanlar, Amerikalara, düzenin şu veya bu gücünün icazetine sığınıp siyaset yapanlar, halkın ve ülkenin iyiliğine hiç bir şey yapamaz.

Çünkü, ne IMF'yi, ne MGK'yı aşabilir, ne de onlara karşı savaşılabirler. Bu nedenle, her seçim yeni bir aldatmaca olmaktan öte bir anlam taşımaz bu topraklarda.



DEVLET HAZIROLDA

Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler, IMF heyeti başkanı **Kahkonen** ile görüşmeden sonra basına konuşuyor; **“seçim sizin iç işiniz dedi”**.

Utanmamış, IMF memuruna sormuş ki, bu cevabı almış ve bunu da çok doğal bir şeymiş gibi basına açıklıyor. Uşaklığın arsızlıkla birleştiği nokta budur. İçişleri olduğunu IMF heyetinden öğrenen iktidar neyi yönetebilir ki?

Düşünün ki, bu iktidarlarda devrimciler hakkında “kökü dışarıda, dış güçler yönetiyor” demojileri yapıyor. Ne zaman seçim yapacağını IMF’ye soran bir iktidarın kökü, dalı değil, tüm bedeni, beyni dışarıda demektir.

Bu iktidar CUMHURİYET TARİHİNİN EN İŞ-BİRLİKÇİ İKTİDARI olma onursuzluğunu çoktan hak etmiştir. İşbirlikçilik ve sömürü katliam olmadan sürdürülemeyeceği için yine cunta yıllarından sonra CUMHURİYET TARİHİNİN EN KATLİAMCI İKTİDARI ünvanı onundur.

“IMF heyeti yine teftişte” demek bile yetersiz kalıyor. Artık bu kavram bile durumu tam olarak anlatmıyor. Geçici olarak yurtdışı gezisine çıkan, gerçekte ülkeyi yöneten ve **“biz yokken ne yaptınız bakalım”** diye vekillerinden rapor alan bir iktidar gibi.

IMF sadece Keçeciler’i değil, bu kez İstanbul’daki işadamlarından başlayarak ekonomiye, siyasetle ilgili ne kadar kurum, kuruluş varsa tümünü tek tek dolaştı, raporlar aldı.

Devlet topyekûn olarak hazırolda, Kahkonen’in kapısını çalmasını bekler durumda. Ama IMF yetmez diyor, şu kadar işçi daha atın, şöyle vergi çıkarın, böyle zam yapın, şu yasaları hemen çıkarın demeye devam ediyor.

Talimatlar sadece onursuzluğun değil, aynı zamanda açlığımızın da ifadesidir. Her talimat, 65 milyonun boğazından bir lokmayı daha çekip alıyor. IMF’nin kolları boğazımızı çoktan geçti, işçisi, köylüsüyle tüm halkın midesine uzandı. O eli söküp atmak için beklemeyelim.

Dipte Kalan Kim, Üste Çıkan Kim?

Ekonomik işbirliği ve Kalkınma Örgütü OECD üyesi 30 ülke içindeki sıralamada, Türkiye’nin 4 sıra birden gerileyerek 20. Sıraya düştüğü açıklandı. (20 Mayıs Türkiye)

Basın, **“Hızla dibe gidiyoruz”** dedi.

Ekonomi de HASTA! Ya- tağa öyle bir çivilenmiş ki, oksijen hortumu gibi, IMF’nin dolarları olmadan yaşayamaz durumda. IMF’nin hortumlarının ne anlama geldiği de açık; siyasetten, ekonomiye kadar her şeyin emperyalist tekel- lere bağımlı olması.

Evet “hızla dibe gidiyo- ruz”, ama dibe giden tekeller, bir avuç zengin işbir- likçi, soyguncu devlet bürokrasisi değil; milyonlar- ca halk dibe giden. Onlar hep üstteler. Milyonların üzerine çıkıp durmadan onyıllardır tepiniyorlar.

Kimilerinin söylediği gibi, **“kötü yönetildiğimiz”** için mi dibe gidiyoruz? Evet bir yönetim sorunu var, ama bu, mevcut hükümetin yerine başka par- tilerin iktidarıyla çözülecek bir sorun değildir. “Kö- tü yönetim”, halkın çıkarlarını değil tekellerin çı- karlarını esas alan, emperyalist tekelleri uşağı olan rejimin tam da kendisidir.

Evet, “dibe gidiyoruz”; işsizlerin sayısı milyon- larla ifade edilir hale geldi. IMF istedi, iktidar işten attı. Halen de “daha fazla atın” talimatları yerine getiriliyor.

Evet, “dibe gidiyoruz”; işçimizin, memurumu- zun, köylümüzün, 65 milyon halkımızın “insanca yaşama” değil, yaşayabilmek için ekmek bulma so- runu var. Yarın kimin ekmezsiz kalacağının hiçbir garantisi yok.

Derviş, **“Türkiye’ye yatırım yapan kazanıyor”** di- yor, emperyalist tekellerin bir toplantısında.

Evet onlar kazanıyor, 65 milyon kaybediyor.

Emperyalist tekeller ve işbirlikçileri üste çıktık- ça 65 milyon en dibe doğru gidiyor. En dip, yoksul- luğun kitlesel açlığa dönüştüğü yerdur.

Gidişi durdurmanın, üsttekilerle dipteekilerin ye- rini değiştirmenin tek yolu **örgütlenmek**.





1
9
8
4

Zulüm altında süren direniş ve “Demokratik Kamuoyu” Sorumluluğu

Bu sayfanın altına büyük harflerle yazdığımız günler her sayımız çıktıkça büyüyor, uzun açlığın, büyük direnişin hem niteliğini, hem de zulüm altındaki günlerini anlatıyor.

Zulmün altında, ateş hattında direnmiyor devrimci tutsaklar. Bu gerçeği görmeyen, kabul etmeyen hiçkimse yoktur. Direnişin, hak ve özgürlükler direnişi olduğu ise, 19 Aralık ve sonrasında yaşanan gelişmelerle, iktidarın saldırılarıyla çok daha net anlaşılır hale gelmiştir.

O zaman, hak ve özgürlüklerin yanında olduğunu söyleyen, en azından böyle bir iddiası, söylemi olan güçlerin, çevrelerin, ya da en bilinen adla söyleyelim; “demokratik kamuoyu”nun tutsaklar karşısında, hapishaneler konusunda görevi, sorumluluğu ne olmalı?

“Bırakın” çağrılarının bu sorumluluğun bir parçası olmadığı, hele “duyarlılık” ifadesi hiç olmadığı tartışmasızdır. Demokratik tüm güçlerin bu noktada asli görevi, konuyu sahiplenmek ve desteklemektir.

Önerileri olabilir, direnişin biçimin-den onlarca ayrıntıya kadar eleştirileri olabilir, ama bunu bir iç tartışma olarak görmek durumundadır. Aslolan görev yerine getirilirken de bu tartışma sürdürülebilir, buna da kimse itiraz etmez.

Ama tutsaklar üzerinde baskı yapmak için çağrı yapan kafa, demokrat değildir; devrimciliğin karşısındadır.

direnme savaşı sürüyor 585. gün

Bir iç tartışma yürüttüğü de tartışılır hale gelir.

Baskı çağrısı yapılan zulme karşı direnişin kendisidir, hak ve özgürlükler mücadelesinin en üst boyutta sürdürüldüğü bir direniştir. Buna baskı yapma çağrısı yapan tutsakların iradesine saygı göstermediği gibi, gerçekten hak ve özgürlükleri savunup savunmadığını da tartışmalı hale getiriyor demektir.

Direnişin böylesine uzun bir sürece yayılmış olması, büyük bedeller ödenmiş olması bu tür girişimleri meşrulaştırmadığı gibi, tam tersini gerektirir. Başka mücadele biçimleri mi deniyor? Elbette onlar da yapılmalı. Direniş bunun önünde engel değil, tersine birbirini güçlendirir. Sorun “büyük bedeller ödenmesi” ise, o zaman daha da ödenmemesi için **desteklemek aslolan** değil midir? Hak ve özgürlükler mücadelesinde halkların çok daha büyük bedeller ödediği dönemler olmuştur; o zaman direnmeyelim diyerek mi kazanıldı o haklar?

Hak ve özgürlükler deniyorsa, bugüne kadar kararlılığını binlerce kez ispatlayan ve bundan sonrası için de 8 ekiplerle bu kararlılığı teyit eden direnişçiler desteklenmelidir. Bu bir lütuf değil, demokratinin en doğal sorumluluğudur.

Bunun biçimi, yolu, yöntemi sorun değildir; istenirse binlerce yol bulunur. TAYAD’ın imza kampanyasından, her demokratik kurumun, kesimin yürütmeyeceği destek etkinliklerine kadar yöntemler üretilir.

Yeter ki, demokratik kamuoyu sorumluluğu unutulmasın, çarpıtılmasın, kimse “belki biter” diye boş beklentilere sokulmasın; yandaki büyük harfle yazdıklarımızı yeneden okusun.

Kandıra'da Futbol Maçı Neyi Gizliyor?

585 günlük uzun yürüyüşte Ölüm orucu 8. ekiplerin açıklanmasıyla birlikte yeniden "F TIPI REKLAMLAR" da başladı. Bunun bir örneği de, geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te okuduğunuz, "Kandıra'da futbol maçı".

Neredeyse tüm TV kanallarında ve gazete sayfalarında bu reklam filmi sahibinden hiçbir ücret alınmadan yayınlandı. Kimbilir belki de, Sami Türk, reklam gelirlerini kesmekle tehdit etmiş olabilir. Ne de olsa tehdit, şantaj onun en iyi bildiği işlerden.

Çakıcı'nın Kitapları

Sami Türk'ün Rehabilitasyonu

Üç beş çeteci, mafyacının önüne top atılarak yapılan şovda, Kandıra F tipinin kültür hazinesini de gördük. "İşte Alaattin Çakıcı'nın okuduğu kitaplar" diye sergilendi üç beş kitap.

Sami Türk'ün tutsakları nasıl eğiteceğini görmüş olduk. Çakıcı'nın kitaplarıyla eğitilen beyinler kuşkusuz Sami Türk'lerin tercihidir. Yurtsever, halkı için ölüme tereddütsüz yürüyen devrimciler olacağına, Çakıcı gibi mafyacılar olsun daha iyi.

Devlet için tetikçilik nasıl yapılır... Tehdit, şantaj yöntemleri nelerdir... Dolandırıcılığın incelikleri nasıldır... Sami Türk'ün Çakıcı kitaplarıyla eğitimi, bunları öğretir. Düzen de böyle kişilikler istiyor zaten.

Sami Türk'ün düzeninin devrimcileri eğitecek ne bir sistemi, ne de kapasitesi vardır. Polisinden, jandarmasına kadar tepeden tırnağa eğitime muhtaç olduklarını kendileri durmadan dile getiren bir düzen mi eğitecek devrimcileri? Zavallılığın saçmalıklarından başka bir şey değil.

Gerçekleri Gizlemek Mümkün Mü?

Her şov bir gerçeği gizlemek içindir. Futbol şovları, mafyacıların "memnunuz" diye konuşturulmaları neyi gizliyordu?

Sami Türk, en başta 585 gündür süren direnişi gizlemek istiyor. Direnişin gerekçelerini sanki yokmuş gibi, F tipleri güllük gülistanlıkmiş, ölüme yürüyenler yokmuş gibi göstermek istiyordu.

İkincisi, F tiplerinin tecrit-rehabilitasyon amacına uygun uygulamaları gizlemek istiyor.

Bunların bazılarını, F tiplerini en iyi bilen, aylardır F tiplerinin en canlı tanığı olan TAYAD'lıların açıklamasından aktaralım:



"Savunma hakları gaspedilmeye devam ediliyor. Avukatlarıyla görüştürülmüyorlar. Tutukluların hazırladıkları savunmalarını mahkemeye götürebilmeleri bile gardiyanların denetiminden geçmesine bağlı. Gardiyan hazırlanan savunmayı "uygun" görürse, mahkemeye götürebiliyor."

Sami Türk mutlaka "aslı yok" diyecektir, TAYAD'lılar adres de gösteriyor;

"Gidin Tekirdağ Hapishanesi'ndeki tutuklularla görüşün, avukatlarıyla görüşün, sorun. Gerçeği kendi gözlerinizle görün, kulaklarınızla duyun."

Tutsaklarda sağlık sorunlarının sürdüğünü, hastane, revir gibi yerlere çıkmanın ise dayatılan yaptırımlara boyun eğmekle mümkün olduğunu söyleyen TAYAD'lılar, hücrelerin insan sağlığı üzerindeki fiziki etkilerinin de ortaya çıkmaya başladığını söyleyerek örnek veriyorlar;

"F tiplerindeki tutuklularda yaygın saç ve deri dökülmeleri görülüyor."

Çetelerin, mafyacıların TV'lerde gösterilenlerden farklı olarak, cezaevi idareleri, Adalet Bakanlığı yetkilileri tarafından her türlü haktan yararlandıklarını sanırsız anlatmaya bile gerek yoktur. Hortumcuları, Susurlukçuları hapishane yerine hastane odasında yatıran bakanlık, bakan en doğal hakları bile nasıl yok ediyor;

"Haber alma özgürlüğü, gardiyanların insafına kalmış. Karalanan mektuplar, yok olan, iletilmeyen mektuplar... Akmayan sular, ısıtılmayan hücreler, verilmeyen dergiler kitaplar...."

Katliamın ardından F tiplerindeki vahşet derecesindeki işkenceler kamuoyuna yansımıştı. Yoğun tecrit, haberleşme engelleri nedeniyle bir süredir bu tür bilgiler bakanlığın sansürüyle kısıtlı ulaşırken, gerçekte işkence ve baskı yöntemlerinin sürdüğünü de anlatıyor TAYAD'lılar;

"Gardiyanların keyfi ve insan onuruna aykırı yaptırımlarına boyun eğmeyen tutukluların karşılaştıkları uygulamaya ise dünden bugüne hep aynıdır: Dayak, hakaret ve küfür."

Futbol maçının gizlemeye çalıştığı Sami Türk uygulamalarından sadece bir kağıdır bunlar.

YALANA KUVVET!

Amerika-İsrail-Türkiye Kontrgerillası Psikolojik Savaşta Da İttifak Halinde

15 Mayıs'ta TV bültenlerinde, 16 Mayıs'ta gazetelerde "DHKP-C'li uç canlı bomba" haberi yayınlandı. Polis istihbarat almıştı. Gerçi isimleri henüz tesbit edilmemişti ama... Onu da yakında açıklarlardı. Yine öncekiler gibi, hapishanede tutuklu veya yürüyemeyecek kadar sakat bir kaç kişinin isimleri vardı gerçi ellerinde ama, bilahare başka isimler ortaya atılabilirdi.

Polisin, TV'lere "büyük alarm" havasında ilettiği, TV'lerin neredeyse "son dakika" havasında pürtelaş verdiği haber, etkisini hemen kaybetti. Hemen herkes önceki "yalan canlı bomba" haberlerini hatırlamış olmalıydı... Ama kontrgerillanın psikolojik harpçileri vazgeçecek değildi.

Bu defa aynı yalan, 19 Mayıs'ta MOSSAD ve CIA destekli olarak yeniden piyasaya sürüldü.

"MOSSAD'ın ABD istihbaratı CIA'ya verdiği bilgiye göre, DHKP-C'li uç canlı bomba Türkiye'ye girdi ya da girmek üzere. Teröristler uçak kaçırıp, ABD hedeflerine 22 Mayıs'a kadar saldırıda bulunacak"tı ! (19 Mayıs 2002, Hürriyet)

Yine olmadı.

Anlaşılan yine istedikleri "havayı" yaratamamışlardı. Veya baskınlarını, komplolarını meşrulaştırmak için **"Canlı bomba... saldırı olacak..."** paronayasını daha da pekiştirmeliydiler.

Tabii bu durumda devreye "daha büyük" bir kurum girmeliydi: Sırada NATO vardı.

22 Mayıs tarihli Milliyet'te koca bir başlık: NATO UYARDI! NATO uyardı. *"NATO, DHKP-C'nin Avrupa ve Türkiye'deki temsilciliklere yönelik eylem yapacağı bilgisini ilette."*

**Bu tür haberlerin hiçbir zaman
gerçekliği olmamıştır, ama
bu tür haberler, amaçsız da değildir;
amaç, daha fazla baskı, daha fazla
yasaktır... Bu bilinerek, kimse pro-
vokasyon, komplo amaçlı bu yalanlara
itibar etmemeli, aleti olmamalıdır.**

"Psikolojik savaş"ın cephaneliğinde yalnız yalanlar, komplolar var

MİT, polis bir yalan atıyorlar ortaya. Yeterince etkili olmuyor. "Şiracının şahidi bozacı" misali, bu defa MOSSAD'ı tanık gösteriyorlar yalanlarına. Son olarak NATO devreye sokuluyor.

Kuşkusuz bir yalanı inandırıcı kılmak için bu kadar çaba sarfetmeleri boşuna değil.

Bu yalanlarla, toplumu "terörize" ederek, genel ve sürekli politikaları olan baskılarına, yasaklamalarına, keyfiliklerine, işkence ve infazlarına meşruiyet zemini yaratmaya çalışıyorlar.

Bu zemini yarattıklarında, "iş"lerinin daha kolay olacağını düşünüyorlar; infaz et, canlı bombaydı de; tutukla, canlı bomba eylemi hazırlığın-daydılar de.

Gerçekte, "terör demagojisi" Afganistan'da, Filistin'de ve ülkemizde yaşananlarla etkisini bir ölçüde kaybetmiştir. Amerikanın pervasızlığı, bir ölçüde de olsa, geniş kesimlerin gözünü açmıştır. Bunun için, Türkiye, Amerika ve İsrail kontrgerillası tüm dünya genelinde olduğu gibi, ülkemizde de yeniden kitleleri terör demagojisinin etkisi altına sokmaya çalışıyorlar.

Kontrgerillanın psikolojik savaşının çok yönlü amaçları:

Bir, bu demagoji ve yalanlarla, baskılar meşrulaştırılacak.

İki, devrimci örgütlerin mücadeleleri terör denilip karalanacak.

Üç, devrimci örgütlerin "herşeyini biliyoruz" havasıyla kitlelerin güvensizliği sağlanacak.

Bunları sağlayabilmek için de kontrgerilla, MOSSAD'ı, CIA'yı, NATO'yu yardımına çağırıyor. Bu haberlere ilişkin Cephe tarafından 23 Mayıs'ta yapılan 255 No'lu açıklamada, şöyle denildi: *"Hal-kımıza, basına bu tür haberlere ilişkin söyleyeceğimiz şudur: İster MİT, ister polis, ister MOSSAD veya CIA kaynak gösterilsin; bu tür haberlerin hiçbir zaman gerçekliği olmamıştır, olmaz da;*

ama bu tür haberler, amaçsız da değildir; amaç, daha fazla baskı, daha fazla yasaktır. Bu bilinmelidir. Bu bilinmeli ve kimse provokasyon, komplo amaçlı bu yalanlara itibar etmemeli, aleti olmamalıdır.”



**“Türk polisi”,
müthiş
istihbaratını
açıklıyor:**

İnandırıcılık zayıf!

**Devreye
MOSSAD
sokuluyor:**

CIA, MOSSAD ve MIT'in topladığı Çeçen ve DHKP-C militanlarının 22 Mayıs'a kadar sivil havacılık dahil olmak üzere bazı terör saldırılarında bulunabileceği yolundaki istihbarat üzerine Türkiye alarma geçti.

Yine olmuyor!

Bu defa NATO devrede:



Müthiş istihbaratın bundan sonraki tanığı, yalanın bundan sonraki hamisi kim? BM mi, Bush' mu?

Yalanların hedefi, devrimciler ve halkın mücadelesini bastırmaktır

Ekmek ve Adalet'in 9. Sayısında, Abdurrahman Yakupreisöğlü adlı bir mafyacının oligarşi içindeki güçlerin birbirine karşı düzenledikleri komploda kullanılması üzerine yazımızda bir şey demiştik:

“Polis, MIT komplolarına en fazla muhatap olanın devrimciler ve muhalif güçler olduğu tartışmasızdır... Polisin komplolarını yayınlarken örneğin öte yandan yine aynı polisin açıklamalarından ‘10 canlı bomba... 3 canlı bomba’ diye haberler yayınlıyorlar, komplolara hizmet ederler.

Şimdi olan da budur.

Eğer gerçek bir gazeteci varsa, bu yalan neden, nasıl böyle ikide bir pişiriliş, MOSSAD, hatta NATO devreye sokulup sürdürülüyor diye araştırır. Bu ülkeyi, polisi az çok tanıyan herhangi biri, bu tür haberleri nelerin takip ettiğini de az çok bilir.

Yine geçen sayımızdaki yazımızda diyorduk ki;

“Bu nedenle ne Tuncay Özkan polisin ‘yeni’ bir özelliğini anlatıyor, ne de polis bu yapıyla komplolardan vazgeçecektir. Ve yine bu nedenle devrimciler hakkındaki her polis açıklamasını bu örnekleri düşünerek ihtiyatla karşılamak tarihsel deneyin gereğidir.” Deney tekrarlanıyor.

Zayıf ve güçsüzdürler

Bu yalan ve demagojilerle, toplumu panik içine sokup, “önlem” adı altındaki her türlü baskıyı, kısıtlamayı, yasağı “normal” karşılar hale getirmek istiyorlar. Ama öyle bir durumdalar ki, ilk paniğe düşen yine kendileri oluyor.

22 Mayıs'ta Bakırköy Emniyet Müdürlüğü'nde “canlı bomba” diye, hasta bir kişiyi kurşunlamaları bunun ilk örneği oldu.

Kendi anlatımına göre, “Türkiye’de psikolojik harbin ilk başlatıcılarından” biri olan Ertuğrul Zekai Ökte, Aksiyon’daki röportajında şöyle diyor: “Bu tip şeyler devletin güçsüz olduğu zamanlarda oraya çıkar.”

Bütün bu psikolojik savaşta bu gözle bakıldığında durum daha netleşir: Ekonomisi çökmüş, siyasi alternatiflerini tüketip hasta yatağındaki Ecevit’ten başka başbakan çıkaramaz hale gelmiş ve direnenler karşısındaki çaresizliği ortaya çıkmış bir devletin yalanlarıdır bunlar.

Devrimcileri, demokratik güçleri kesintisiz baskı altında tutabilmek için, yalanlara dönüştürdükten daha fazla ihtiyaç duyuyorlar.

AKLAYIN !

Bu Düzenin Ölüm Mangalarına İhtiyacı Var

İsmail Karaman'ın katilleri, "her şey bilgimiz dahilinde" diyenlerin karargahından emir aldılar. Susurluk, şimdi ölüm mangalarını mahkemelerde aklama aşamasında sürüyor.

6 Temmuz 2001 tarihinde İstanbul, Avcılar-Firuzköy'de ikisi kafasına olmak üzere bedenine tam 10 kurşun sıkılarak infaz edilen **İsmail Karaman'ın** katilleri hakkında açılan davanın görüşülmesine Beyoğlu 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 22 Mayıs'daki duruşmayla başlandı.

İlk duruşmada mahkeme heyeti, bu davanın nasıl sonuçlanacağını ön bilgilerini de verdi.

Tüm infazcılarının sabık avukatı İlhami Yeleğçi'nin katillerin resimlerinin, adlarının, dava ile ilgili gelişmelerin yayınlanmaması talebini kabul eden mahkeme heyeti, İsmail Karaman'ın ailesinin avukatları Behiç Aşçı'nın sanık polislerin tutuklanması, telsiz ve cep telefonu kayıtlarının deşifre edilmesi ve olay yerinde keşif yapılması taleplerini reddetti.

Duruşmaya haklarında dava açılan A. E. ve N. Ç. bilinen yalanları sıraladılar; *"dur ihtarında bulunduk... bize ateş açtı... biz havaya ateş açtık... meşru müdafada bulunduk..."*

Bunların tümünün yalan olduğu yüzlerce kez ispatlandı, binlerce insan "meşru müdafa" diyerek katledildi bu ülkede. Bunlar biliniyor.

DELİL TOPLAMAYI GEREKSİZ GÖREN HUKUK

Mahkeme heyetinin, "telsiz ve cep telefonu kayıtlarının deşifre edilmesi ve olay yerinde keşif yapılması" talebini reddetmesinin ne anlama geldiğini hukukun "H"sinden anlamayan herkes bilir; **delil toplamaya gerek yok, biz vereceğimiz kararı biliyoruz.**

İnfaz davalarının en önemli delillerinden kabul edilen bu talepleri reddetmek bu mahkemenin yüzlerce örneğin tekrarı olacağı da gösteriyor. Ölüm mangaları yeni infazlara, işkencelere devam etsin diye cesaretlendirilecek demektir.

Keşif yapılsa, telsiz kayıtları çözülsün çok şey mi değişecek? Değişmediğini İrfan Ağdaş'da, Süleyman Örs davasında gördük. Ama usulen, göstermelik bile olarak bir mahkemenin en temel görevlerini yerine getirmeyen bir mahkeme neye göre karar verecek?

Cevap belli, Susurluk'un istediğine göre.

23 Ekim 2002 tarihine ertelenen duruşmayı izlemeye devam edin; Susurluk'un infazları, baskısı, zulmü gibi, mahkeme aşamasında da değişen hiçbir şey olmadığını göreceksiniz.

Bu kararı verirken, mahkemelerin başka olaylarda bakmaya çok gerekli gördükleri, **"sanıkların sicilini"** de bakılmayacak.

Çünkü onların sicili Susurluk'un ölüm mangalarının tümünün sicili gibidir.

KATİLLİKLERİ TESCİLLİ

Ali Erşan ve Nihat Çulhaoğlu ilk kez infaz davasından hakim karşısına çıkmıyorlar. Her ikisi de Susurlukçu ölüm mangalarının en bilinen katillerinden.

A. E.: İbrahim İlçi, Ayten Korkulu, Fuat Perk, Meral Akpınar, İbrahim Yalçın, Güner Şar, Özlem Kılıç, Hüseyin Aslan, Selma Doğan, Erol Yalçın, İbrahim Yalçın Arıkan, Avni Turan, Recai Dinçel isimli devrimcilerin infaz edilmelerinden.

N. Ç.: Ayten Korkulu, Fuat Perk, Meral Akpınar isimli devrimcilerin Bahçelievlerde infaz edilmelerinden yargılandılar ve beraat ettiler.

Bu infazlardan beraat ettikleri için İsmail Karaman'ın bedenine kurşunları doldurmakta tereddüt etmediler. Çünkü Susurluk mahkemeleri onların "elini hiç soğutmadı."

GENERALLERE SORUN

Hiçbir infaz, hiçbir katliam, Korkut Eken için **"herşeyi bilgimiz dahilinde"** diyen generallerin bilgisi dışında değildir. Bugün emekli generaller itiraf ettiler. Şimdi onların koltuklarında oturan generallerin bilgisi dahilinde infazlar, cinayetler, işkenceler sürüyor.

İnfaz mangası üyesi iki katilin ön sırasında oturması gerekenler **Genelkurmay karargahında** yeni infazların, katliamların, halka karşı baskı ve zulmün planlarını yapıyorlar.



İYÖ-DER'lilerin Çağrısı: ARKADAŞLARIMIZI İSTİYORUZ

31 Mayıs '02 günü İstanbul DGM'de bir dava görülecek. Bu davada sanık olanlar üniversiteli arkadaşlarımız. Her biri Anadolu'nun ayrı ayrı şehirlerinden, köylerinden gelmiş, üniversiteli olmuşlar. Hepsini buluşturan akademik-demokratik mücadele vermeleri, YÖK'e karşı olmaları, haklarını ve özgürlüklerini savunmaları ve bunun için İYÖ-DER'li olmaları. Ama bu devletin tüm kişi ve kuruluşlarına göre haklarını savunmak suçtur. YÖK'e karşı olmak suçtur. Paralı eğitime, üniversitelerin ticarileştirilmesine karşı olmak suçtur. Eğitimin, bilimin te-kellerin çıkarları için değil, halk için olmasını istemek suçtur.

Bu ülkede suç, ceza, adalet kavramları devletin çıkarları-na göre anlamını değiştirir. Yeni YÖK Yasa Tasarısı gündeme gelir. Okullarımız satılır, ticarethaneye dönüştürülür. Karşı çıkmak suçtur. ABD Afganistan'a saldırır, İsrail Filistin'i işgal eder, yüzlerce insanı katleder dünyanın gözleri önünde. Katliamı protesto etmek suçtur. Meydanlarda coplanır, gözaltına alınırsınız. Yetmez F Tipi Hapishanelere atılırsınız. Devlet diyor ki: *'kimse haklarına , özgürlüklerine sahip çık-masın, bunun için mücadele etmesin. Ederse böyle yaparım.'*

İYÖ-DER'li arkadaşlarımız da devletin bu saldırı politikalarıyla geçen yıl Eylül ayında Ülkemizde Gençlik Dergisine yapı-lan yasadışı baskında gözaltına alınarak tutuklanmışlardır.

Dergimize eşiği gibi girerek bilgisayarlarımıza, cep te-lefonlarımıza, tüm teknik aletlerimize el koyarak gasp eden polis hırsızlığını da kanıtlamıştır. Perdelerimizi bile söküp parçalayacak kadar tahammülsüzdür polis. Arkadaşlarımız tutuklanalı yaklaşık 8 ay oldu. Ama şimdiye kadar sadece bir defa duruşma yapıldı ve hiç tahliye verilmedi. Yani arkadaş-larımız 8 aydır hiçbir delil yokken tutuklulukları devam edi-yor. Onları tutuklayarak bütün öğrenci gençlik tehdit edil-mek isteniyor. Buna izin vermeyelim. Akademik-demokratik üniversite mücadelemiz, haklarımız ve özgürlüklerimiz için daha fazla mücadele edelim, daha fazla örgütlenelim.

İYÖ-DER'li arkadaşlarımızı sahiplenelim.

Çünkü;

Bugün onları sahiplenmek; haklarımızı ve özgürlükleri-mizi sahiplenmek demektir.

Bugün onları sahiplenmek; gençliğin mücadelesinin gö-zaltılarla, tutuklamalarla durdurulamayacağını göstermek demektir.

Bugün onları sahiplenmek; yarın karşımıza çıkacak yeni bir tutuklama terörüne izin vermemek demektir.

İşte bunun için; **31 Mayıs '02** Cuma günü saat 10:00'da **İs-tanbul DGM**'de İYÖ-DER'li arkadaşlarımızın yanında olalım.

Faşistlerin zincirleri çözülünce...

Geçtiğimiz haftalarda Balıkesir'den Konya'ya, Van'dan Ankara'ya kadar pek çok ilin üniversitelerinden faşist saldırı haberleri geldi. Aynı günlerde, faşist baskı-nın kendini gösterdiği bir diğer alan ise, devlete ait iş-yerlerinde memurlara yönelen baskı ve tehditlerdi.

Her iki alanda birden saldırılar yoğunlaştı. Saldırı-yı gerçekleştirenler her iki alanda da aynıdır. Faşist çeteler iktidarın hizmetinde; iktidarın politikalarının başarısı için öğrenci gençliğe ve memurlara karşı te-rör estiriyorlar.

Üniversitelerde gençliğin YÖK Yasa Tasarısına karşı mücadelesi, kamu işyerlerinde memur sendi-kalarının yetki mücadelesi, faşist çetelerin dizginle-rinin çözülmesi için yeterli oldu...

"Kamu Çalışanları Sendikaları Yasası"na göre, me-mur sendikalarının üye bildirimlerinin 31 Mayıs'ta so-na erecek olması nedeniyle, memurlar üzerindeki bas-kılar arttı. MHP'liler, devrimci demokrat sendikali me-murları tehdit ediyor, kitleyi tehditlerle devlet sendika-larına üye yapmaya çalışıyor.

MHP, oligarşinin sivil faşist örgütlenmesi ola-rak, kendini hemen her dönem oligarşinin çıkarla-rına göre şekillendirmekte, o doğrultuda çeşitli rol-ler üstlenmektedir.

MHP saldırganlıktan nisbeten uzak tutulduğu dö-neminde de tabandaki faşist saldırgan örgütlenmesi-ni sürdürmüştür. Gençlikte, işçi kesimi içinde, me-murlar arasında iktidar imkanları da kullanılarak MHP'nin örgütlenmesi yaygınlaştırılmıştır.

Polis baskılarının yetmediği veya açıkça gerçe-kleştirilmesinin zemininin olmadığı yerde, bu işi MHP'liler üstlenecektir. Henüz zincirlerin tam ola-rak çözülmediğini de bilmek lazım. Oligarşi, henüz ona ihtiyaç duymuyor. Ama çözüldüğünde, gençlik ve emekçiler, onların saldırılarını göğüsleyebilecek hazırlığa ve örgütlülüğe sahip olmalıdır.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİNİN 91. ŞEHİDİ OKAN KÜLEKÇİ

20 Ekim 2000'de F tipi hapishanelere karşı başlatılan ölüm orucu eyleminde Okan Külekçi 19 Aralık katliamından sonra F tipi karşıtı eylemlerinden dolayı tutuklandı. Ve TİKB tavasından yargılanıyordu.

Tekirdağ F Tipi Hapishane'sinde Ölüm Orucunun 7. Ekibi'nde direnişe başlayan Okan Külekçi Getirildiği Bayrampaşa Hastanesi'nde eyleminin 240. günü ölüm-süzleşti.

HÜKÜMETSA, LASTİK GREVİNİ ERTELEDİ



Bu hükümet senin, bu düzen senin; sür sefanı, bastır emekçinin sesini. Ama unutma; gün olur devran döner, bu sefanız sona erer !

“Biz demiştik” demenin de çok özel bir anlamı yok bu ülkede. Çünkü her şey o kadar aleni, o kadar kaba biçimde sürüyor ki, düzenin propagandaları, demagogleriyle kafası bulanmış, veya düzen içi çıkarları nedeniyle gerçekleri görmemek için gözlerini kapatmış olanların dışında, herkes olan bitenleri de, olacak bitecekleri de aşağı yukarı öngörebilir.

Lastik sektöründeki grev üzerinde etkili olacak dört kesim vardı. Hükümet, patronlar, sendika ve işçiler. İlk üçüne ilişkin önceki sayımızda şöyle yazmıştık:

“Egemen sınıflar alıştı artık; istemedikleri her gelişmede “aman kriz çıkar ülke batır” diyerek, her türlü itirazı, muhalefeti sindirmeye çalışıyorlar.

Sabancılar sırtını hükümete yaslamış; istedikleri an hükümete grevi erteleme kararı alırtabilecekleri büyük ihtimal.

Keza, Lastik-iş yönetiminde faşistlerin ağırlıkta olması, işçinin diğer zorluğu. Faşist, devlet sendikacıları, en kritik anda, işçiyi satmakta tereddüt etmeyeceklerdir.”

Son bir haftada, işte herşey bu temelde gelişti.

23 Mayıs'ta Brisa'da başlayacak grev.

Lastik sektörünün patronları, 18 Mayıs'ta “grev kararlarının sosyal ve ekonomik ortamın bozulmasına yol açacağı”

belirten bir açıklama yaptılar.

22 Mayıs'ta hükümet erteleme kararı aldı.

“Sosyal ve ekonomik ortam”, huzur ve istikrar” bozulmamalıydı!

Yine önceki sayımızda yeralan Lastik-iş grevindeki gelişmelerle ilgili yazımızın başlığını hatırlayalım: “**ÜLKE ÇIKARLARI, SABANCI'NIN ÇIKARLARI MI DEMEK?**”

Bakanlar Kurulu, erteleme kararıyla bu sorunun cevabını verdi. Evet, onlara göre, “**ülke çıkarları**” kılıfına sarılmış paketin içinde, Sabancı'nın çıkarları vardır. Tekellerin çıkarları vardır. Hükümet, bu kararlar, biz işçinin, memurun, köylünün değil, **Sabancıların hükümetiyiz** diyor. Gerçeği bundan daha açık nasıl ifade etsinler?!

Sabancı-Sendika-Hükümet arasında danışıklı dövüş

Sendika, Bakanlar Kurulu'nun “grevi erteleme” kararının ardından “*yargı yoluna başvuru çağını*” açıkladı. Yargıya başvuracaksan yine başvur, ama bir direniş tavrı koy ortaya. Yok. Yargıdan da bir sonuç çıkacağı yok.

Grev erteleme kararı alma niyetinde oldukları belliydi. Lastik sektöründe, önceki grev girişimi de aynı biçimde engellenmişti. Sendika, “*bu defa erteleme kararını tanımayacağız*” diye ortaya çıktı mı? Hayır. Hükümet ve Sabancılar, grev erteleme cüretini, işte sendikanın bu uzlaşmacılığından, pasifliğinden aldılar.

Utanmadan bir de “sağduyu” çağrısı yaptılar

Brisa, Goodyear ve Türk Pirelli patronları, erteleme öncesi yaptıkları açıklamada, grev kararının “sosyal ve ekonomik ortamın bozulmasına yol açacağını” belirtip sendika yetkililerine ve işçilere sağduyu çağrısı yapmışlardı.

Onların istediği sağduyu, direnilmemesiydi.

Hükümet-patron-sendika üçlüsünün “sağduyu”dan anladığı budur.

İşçiler içinse, sağduyu, daha az ücrete, hatta kapı dışarı edilmeye, ve açlığa mahkum olmaktır. Patronların istediği “sağduyu”yu gösteren aç, i şsiz kalır. Bakanlar Kurulu'nun erteleme kararı, işte herkese bunu gösteriyor.

“Sağduyu” değil, programlı, kararlı mücadele zamanı!

Tüm kesimler üzerinde her taraftan kuşatılmışlık en ağır biçimde sürdürülmekte, sendikalar, demokratik kitle örgütleri bertaraf edilmek istenmektedir.

Kamu emekçileri açısından baktığımızda 4688 sayılı yasanın çıkması ile sendikaların yetki alma çalışmaları, diğer yandan gaspedilen hakları ve peşinden gelen yeni saldırılar, hepsi bir bütün olarak bu süreçte önümüzdedir.

Öncelikle bu ciddi süreçte hedefler belirlerken kamu emekçileri mücadelesinin nereden nereye geldiğini hatırlayıp, bundan sonrasını da ona göre şekillendirmek durumundayız. Kamu emekçileri ülkemizde ilkleri gerçekleştirdi. Birçok kitle eylemleri, direnişleri sergiledi. Ancak memur hareketinin yönetimini ele geçirenlerin iradesizliği ve uzlaşmacılığı nedeniyle bir noktada bu gelişim duraklamaya geçti. Gün geçtikçe kitlesellik, heyecan, umut aşağı çekildi. Ve son noktada 4688 sayılı yasa çıkarıldı. Memurların mücadelesinin etkisinin azaldığı koşullarda iktidar planlarını hayata geçirdi.

Tabii ki IMF programlarının en etkili olduğu dönemleri yaşamaktayız. IMF programının memurlara yönelik yanında, öncelik bu yasanın çıkarılması olmuş, peşinden bankalar yasası ile kamu bankalarının tasviyesi, bölge müdürlüklerinin kapatılması gelmiştir. Arjantin gibi ülkelerde çöken IMF uygulamaları ve senaryoları ile şu an ülkemiz emekçileri başbaşıdır.

“Sağduyu”nun ödülü baskı ve işsizlik!

Hatırlayalım, krizin ilk patlak verdiği günlerde **esnaf** sokaklarda günlerce eylem yaptı, alanları doldurdu, üstelik örgütlü olmadığı halde. Örgütlü kesimlere, sendikalara ders verircesine sesini haykırdı. Örgütlü kesimler dediğimiz işçi memur sendikaları ne yaptı? Göstermelik bir basın açıklaması dışında hiçbir şey! İktidara “*sendikayız ama esnaf kitlesi gibi ne idüğü belirsiz değiliz... sendikalar sağ duyuludur*” mesajını vermekten başka hiçbir şey yapılmadı. O günlerde sendikalar sağ duyulu(!) davrandı. Peki, IMF, siyasi iktidar, bunun için sendikaları, işçileri memurları ödüllendirdi



mi? Alanları dolduran esnaf kitlesini bastırdıktan sonra, sıra sendikalara geldi. SAHTE SENDİKA YASASI ÇIKTI, Soruşturmalar, sürgünler kesilmedi. DAHA BİRÇOK SALDIRILAR GÜNDEMDE. En gerekli anda, meydanlara çıkmayan sendikalar, bugünlerde en ağır koşullarla karşı karşıyadırlar.

Bölge mitinglerinin sonrası ne?

Karşımızda bir güç duruyor ve diyor ki ben programımı uygulayacağım. IMF'nin bütünlüklü saldırı programını siyasi iktidar parça parça önümüze koyuyor. Peki sendikalar ne yapıyor?

Sendikalar bu parça parça saldırılara karşı koyalım diye **güçük protestolardan** öteye gitmeyen, basın açıklamalarından ibaret bir tavır içerisinde. Sonuç; program harfiyen uygulanıyor.

Memurlar da, en az iktidar kadar aynı kararlılıkta etkin bir tavır sergilemek zorundadır.

Bu süreçte ciddi hazırlıklar yapılması, kitle çalışması ile kitlesel alan eylemleri önemlidir. Bu doğrultuda KESK'in Mayıs ayı eylemlerinde görünen, hazırlıksızlıktır. Şimdi bu yetersizlik içerisinde nasıl bir tablo çıkacağını bilmek için kahin olmaya gerek yok. Birşeyler yapılırken saldırıların ciddiyetine göre ciddi bir çalışma disiplini havası da yaratılmalıdır. Sonra çıkıpta “**kitle sorununa sahip çıkmıyor**” demojileri yapmak yersizdir.

Aslolan **bölge mitinglerinden sonra** ne yapılacağıdır. Devamı gelecek mi? Kitle az olabilir çok olabilir. Önemli olan bunu bir üst seviyeye taşıyıp ortaya koyduğun hedefe doğru götürebilmektir.

IMF programlarının tüm ezilen kesimleri hedef aldığı bir durumda KESK'in de IMF programını merkezine koyup bu noktada bölge mitinglerinden sonra ülke genelinde kitlesel katılımı Ankara Kızılay merkezli, sonuç almayı hedefleyen tarzda oturma eylemleri sürecin önünü açabilir. Kamu emekçilerinin IMF karşıtı eylemleri ülke gündemine girer. Bu tarz, aynı zamanda örgütlenmeyi hızlandıracak ve memur kitlesinde yeniden güven artıracaktır. Yoksa Ankara'ya kadar gidip bir miting ya da basın açıklaması yapıp dönmek, kitlenin enerjisini boşaltmaktan öteye gitmeyecektir.

Sonuç almayı hedefleyen bu tip bir mücadeleyi örgütlemek, iktidarın zorunu göze alacak kararlı bir önderlikten geçer. Bu önderliği de ideolojik olarak sağlamlığı olanlar sürdürür. Şimdi ya bu sağlamlığı göstereceğiz ya da geçmiş hatalarının devamı ile yürüyeceğiz.



Bush, Almanya, Rusya, Fransa, İtalya'yı kapsayan destek turuna çıktı. Devletlerin bu desteği verip vermeyeceği bir yana, halkların hiçbir zaman vermeyeceği, Almanya'da Bush'u karşılayan 50 bin kişi tarafından bir kez daha gösterildi.

Almanya Bush'u karşıladı: "DÜNYANIN EN BÜYÜK TERÖRİSTİ BUSH"



Almanya'da üç gün boyunca süren gösterilere onbinlerce kişi katıldı. Alman Sosyalizm Partisi, Yeşiller, Alman Sol grupları, Küreselleşme karşıtları, çeşitli ülkelerden devrimci, sol örgütlerin yanı sıra, aralarında **Cephe Güçlerinin de bulunduğu Türkiye'li devrimcilerin** de yer aldığı gösteriler tek bir gösteri olmayıp, her meydanda, her caddede yaygın olarak gerçekleştirildi.

Alman devleti gösterileri engellemek için günler öncesinden tehditler savurmasına, 10 bin polisi Berlin'e yığmasına rağmen başarılı olamadı. Berlin sokaklarını dolduran kitleler polisle çatıştı, **"Katil Bush"** sloganlarını haykırdı.

Gösterilerde en fazla rastlanan pankart, artık tüm dünya halklarının çok iyi bildiği bir gerçeği anlatıyordu; **"Dünyanın en büyük teröristi Bush"**.

Alman polisi katil Bush'a gösterilen tepkiye coplarla, tazyikli suyla karşılık verdi. Ne de olsa, **"gösteri hakkınızı ABD'ye borçlusunuz"** diye sanki ABD başkanı gibi konuşan Gerhard Schröder'in polisleri onlar.

Amerika'ya dünya halklarının öfkesi artarak sürecektir.



DOĞU TİMOR DEVLETİ KURULDU

Portekiz'in eski sömürgesi, 1975'de Endonezya işgalini yaşamış olan Doğu Timor resmen bir devlet olarak ilan edildi.

Solcu **Xanana Gusmao** liderliğindeki **Timor Devrimci Cephesi** (FRETILIN) öncülüğünde 25 yıldır mücadele

eden Timor halkı, yapılan referandumda bağımsızlıktan yana oy kullandı ve gerilla lideri Gusmao'yu hapisten çıkartıp devlet başkanı seçti.

Yoksul ve bir milyona yakın nüfusuyla küçük bir ülke olan Doğu Timor 1970'li yıllara kadar Portekiz sömürgesiydi. Bu tarihlerde çeşitli siyasi-askeri örgütlenmeler gelişmeye başladı. Bunlar arasında bağımsızlığı savunan sadece FRETILIN'di. Diğerleri Endonezya'ya bağlanma(UDT), özerklik gibi "çözümler" savunuyordu.

1975'de yapılan yerel seçimlerin ardından UDT seçimle-

ri iptal ederek yönetime el koydu ve Endonezya ile birleşildiğini açıkladı. FRETILIN ise 28 Kasım 1975'de Doğu Timor Demokratik Cumhuriyeti'nin kuruluşunu ilan etti. Halen Endonezya iktidarını destekleyen emperyalizm her iki iktidarı da tanımadığını açıklarken, ikili bir durum oluşmuştu.

7 Aralık 1975'de Endonezya ordusu, hemen yanıbaşında ilerici bir iktidarın olmasının kendisini etkileyeceğini düşünerek, **"FRETILIN karşıtları çağırdı"** bahanesiyle ülkeyi işgal etti. FRETILIN askeri olarak yenilgiye uğrarken gerilla faaliyeti sürdü. Yıllarca süren savaşta FRETILIN binlerce gerilla gücüne ulaştı. Endonezya yanlısı kontra saldırılarında binlerce insan katledildi.

Endonezya halkının Suharto'yu devirmesi sonrasında 1996'da, barış anlaşması imzalandı. BM adada askeri güç bulundurmaya başladı. BM denetiminde üç yıl önce yapılan referandumdan "bağımsızlık" kararının çıkmasının ardından bu yıl yapılan parlamento seçimlerine kadar Timor BM denetiminde kaldı. Yapılan seçimlerle gerilla lideri Gusmao devlet başkanı seçildi.

AMERİKA’NIN “TERÖR RAPORU” TERÖRE MEŞRULUK SAĞLAMA RAPORUDUR

Yalan üzerine kurulu raporların hukuki, siyasi hiçbir meşruluğu yoktur. Raporlar Amerika’nın dünya halklarına karşı açtığı savaş meşrulaştırmak için bir araçtır.

ABD Dışişleri Bakanlığı 2001 yılı “terör raporunu” açıkladı.

Her yıl hazırlanan bu raporların neye hizmet ettiğinden önce, ne diyor bu rapor, satır başlarıyla bakalım:

“Terörizmle mücadelede önemli yol alındı.”

“İran, Irak, Suriye, Libya, Sudan, Küba ve Kuzey Kore terörizmi desteklemeye devam ediyor. Sudan ve Libya terör örgütlerinden uzak durmaya çalışan bir görünüm verse de, bu ülkelerin hiçbirisi terörizmle bağlantısını kesmedi.”

“Arafat terörü önlemeye çalışıyor, ama yetersiz. İsrail, ABD’nin sadık bir müttefikidir.”

“Türkiye sadık bir müttefikimizdir. Teröre karşı mücadeleyi tümüyle desteklemektedir. Türkiye’den terörist örgütler; DHKP-C ve Hizbullah. Türkiye bu iki örgüte karşı mücadele veriyor. Bu gruplar halen tehlike durumundalar...PKK yıllardır bizim listemizdeki terör örgütüdür. Kadek ismi altında ne yapacaklarını bekleyip göreceğiz.”

KATLIAMA DEVAM DİRENİŞE DEVAM

Yol aldık, devam edeceğiz diyor Amerika. Nedir yol aldığı? Dünya halklarına, anti-Amerikancı, anti-emperyalist güçlere karşı açılan savaş. Evet yol aldılar; Afganistan’ı yerlebir etti, Filistin işgal altında, yüzlerce ülkede ABD askeri ve üssü var, onlarca ülkede kurtuluş hareketlerine, islamcı güçlere karşı ABD özel kuvvetleri işbirlikçi orduları eğitiyor.

Başka ne yapıyor? Ülkeleri, örgütleri tehdit ediyor,

diz çöktürmek istiyor.

Bunlara devam edeceğini ilan ediyor Amerika.

Ama tüm bunlara rağmen halkların direnişi de sürüyor. Dünya halkları ABD’nin raporlarla, yalanlarla, dolarla meşruluğunu yaratmaya çalıştığı bu teröre karşı her türlü araçla direnme hakkına sahip olmaya devam edecek demektir.

YETMEZ, DAHA FAZLA İŞBİRLİĞİ

Amerika; Sudan, Libya ve Arafat nezdinde söylenen, “yetmez, daha fazla işbirliği yapacaksınız, Ortadoğu’yu ABD denetimine almak için, halkların direnişini kırmak için daha fazla Amerikancı olacaksınız”dır.

Hiçbir iktidar, örgüt bu dayatmadan kurtulamaz. Ya Amerika’dan yana olunur, ya da ona karşı. Bu tercihi dayatan Amerika’nın dünya düzeninden başkası değildir. Bu nedenle niyetlerden bağımsız bir saflaşma olarak tüm güçler buna göre safını seçmek zorundadır.

HALKLARA DÜŞMANLIK İTTİFAKININ TESCİLİ

Rapor, bilinen gerçeği bir kez daha dile getiriyor; Türkiye ve İsrail “en sadık” iki müttefik. Biri tüm dünyayı kan gölüne çeviren Amerika, ötekisi Ortadoğu’nun tescilli terörist devleti. Ve bu ikilinin yanında onlarca yıldır Türkiye halkını katleden, emperyalizme uşaklıkta tarihinin en aşağılık dönemini yaşayan oligarşi.

Amerika’nın “teröre karşı savaş” dediği halklara karşı savaşta Amerika’nın yanında olan, sadık müttefiki olarak nitelenen oligarşi sadece halkımıza karşı değil, başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünya halklarına karşı savaşta emperyalistlerin dostu, halkların düşmanıdır.

RAPORLAR AMERİKAN TERÖRÜNE MEŞRULUK YARATAMAZ

Gerçeğin ne olduğu önemli değil, önemli olanın neyin ABD çıkarlarına hizmet ettiğidir. Örgütler, ülkeler buna göre listeye



Tenet “Gerekçeyi” Açıklamıştı

CIA başkanı George Tenet aylar önce DHKP-C’nin neden “terörist” olduğunu, neden ABD’nin “hedefi” olduğunu şu sözlerle dile getirmişti: **“bu örgüt resmen Amerika’ya ve Afganistan hareketine eleştirmiştir...”** (11 Şubat 2002, basından)

İşte ABD’nin “terör raporu”nun mantığını gösteren bir örnek.

Aynı gerekçe sürüyor. Aynı gerekçelerle Avrupa Birliği de “terörist listeleri” hazırlıyor. Emperyalizm dünyanın hiçbir yerinde “herkese ekmek ve adalet istiyoruz” diyen ses olmasın, “kimse bana karşı direnmesin” istiyor.

alınır, listeden çıkarılır. Burjuvazi her gelişmeye sınıfının çıkarlarıyla bakar.

Bush'un, bu raporun açıklanmasından sonra "Arafat'a asla saygı duymadığını ve kendisini Filistin halkının temsilcisi olarak görmediğini" söylemesi de burjuvazinin sınıf kininin bir yansıması. Bush'a bu hakkı kim vermiş, Filistin'i kimin temsil ettiğine neden Amerika karar verecekmiş sorularından bağımsız olarak listeler, raporlar, terör tanımları hep buna göre belirleniyor.

Amerika'nın "teröre karşı savaş" yalanı özellikle Filistin direnişiyle birlikte 11 Eylül sonrası etkisini büyük oranda yitirmiştir. Amerika'nın "terör" yalanına dünyada inanan kimse yoktur.

Bu gerçeği raporlar da değiştiremez.

HALKLARIN DİRENİŞİ MEŞRUDUR

Türkiye'den DHKP-C'yi, Küba'yı, Kuzey Kore'yi, başka ülkelerden başka devrimci örgütlenmeleri "terörist, teröre destek veren" ilan etmenin tek anlamı, halk kuruluş savaşlarını boğmaktır.

Raporda yer alan ülkelerin tümü bir şekilde Amerikan çıkarlarının önünde engel olarak görüldüğü için aynı listedeler.

Raporlarla halkların direnişinin meşruluğu yokedilemez. Ne Amerika "terör" dediği için Türkiye halkının faşizme karşı mücadelesinin meşruluğu yok olur, ne de Filistin halkının işgale karşı direnişi. Zulmü ve adaletsizliği yaratan, tüm dünyada şiddetin de tek kaynağı demektir.

"Terör raporları", Amerika'nın dünyanın en büyük teröristi olduğu gerçeğini değiştiremez.

SOSYALİZMDEN VAZGEÇERSEN...



Küba da Amerika'nın "teröre destek veren ülkeler" listesinde sürekli yeralan ülkelerden biri. Hiç değişmeyi denemek daha doğru.

Hiç değişmediği gibi, hiçbir inandırıcılığı da yok. Raporun açıklanmasından bir süre önce Bush, Küba'nın nükleer amaçlı silah üretmeye çalıştığı açıklamaları yapmıştı.

Küba iktidarı bu yalanın "komik" olduğunu açıklarken, Küba'yı ziyaret eden eski ABD başkanlarından Jimmy Carter, Küba'yı ziyareti sırasında; "Kimse Küba'nın içişlerine karışmamalıdır. Küba'daki sosyalist hükümet, insan haklarını da güzel bir şekilde içeriyor. Halkın barınma eğitim, sağlık gibi olanakları var..." dedi ve ambargonun kaldırılması çağrısı yaptı.

Bush, ambargoyu kaldırmanın koşullarını tek tek sıraladı:

- Serbest piyasa ekonomisine geçerse...
- Yabancı sermayeye kapılarını açarsa...

- Muhaliflere örgütlenme izni verirse...

Biz tüm bu laf kalabalığını sadeleştirelim; Küba sosyalizmden vazgeçerse, ambargo da kalkar, listelere de almayız...

Komplolar, suikastler, kontraların çıkarmaları, biyolojik silahlarla ekonomisini yoketme girişimleri, ambargolar... herşey bunun için değil mi zaten. Bunlar kar etmemiş, şimdi Bush istiyor diye Küba sosyalizmden vazgeçecek!

Ben senin rejimini beğenmiyorum; öyleyse teröristsin, teröre destek veriyorsun... Her türlü yolla rejimini değiştireceğim...

Ben senin ülkeni sömüremiyorum; öyleyse teröristsin... Ambargolar, baskılar uygulayacağım.

Küba'dan Kuzey Kore'ye kadar dayatılan bu hukuksuzluktur.

Listeler, raporlar işte bu kıstaslara göre hazırlanıyor. Örgütler, ülkeler bu dayatmalara boyun eğmedikleri için terörist ilan ediliyor.

Amerika, tüm dünya benim istediğim düzende yaşayacak, benim istediğim gibi yönetilecek, benim sömürü alanlarım içinde olacak diyor.

Neden? Kim verdi bu hakkı Amerika'ya?

Dünya halkları ABD'nin istediği düzende yaşamak istemediğini binlerce yolla gösteriyor, direniyor. Direnmeye devam edeceğini onlarca ülkede ilan ediyor. Dayatmalarla, terör demagogileriyle bu gerçek değiştirilemez. Halklar Amerikan düzenine karşı tek alternatif olan sosyalizm yoluna er geç yönelecektir.

Amerikan Yalan Merkezleri Çalışıyor

Emperyalist medyadan tüm dünya halkları-
nın beyinlerine her gün pompalanan “terör”
yaygaraları Amerikan zulmünü, saldırganlığını
gizleyemez.



Son bir hafta içinde
Amerikan kaynaklı,
“terör saldırı... in-
tihar saldırıları ola-
cak... 11 Eylül'den
daha büyük ola-
cak... Hedef New-
York... Canlı bom-
balar ABD'yi vu-
racak... New-
York polisi ka-
mikaze kur-
sunda... Dün-
ya Banka-
sı'nda şar-
bon paniği... terörle
yaşamaya alışmalıyız... ABD'ye

saldırı olup olmayacağı değil, bu kesin, ne za-
man olacağını bekliyoruz...” benzeri açıklamalar kör olan
gözlere sokulurcasına artırıldı. CIA, FBI, ABD Güvenlik Da-
nişmanları, Bush... her gün biri çıkıp açıklamalar yapıyor.

11 Eylül sonrası Afganistan'a saldırı zemini hazırla-
mada kullanılan Şarbon saldırıları derin uykusundan uya-
nıp (!) Dünya Bankası binalarına çıkıyor, Türkiye'de 22
Mayıs'a kadar saldırı olacağından tutun da, kaçırılacak
uçaklar sıralanıyor; bakın terör sadece bize yönelik değil,
mesajları veriliyor.

Amerika'nın resmi olarak kurulmuş yalan üretme
merkezleri tam bir kampanya yürütüyor.

Dün de benzeri açıklamalar yapılmasına rağmen ne-
den şimdi böyle bir yoğunlaşma?

“Terör”

Demagojisinin Ardına Gizlenen Gerçek

Amerika'nın “terörle mücadele” dediğinin ne olduğu-
nu artık dünyada bilmeyen kalmadı. En son Filistin'de
hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya çıktı.

Filistin'de “terör”; toprakları işgal edilmiş, aşağııla-
nan, yok sayılan, yokedilmek istenen bir halkın meşru
direnışiydi.

“Şer eksen”i açıklamalarıyla ABD'nin muhalif rejimle-
ri yoketme hedefi tüm açıklığıyla ortaya çıktı. Müttefik-

lerinin dahi eleştirilerine ABD Dışişleri Bakanı Powell'in
“bakın biz bu açıklamadan sonra Kore ve Irak geri adım
atmaya başladı” açıklamaları, ABD'nin tehdit ve baskıyla
boyun eğdirme politikalarının en açık itirafıdır.

Ortaya çıkan başka gerçekler de vardı.

“Terörle mücadele” ardına gizlenerek hem kendi ül-
kesinde, hem başka emperyalist kapitalist ülkelerde bas-
kı yasaları, “terör yasaları” adıyla birbiri ardına çıkarıldı.
Sansürler, yasaklar meşru hale getirildi. Muhalliflerin se-
sini kısmının gerekçesi haline geldi bu yalan.

Afganistan'dan Guantanamo'ya büyük bir zulüm tüm
yalanlara, medya desteğine rağmen dünyanın gözleri
önüne serildi. Amerika'nın gizleyebileceği hiçbir şey kal-
madıkça zulmü daha pervasızlaştırdı.

BM'sinden NATO'suna kadar “uluslararası” denen ku-
rum ve kuruluşların Amerika'nın saldırganlıklarını meş-
rulaştırmanın araçlarından başka hiçbir işlevlerinin ol-
madığını bilmeyen kalmadı.

Şimdi “Terörle” yaygaralarıyla, kampanyalarla bu
gerçekler gizlenmek isteniyor. Amerikan halkından, tüm
dünya halklarına kadar “teröre karşı savaş” yalanının
sorgulanmasının önü bu yalanlarla kesilmek isteniyor.

“Terörle mücadele” ardına gizledikleri baskıları, zul-
mü, saldırganlığı sürdürebilmek için artık durmadan bu
tür haberler üreteceklerdir. Amerika'da yeni baskı yasa-
ları çıkarmanın, dünyada yeni saldırı alanları açmanın ya-
lanları ortalığı daha fazla kaplayacaktır. Irak başta ol-
mak üzere Amerika'nın hedefindeki ülke ve örgütler
hakkında binlerce yalan, demagoji toz duman içinde be-
yinlere empoze edilmeye, katliamlık meşrulaştırılmaya
çalışılacaktır.

Amerika, bunun adına “psikolojik savaş” der. Onyıl-
lardır Amerika'nın kontra okullarında nasıl yalan üzerine
politika yapılacağını eğitimi verilmiştir. “Psikolojik sa-
vas” denen yalan kampanyası Amerika'dan, tüm sömür-
gelere yayılmıştır.

“Terör Fobisi”

Kitlelerde “terör fobisi” yaratarak, **devrimci örgüt-
lerden uzaklaştırmak**, bu politikanın diğer yönüdür.

Halklar zulme karşı direnmenin kaçınılmazlığını anla-
dıkça bu politika daha da yoğunlaşır. Çünkü zulmün kar-
şısında direnişi sonuna kadar götürebilecek, tutarlı anti-
emperyalizmin **tek temsilcisi devrimcilerdir**. Halklar dev-
rimci örgütlenmelerden ne kadar uzak tutulursa, Ameri-
kancı dünya düzeni o kadar güvence içinde demektir.
Katliamlar, yoketme operasyonları gibi, “terör” yalanla-
rı da onyıllardır buna hizmet eden bir araçtır.

Bunun için provokasyon eylemlerinden, kontra örgütlenmeleri yaratmaya kadar her türlü yolu kullanmakta hiçbir sakınca görmezler.

Yarın sağda solda, ilgisiz alakasız yerlerde bombalar patlarsa buna da kimse şaşmamalıdır. Ülkemizden bunun örneklerini çokça biliyoruz. Kaldı ki, FBI, CIA bu konularda uzmandır. Bizim gibi ülkelerde bu tür provokasyon eylemlerini yapanların eğitmeni onlardır. Bu arada bir kaç Amerikalı ölmüş, çok da önemli değildir. 11 Eylül'de kendi insanının kanını emperyalist tekellerin çıkarları için kullanan Amerika için, kimsenin hiçbir değeri yoktur.

Yalana Son

"Terör... şiddet..." demagojileri gerçeğin üzerini örtemez.

Sen tüm dünyada açlığı, zulmü, adaletsizliği yaratırsan; tüm dünya halklarını imparatorluğunun tebası haline getirmek istersen; elbette halklar direnme yolları bulacaktır. Buluyor da.

Hiç kimse ortada olan bu gerçekten kaçamaz. Halkların sesi bu teröre karşı kaçınılmaz olarak daha da yükselecektir.

Avrupa Sağ'a Kayıyor Amerika Seviniyor

Bush Avrupa, Rusya turuna çıkmadan önce, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Avrupa ülkelerinde ırkçı, faşist partilerin oylarını artırması, sağ partilerin iktidarlara geliyor olmasını değerlendiriyor; **"Umarım Avrupa sağa kayar. Aynı görüşler paylaşıldığında önemli konularda da sorun çıkmaz."** (20 Mayıs Hürriyet, aktaran Ferai Tınç)

Avrupa'daki "sağa kayışın" uygulanan politikaların, ABD politikalarına tabi olmanın sonucu olduğunu, bizzat ABD ortaya koyuyor.

İrkçılığı, yabancı düşmanlığını yaratanın bizzat o politikaları uygulayan iktidarlar olduğu gerçeği bir kez de ABD tarafından tescil ediliyor.

Amerika'nın "sağ" iktidarları istemesinde anormal bir durum yok; Powell açık olarak nedenini söylüyor. Peki, Avrupa'da yıllardır iktidarlarda olan ve kendine **"sol"** diyenler bu "aynı görüşler"den çok mu uzaklar? Bush'un terör demagojisinden çok mu farklı şeyler söylüyorlar.

Uzak olmadıkları için bugün ırkçılık gelişiyor. "Sol" kavramı içeriğinden tümünden boşaltılarak kitlelere sunuluyor ve buyurun seçin deniyor. Oysa nüans farkları dışında temel politikalarda hiçbir farklarının olmadığı Amerikan savaşına verilen destekle daha net ortaya çıkmıştır.

Devrimci, ilerici hareketler kendine "sol" diyen, gerçekte solla, hatta demokratlıkla ala-

kası olmayan partiler tarafından yasaklandı. Baskı yasaları bu iktidarlar döneminde daha da hız kazandı. Yine bu iktidarlar döneminde kendi ülkelerinde hak ve özgürlükleri sınırlandıran düzenlemeler "terör" yalanıyla daha da öne çıktı.

Almanya'dan başlayarak tüm ülkelere baskın, bu gerçeği görürsünüz. Bunun nedeni, Avrupa devletlerinin tekellerin devleti olması gerçeğidir. Sağ ya da "sol" farketmez tekeller için; yeter ki, çıkarları korunsun. Tekellerin bu süreçteki çıkarları da Amerika'nın "terörle savaş"ına destekten geçiyordu, destek verildi. "Demokratlık" görüntüsü gereği yapılan üç beş eleştiri de bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Bu nedenle Powell üzülmesin, şu bu Avrupa ülkesinde sağ ya da "sol" partinin iktidarda olması bir şeyi değiştirmez. Avrupa halklarının baskısı, mücadelesi olmadıkça Amerika ile halklara karşı savaşta büyük ayrılıklar yaşamazlar. Olaki bir çelişki yaşayacaklar olurlarsa da bunun nedeni iktidarların sağ ya da "sol" olmasından değil, tekellerin kendi aralarındaki çelişkilerden kaynaklı olur.

Avrupa'da Le Pen'lerin, Fortuyn'lerin gelişmesi de işte bu zemindir.

Sen ABD'nin "terörle mücadele" politikasını uyguladığın sürece, elbette onu en iyi uygulayacak olanlar öne çıkacaktır.

Amerika'nın sevincini kursağında koyacak tek güç Avrupa halklarının mücadelesidir. Reformist politikalara hapsedilmeyen bir örgütlenme ve mücadele anlayışıdır.

İşkenceyle yokedilen hafızaları “Sevgi evleri”nde kazanma savaşı

Büyük direnişin gazileri onlar; kimi 3 yılını hatırlamıyor, kiminin 10 yılını beyninden söküp aldı beyaz önlüklü işkenceciler. Onlarla konuştuk tedavi oldukları evde. Rahatsızlıkları, tedavileri, halen sürmekte olan zorla müdahale üzerine Aslıhan Gencay, Kevser Mirzak, Yıldız Türkoğlu, Yeliz Türkmen, Mehmet Avcu, Sakine Ögeyik ve Ulaş Göktaş ile konuştuk.

Bayanlar bir evde, erkekler bir başka evde rahatsızlıklarını altetmeye, gasbedilen hafızalarını yeniden kazanmaya, eriyen kaslarını, hücrelerini yeniden oluşturmaya çalışıyorlar. Gerçekten birer “sevgi ve dostluk evi” buralar. Ölümü yenmişlerdi ölüm orucuna yatıklarında. Şimdi sakatlıkları yenme savaşı sürdürüyorlar. Konuştukça görüyoruz ki, zorla müdahaleci işkenceciler, belki büyük tahribatlara yolaçmışlar vücutlarında ve hafızalarında, ama beyinlerinden, yüreklerinden halk ve vatan sevgisini söküp alamamışlar.

Bir gününüz nasıl geçiyor?

Aslıhan: Hapishanelerde iken de düzenli bir yaşamımız vardı. Aynı düzenlilik burda da devam ediyor. Bir program oluşturduk. Belli bir saatte kalkıyoruz. Kahvaltımız, yemeğimiz vs. ortaktır. Ardından günlük yaşamımız başlıyor. Örneğin; gazete okuyamayan arkadaşlarımız var. Birbirimize gazete okuyoruz. Gelişmeler üzerine tartışıyoruz, sohbet ediyoruz. Misafirlerimiz geliyor. Onlarla sohbetler yapıyoruz.

Tedavilerinizi nasıl yapıyorsunuz?

Aslıhan: Fiziki rahatsızlıklarımıza yönelik, örneğin, ilaçlarla, terapilerle, egzersizlerle, vitaminlerle bir tedavi görüyoruz. Şu da var, bu ortak yaşam da tedavinin bir parçası. Burada birbirini anlayan, aynı şeyleri yaşamış arkadaşların bir arada olması. Bir süreci birlikte yaşadığımız için, daha çok onun etkisi oluyor iyileşmemize. Fiziki tedavilerden daha çok moralin, manevi gücün etkisi oluyor. Buraya geldikten sonra, bir senede göstermediği iyileşmeyi, 15 günde gösteren arkadaşlarımız da oldu. Hastahane çıkıpta böyle bir ortamdan uzakta, ailesinin yanında, köyünde, mahallesinde, kendisini anlamayan insanların yanında iken bir senede hafızasında ilerleme olmayan arkadaşlarımızda, birlikte süreci, sorunlarını paylaştığı insanlarla olması sonucunda hafızasında kısa süre içinde büyük ilerlemeler görüldü. Moralinde düzelme oldu. Dolayısıyla fiziğinde de düzelme oluyor. Bunlar birbirinden kopuk şeyler değil.

Buraya geldikten sonra, bir senede göstermediği iyileşmeyi, 15 günde gösteren arkadaşlarımız oldu. Moralinde düzelme oldu. Dolayısıyla fiziğinde de düzelme oluyor...

Kevser: Tedavi deyince, hastahane olayı, doktoru göreceksin, ilaç alacaksın. Temel oradaymış gibi. Tamam onlar gerekli. Zorunlu da. fiziki olarak güçlenmek için. Ama moral, motivasyon belirleyici. Dün örneğin sakat bırakılmış arkadaşlarımızın birisiyle birlikteydik. Çok mutluyum dedi, ben bunu başka yerde yaşayamam, başka birisi de anlayamaz bizi. Hiç bir ilaç karşılayamaz bu mutluluğu. Diğer taraftan verilen ilaçlar düzenli kullanılıyor. Birimiz unutsak, yanımızdaki arkadaşların uyarılarıyla, onları da düzenli bir şekilde yürütmeye çalışıyoruz. **Wernicke-Korsakoff** u yenmek için de disiplinli savaşmak gerekiyor kısacası.

Ziyaretçileriniz oluyor mu, yaklaşımları nasıl?

Yıldız: Çok büyük bir saygı var. Bir çok kişi geliyor. Kalabalık oluşu belki yoruyor, fakat mutluyuz. Yorgunluktan sandalyelere yığılan arkadaşlarımız olsa da, biz bir arada olmaktan çok mutluyuz ve misafirlerin gelişi bizi mutlu ediyor.

Kevser: Onlar da, “durumları nasıl” diye geliyorlar. Görüyor, öğreniyorlar. Bizi moral açısından destekleyen, güçlendiren insanlar oluyor ziyaretçilerimiz. Tedavide de büyük rolleri var.

Yıldız: Şöyle diyenler de oluyor; *sizin gibi devrimciler kaç yılda yetişiyor? Siz ölmeseniz olmaz mı?* Hayır olmaz diyorum. Mehmet abi, Ali amca, sizin için ölüm dahil her şeye değer, dediğimde, söylediklerinden vazgeçiyorlar. Biz verdiğimiz bir sözü tuttuk. Şehitlerimiz bunun birinci kanıtı. İkinci si gazilerdir. Biz onur duyuyoruz şu an bu



lunduğumuz durumda. Biz büyük alkışlar beklemiyoruz. Yapmamız gerekeni yaptık.

Sakine: Uzun bir süredir direnişimiz sürüyor. Yüze yakın şehidimiz, bir o kaddardan da fazla gazimiz var. En başında Ölüm orucuna başlarken biz birçok şeyi tartışmıştık. Belki bu kadar uzun süreceğini ummuyorduk. Ama bugün hala devam ediyor.

8'inci ekipler de başla-

dı. Bu direniş, çok yoğun bir bilinç yarattı insanlarda. Ki bu bizim kazancımızdır.

Şu anda sağlık durumlarınız nasıl?

Yeliz: Ben belli bir dönemi hatırlamıyorum. Hapishane-de yaşadığım süreci hatırlamıyorum. Ama hafızam kayıt yapabiliyor.

Ulaş: Tamamen unuttuğum yıllar var. Yani çocukluğum, hapishanede yaşadığım yılları hatırlamıyorum, hiç birini. Biraz kayıt yapıyorum, onda da sorun var.

Aslıhan: Şu an durumu ağır olan arkadaşlarımız var. Fiziki ve hafıza sorunları var. Bunun dışında zaten hepimizde şu veya bu ölçüde rahatsızlıklar var. Şimdiye kadar böyle bir imkandan, ortamdan uzak ortamda olan bazı arkadaşlarımızın durumu daha geri. İyileşmeleri daha yavaş olmuş.

Sakine: Bazı arkadaşlarda geçmişe dair kayıtlar silinmiş. Bazıları bir iki seneyi hatırlamıyor. O arkadaşlar diyelim Buca hapishanesinde yattığı beş yılı hatırlamıyor. O beş yılı birlikte geçiren arkadaşlar onunla; o sürede birlikte neler yaşadık, neler yaptık, onları hatırlatır. Bu sohbetler bazen uzuyor. Bugün konuşulanlar ertesi gün unutulabiliyor. Ertesi gün tekrar baştan aynı şeyler konuşulur. Ama ısrarcı bir şekilde onlar hatırlatılır. Mutlaka karşıdaki arkadaşta belli şeyler uyanıyor, hatırlıyor. Ha evet diyor, tekrar hafızasında bağlantı kuruluyor, birleştiriliyor.

Bir de hafızası günlük kayıt yapamayanlar var. Onlar da bir günde yaptığı işleri, konuştuğu kişileri, olayları akşam biriyle konuşup tekrar yapıyor. Daha da olmazsa unutmamak için not alıyor. Ya da sabahleyin tekrar biriyle paylaşıyor. Böylece yavaş yavaş kayıt yapmaya başlıyor. Yani buna benzer yöntemlerle bir anlamda hafızamızın, beynimizin tahrip olmuş bölümlerini yeniden canlandırıyoruz, işler hale getiriyoruz.

Uzun yıllardan sonra 1 Mayıs'a katıldınız. Nasıl bir duyguydu, neler hissettiniz?

Aslıhan: Zaten 93'ten beri hapisteydim. Bu 1 Mayıs'ı, merakla bekledik tabii. Nasıl olacaktı? Bir süreç yaşandı. 19 Aralık'la birlikte, F tipleriyle birlikte ağır bir saldırı yaşandı. Konuşan herkese, Ölüm Orucuna destek olan herkese ağır bedeller ödeltildi. Bunların bir muhasebesi çıkacaktı. Hangisi ağır bastı? Ne olduğunu görecektik 1 Mayıs'ta. Gördük ki kitleselliğe erişmişiz. Mesela İstanbul'da 10 bine yakın bir kitle. O bir senelik sürecin meyveleri diye düşünüyoruz. Direniş kendi varlığını hissettiriyor. Şu bir gerçek, bir seneyi aşkın Ölüm Orucu direnişi, tüm bas-kılara rağmen ayakta kalma, direnme savaşımız, bir yanıyla bu sonucu getirdi. Biz buradayız... sayımız daha çok olabiliirdi. Bu süreç içerisinde oluşacaktır. Seneye, daha sonra ki seneye. Ki Ölüm Orucu da sürüyor. En büyük dersi şudur; direndikçe, ısrarcı oldukça, halkla bağlarımız kurulacaktır, kuruluyor da.

Yeliz: Güzel bir duygu. Filistin'de bir direniş var, bir de Ölüm Orucu, bunun motivasyonu gittik. Bizim olduğumuz kortejde işte kızıl bayraklar baştan aşağı. HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ pankartımızın arkasında yürüyoruz. Pankart her şeyi ifade ediyor. Ölüm Orucu şehitlerini ifade eden kızıl bantımız şimdi binlerin elinde bayrak olmuş. Bir de her yaştan, her kesimden insanları gördüm. Gençler vardı, annalar-babalar vardı. Hata babalar kendileri için slogan atıyorlardı. Bir halk hareketi olmanın somutunu gördük. Yorulduk ama değdi.

Mehmet: 1 Mayıs'a ben dört yıl aradan sonra katıldım. Gayet güzeldi. Elbette farklı bir duygudur. Kitleyle kucaklaşıyorsun, uzun bir aradan sonra.

Yıldız: Sekiz yıl sonra halkın içinde ve halkla kol kola aynı adımı atmak, aynı bir duygu. İçerde bombaların altından çıkmışsın, halkla kol kolasın.

Aslıhan: En güzel duygulardan biri de şu; Ölüm Oru-

Zorla müdahale doktorların kendi mesleklerine, kendi alanlarına yönelik bir saldırdır... ya sinip sessizleşecekler, ya da seslerini yükseltecekler. Ki hala hastahanelerde insanlarımızın başında alıcı kuşlar gibi bekleyen Mengele artıkları var.



cu süresince söylenen şuydu 'yalnızsınız, halk sizi desteklemiyor'. Bizi yalıtıma, yalnızlaştırmaya çalışıyor devlet. Ama biz oraya çıkıyoruz, kendi gözlerimizle öyle olmadığını gördük.

GAZİLERDEN DOKTORLARA ÇAĞRI

Zorla müdahale hastanelerde, hapishanelerde sürüyor; onlarca ölüm orucu direnişçisi sizin durumunuza getiriliyor veya getirilebilir. Zorla müdahale konusunda neler diyeceksiniz?

Aslıhan: Biz şöyle çağırı yapmıştık; bu zorla müdahaleleri yapanlara, ya da savunanlara karşı, en azından kendi örgütlülükleri içinde eleştirme, gerekiyorsa bulundukları kurumun örgütlenmelerinden atmaya kadar varabilen tavırlar gösterilmeliydi. Çünkü zorla müdahale denilen bu uygulama, devletle işbirliği içinde işkence gibi bir suç işlemektir demiştik.

Ama bunun dışında da kendi meslektaşlarının yaptıklarına tavır almanın dışında da, bugün destek için çok şey yapılabilir. Örneğin imza toplama kampanyası sürüyor. Doktorlar bunu kendi içinde de yapabilir. Kendileri bu anlamda destek verebilir. İşte burada gazilerimiz var. Çok yerde sakat bırakılan arkadaşlarımız var. Onların tedavisine destek olmak, onlara gönüllü olarak hizmet vermek olabilir. İşkenceye karşı, zorla müdahaleye karşı, tecrite karşı komiteleşmeye gidilebilir. Bunun içinde, her görüşten doktorlar olabilir. Sağcısı, solcusu, dincisi farketmez, işkenceye karşı ise bir seneyi aşkındır görünen şehitler, gaziler onları etkiliyorsa, gerçekten bunların yaşanmasını istemeyen biriye, her türlü küçük, ya da büyük katkı sunulabilir... Onlar olana kadar daha bireysel, en azından zorla müdahale eden doktorlara, ki onlara doktor demek yanlış, Mengelelere, **tavır almalılar:** Bunları aranızda almayın, tavır gösterin, meşrulaşmasınlar. Bunlar işkencecidirler. Daha net bir tavır alınmadı onlara. Ve hala zorla müdahaleler devam ediyor, hala bugün arkadaşlarımız sakat bırakılıyor.

Kevser: Zorla müdahale doktorların kendi mesleklerine, kendi alanlarına yönelik bir saldırdır, bunu göğüsleyebilmekte de yetersiz, başarısızdır. Tabib Odaları var, keza diğer DKÖ'lerle birlikte hareket edebilirler. Ama bunu, yani o gücü kendilerinde görmüyorlar. Karşında güçlü bir saldırı var. Onu göğüsleyebilmek kişilerin tek başına halledilebileceği bir şey değil. Örneğin, bir doktor zorla müdahaleye karşı çıktı. Hemen alternatifini bulup getirilebiliyor hastahane. Ona soruşturma açılıyor. Görevden uzaklaştırılıyor. Sür-
gün ediliyor. Daha farklı şeylerle karşılaşıyor. Ama bunlar, tüm doktorların örgütlü güç olarak tam olarak, karşılarına çıkımlarında göğüsleyebilecekleri şeyler.

Aslıhan: Bir kere bildiklerini, tanıklıklarını, bizlerin nasıl hangi koşulda sakat bırakıldığını açıklamaları gerekiyor.

Doktorlar birbir bu sürecin en yakın tanıkları. Zorla müdahale yapmayanlara gerçekten devlet memurluğu noktasında meslekten atmaya kadar götüren cezalara başvurdular. Ama burada durum net, ya sinip sessizleşecekler, ya da seslerini yükseltecekler. Ki hala hastahanelerde insanlarımızın başında alıcı kuşlar gibi bekleyen Mengele artıkları var. Bunlara bizim tepkimiz, tavrımız başından beri var. Ama kendi içlerinde yükselmeli bu ses. Zorla müdahale edenler tek tek belirlenebilir. Bunlar meşrulaştırılmamalı. Bu işkenceciler meşrulaştıkça orada insani değerlerin yıkımı vardır. Onun mesleği orada bitmiştir. İşte zorla müdahalede arkadaşlarımız ne hale gelmiştir. Devletin talimatıdır. Ama alet olan doktordur.

Kevser: Karşılıklı bir çatışma var. Tarafsızlık olayı hiç kimse için söz konusu değildir. Doktorlar için de. Orada yapacakları şey, kendilerini bir yerde görmek, o zorla müdahaleye karşı çıkmaktır. Çünkü zorla müdahaleyle birini sakat bırakıyorsun, onun yerine başka birisi çıkacak. Biz bu direnişi sonuna kadar sürdüreceğiz diyoruz. O zaman sen ne yapıyorsun? Bedellerin önünü açıyorsun. Doktorların onu anlamaları gerekiyor biraz da.

Sakine: Bu konuda şöyle bir şey de gördük, yani ben de zorla müdahaleye karşıyım diyor, ama zorla müdahale ediyor. Bilincim kapanınca yapılan müdahaleye zorla müdahale demiyor, doğrudur diyor. Anlatmaya çalışıyorsun. Bunun netleşmesi gerekiyor. Zorla müdahale değişik anlamda kullanıldı süreç içerisinde. Ama biz çok açık buradan da söylüyoruz, bizim için bilincimiz açık ya da kapalı farketmiyordu, taleplerimiz kabul edilene kadar, eylemin bedeli ölümdür, bilekrek başladık ve buna saygı duyulmasını istiyoruz. En başta doktor arkadaşlardan istiyoruz. O bile bir adımdır. Gelip burada savundukları, doğrudur dedikleri o müdahalelerin sonuçlarını görsünler.



Tartışmaların, Teorilerin, Katliamların, Kaçışların, Direnişlerin 2. YILINDA F TİPLERİ



F Tiplerini
Kim İstedi?
Kim, Niye Savundu?
Kim, Niye Direnişin
Dışında Kaldı?
Hayat, Kime
Ne Gösterdi?
Kim Ne Kazandı,
Ne Kaybetti?

F tipleri, henüz 2000 Ekim'inde ölüm orucunun başlamasının yaklaşık altı ay öncesinden çok yoğun biçimde tartışılmaya başlandı. Kurlaylar düzenlendi, bildiriler, broşürler, gazetelerde köşe yazıları birbirini izledi. Ekim'den itibaren tartışmalar, özellikle basın yönüyle yaygınlaştı.

Yani yaklaşık iki yıllık bir tartışma ve yaşayıp görme süreci yaşandı. Şimdi bu tartışmada ileri sürülen görüşler, yaşananlarla birlikte yeniden ele alınıp bakıldığında, kuşku yok ki, kimlerin nerede, nasıl yanıldığı, kimlerin doğruları söylediği daha net görülür durumdadır.

Herşeyin yerli yerine oturmasını sağlayan, sadece ülkemizde yaşananlar değildi; bu dönem boyunca dünya çapında yaşananlar da, hücreler, F tipleri olgusunun ne için, kimin için, ne amaçla yapıldığına dair çeşitli cevapları beraberinde getirdi. Dünya Guantanamo'ya tanık oldu. Dünya "uluslararası standartlar"ın, "Avrupa standartları"nın ne anlama geldiğine tanık oldu. Yeni sömürgelerde ki "gözetli süresinin uzunluğu" konusunda fırtınalar koparan bu "standartların" sahiplerinin kendi ülkelerinde "yabancı"lara karşı o gözetli sürelerini nasıl bir keyfilikle uyguladığına, dünyaya "demokrasi, insan hakları" götürmeye soyunan o ülkelerin alenen işkence yapmayı yasallaştırmayı tartıştıklarına tanık oldu.

**Koşuş mu, hücre mi?
Hücre mi, oda mı?
Kafalar nasıl karıştı?**

Belirttiğimiz gibi, şimdi sorunu ortaya koymak çok daha kolay. O gün, kimi sorunu hücrelerin kaç metreka-re olduğuna, kimi kaç kişilik olduğuna, kimi oda mı, hücre mi sayılması gerektiğine sıkıştırdı. Oysa sorunun özü, bunlar değildi.

Ülkemizdeki aydınların F tipine karşı çıkanlarının karşı çıkıştaki en zayıf yanı, "koşuşu" savunabilme cesareti gösterememeleriydi.

Avrupa gibi olmalıydı.

Avrupa'da olan herşey doğrudu.

F tipleri, yani "oda sistemi" olsun ama, işkence, katliam olmasın demekteydiler. Örnek Avrupa'ydı ve ülkemizi adeta tanımlıyor, ya da oligarşiye karşı **devrimcilerle aynı şeyi savunuyor görünmemek için**, ülkemiz gerçeklerini yok sayıyorlardı.

Oysa, koşuş-hücre ikileminin, siyasi karşılığı, halkın örgütlülüğünü savunmayla, örgütsüzlüğün hakim kılınmak istenmesi arasındaki karşıtlıktı.

Kimileri ise, "birey iradesini" ortaya çıkaracağı, "bireye özgürlük" getireceği gerekçesiyle F tipinin doğrudan savunucusu oldu. Beyinleri karıştıran, kirleten yine aynıydı özünde, batı hayranlığı, burjuva ideolojisinin egemenliği. Dolayısıyla, işte tam bu noktada, hücre-koşuş tartışması da, bir yanıyla burjuva

ideolojisiyle, sosyalist ideoloji arasındaki karşıtlığa dönüşüyordu.

Ama daha ötesi, bu sorun, dünya çapındaki bir çatışmanın, dünya çapındaki bir politikanın tezahürüydü. “Hücre” cephesi, emperyalizmin cephesiydi.

Hücrelerin sahibi, NATO, IMF, ABD, AB’ydi.

IMF politikalarının uygulanması için gerekliydi bu hücreler. Amerikan ve Avrupa tekellerinin “küreselleşme” politikalarının uygulanması için gerekliydi. Emperyalizm, tüm devrimci, anti-emperyalist odakları yoketmek için askeri, ideolojik, ekonomik çok yönlü bir saldırı içindeydi.

Bunları görmek bilmek için, 11 Eylül sonrasının Amerikan politikalarını ve saldırılarını görmeye gerek yoktu.

Bu daha önce Irak’ta, Yugoslavya’da görülmüştü. Bu, yıllardır açıklanan “terör listeleri”nde görünüyordu.

Nato’nun “ya düşünce değişikliği, ya ölüm” kararı bile, tek başına herşeyi anlatacak açıklıktaydı. Türkiye NATO üyesi değil miydi? Bu kararda Türkiye genelkurmayının, iktidarlarının imzası yok muydu? Türkiye oligarşisi, böyle bir politikanın uygulanmasına en hevesli olanıydı. Her MGK toplantısında, “en önemli sorun hapishaneler sorunu” diyenlerdi onlar.

Ama F tiplerinin, hücrelerin, daha açıkçası da, tecrit politikasının emperyalizmin politikası olduğuna bir türlü ikna olmadı kimileri.

Aslında akli başında veya en azından olaylara, olgulara sorgulayıcı, bilimsel bir açıdan bakan herkesin soraçağı ilk soru şuydu; “*bu ülkede işsizlerin sayısı on milyona yaklaşmışken, yoksulluk artık açlık sorununa dönüşmüşken, soygunculuk almış başını giderken, eğitiminden sağlığına, konut politikasından kültürüne herşeyi dökülürken, bu politikacılar, generaller, yetkililer, gazete yazarları, hangi akla hizmet, ortaya çıkıp da ‘Türkiye’nin birinci sorunu hapishanelerdir’ diyebiliyor?’*”

Bu soru, genel olarak sorulmadı.

Bir soru:

Hücreleri, “birey özgürlüğü” savunucuları mı icat etmişti?

Bir soru daha:

Le Pen, Pim Fortuyn, ve tabii Hitler, ve Sami Türk,

“birey özgürlüğü”nü savundukları için mi hücreleri savunuyorlardı?

19 Aralık’tan önce, ırkçı faşist Le Pen’le Sami Türk’ün aynı kafaya, aynı mantığa, aynı politikaya sahip olduğunu söylediğimizde, kuşkusuz bunun doğruluğuna inanacak kişi sayısı azdı. O günlerde Sami Türk’ün ne kadar demokrat, insancıl, diyalog yanlısı olduğu yazılıp çiziliyordu. Solcu bir kısım aydınlar bile inanmıştı buna.

Ama işte hayat bazen burjuvaziye, faşizme kendi gerçeklerini itiraf ettiriyor. ırkçı faşist liderlerin geçtiğimiz aylarda birbiri peşisıra sarfettikleri sözler gibi. Fransa’daki ırkçı faşist partinin lideri **Le Pen**, şöyle diyordu mesela: “**200 bin yeni cezaevi hücresi yapacağız**”.

Hollanda’daki ırkçı faşist Pim Fortuyn da şu sözlerle aynı kafa yapısında olduklarını ortaya koymuştu; “**Bunları (yabancıları) durdurmanın tek yolu, daha fazla hücre yapıp, buralara daha fazla kişiyi tıkmaktan geçiyor.**”

Pim Fortuyn, Le Pen **Avrupalı**’ydılar. Kuşkusuz onların yapacağı hücreler de “**Avrupa standartlarına**” veya yaygın deyimle “**uluslararası standartlara**” uygun olacaktı. Avrupa hapishanelerindeki mevcut hücreler gibi.

Adına “uluslararası standartlar” denilen bu ölçüleri, emperyalizm koymuştu. Ama herşey o kadar birbirine karıştırılmış, emperyalizmin ne olduğu, kim olduğu öylesine belirsizleştirilmişti ki, bırakın sol aydınları, kendilerini devrimci, komünist olarak tanımlayanlar cephesinde bile “uluslararası standartları” savunma aymazlığına tanık olduk bu süreçte.



**Karmaşanın
başka kavramları:
Rehabilitasyon...
Topluma kazandırarak...
Ortak Alanlar...**

Bütün bu dönem boyunca F tipleri üzerine yürütülen tartışmalarda en çok kullanılan kavramlar bunlardı. Kavramları açıklığa kavuşturmak için sorunun yine özüne dönüp, sonra yine yaşananlara, pratiğe, yani gerçeğe gelelim.

Yeryüzünün tüm egemen sınıflarının "hapishane politikası" nedir? Hepsini birden bu soruya "**mahkumları yeniden topluma kazandırarak**" diye cevap verirler; hapishanelerde herşeyi, ama herşeyi bunun için yaptıklarını söylerler. Bu konularda yüzlerce kitap yazılmıştır.

"Topluma kazandırma" amacı, uygulayacakları yöntemleri meşurlaştırma aracıdır. Ama "topluma kazandırma"ktan ne anlaşıldığı, muhtelif. Bu kavramın geniş kitlelere anlatılan biçimiyle, düzene inananların bundan anlamak istediğiyle, bu kavramın asıl muhtevası arasında epeyce fark vardır.

Egemen sınıfların hapishane politikasının özü, **ezme, sindirme, kişisizleştirme**. Bu amaçla "topluma kazandırma" amacı, esasında egemen sınıflar için birbirinden çok farklı değildir. Çünkü onların istediği "toplum" da **ezilmiş, sindirilmiş, kişisizleştirilmiş** bir toplumdur. Dolayısıyla, ezilmiş, sindirilmiş, kişisizleştirilmiş bir tutsak da, "topluma kazandırılmış" bir tutsaktır.

Hapishanelerdeki hücreler, "oda"lar, "işlikler", spor alanları, "ortak kullanım alanları" gibi tüm araçlar, ancak bu amaçla birlikte düşünüldüğünde tam anlaşılabilir.

Hala anlamayanlar için, Sami Türk ve onun yaveri Ali Suat Ertoşun, çeşitli vesilelerle açıklamalara yaptılar: Her türlü "imkandan" yararlanmanın tek koşulu vardı F tipleri

rinde: "uyumlu bir mahkum olmak"! Rehabilitasyon olmak. Yani "topluma kazandırılmış" olmak. Yani sindirilmiş, yani düşüncelerini terketmiş olmak.

**Seyredenler,
Sıranın hiç kendilerine
gelmeyeceğini sananların
büyük yanılgısı**

Gerçekler, direnerek, ölererek, hücrelerde bedenler tutuşturularak anlatıldı.

Beyinler adeta dumura uğratılmıştı çünkü. Bu ülkenin demokratik güçlerinin, muhalif güçlerinin önemli bir bölümü, "sıranın yarın kendisine geleceğini" bile göremeyecek haldeydi.

Sıra, direnmezlerse, bu noktada bir çatışmaya girmezlerse, farklarını koyarlarsa sıranın kendine gelmeyeceğini düşünenlere de geldi.

Hala F tiplerini kendine uzak duvarlara da sıra gelecektir. Bu bir kehanet değil, bilimsel bir tahilin sonucu olan bir öngördür.

"Hapishaneler sorunu çözülür", zaten "*hapishanelerden yönetilen, hapishaneler dışında varlığı kalmamış*" devrimciler tasfiye edilirse, ortamın daha demokratikleşeceğini umanlar, bunları şu veya bu nedenle inananlar, F tipleri açılmasına, devrimci tutsaklar F tiplerine doldurulmasına rağmen, bir demokratikleşme göremediler; onun yerine gördükleri "**bütün ülkenin F tipine dönüştürülmesi**" olmadı mı?

"Örgütlerin hapishanelerden yönetildiği, hapishanelerin kampa çevrildiği" demagogisi ne yazık ki, kimi sol çevrelerin bile kafasını etkisi altına almıştı. Devrimciler de hapishanelerde "*çok ileri gitmişlerdi*"; neydi o törenler öyle. Eğitim yapıyorlar, üstelik dışarıya da yönetiyorlardı. Eylemler oradan planlanıyordu. Bunlar örtük veya açık, aydınların, reformistlerin kafalarındaki düşüncelerdi. Reformistlerin bir kısmı, 19 Aralık katliamının ardından yazıp çizerken bile "*bunlar da var ama bunları sonra tartışırız*" imaları yapmaktan kendilerini alamıyorlardı.

O koşulların, kısmi hakların nice ağır bedellerin ödendiği direnişlerle kazanıldığını hiç düşünmüyorlardı bile. Oranın nihayetinde dört duvar arası olduğunu bile unutuyorlardı oligarşinin demagogileri altında. "*Hapishanelerde devlet yok... herşey örgütlerin denetiminde*" demagogisinin karşısında, kaç yıldır hapishanelerde bir çok katliamın, saldırının olduğunu bile hatırlatamıyorlardı; veya kaç yıldır hapishanelerde tek bir fırarın dahi ol(ğ)madığını söyleyemeyecek kadar dilsizleşmiş, kendi beyinlerini kaybetmişlerdi.

Devlet, o kadar devrimci tutsağı, dört duvarın arasında tutuyordu, "hapishanelerde devlet yok, örgütler yönetiyor!" denildiği zamanlarda onlarca devrimci katledilmiş, yaralanmış, işkenceden geçirilmişti.

Ama beyinler bir kez, hangi gerekçeyle olursa olsun, çarpıldı mı, dumura uğradı mı, bu kadar açık ve çıplak gerçekler bile görülmeyecek hale geliyordu.

Böyle olunca da, hak ve özgürlükler mücadelesinde direnenlerin yanında olmak yerine, devletin baskılarına karşı çıkmak yerine, devrimcilerle kah koşuş sistemini, kah direniş biçimlerini tartışmaya başlamışlardı.

Tartışmaları neyseydi ama, aynı gerekçelerle, aynı kafa yapısıyla, ne katliamın karşısında durmuş, ne direnişin yanında olmuşlardı.

Devrimciler, "teröristler" tasfiye edilecek, Avrupa Birliği yolunda ilerlenecek, Kopenhag kriterleri de gelecek, rahata ereceklerdi. İslamcısının, Kürt milliyetçisinin, reformist legal parti çevrelerinin, aydınların ortak ve ağırlıklı ruh hali buydu.

Oligarşinin ve ABD'nin ve Avrupa emperyalizminin "tüm muhalif güçleri" yoketmeye yönelik politikaları, ve ülkemizdeki 19 Aralık, Armutlu katliamları, F tipi gerçeği, tüm bu düşünce ve görüşlerin safsatadan, tüm bu beklentilerin boş hayallerden ibaret olduğunu göstermeye yetti de arttı bile. Tabii görme cüretini gösterebilenler için.

Gettolar

ve Kondular



TDK sözlüğüne göre; Getto, “bir kentin herhangi bir azınlık kümesince yerleşilen kesimi” olarak tanımlanır.

Bu “azınlık kümesi” bizim ülkemizde zenginlerden başkası değildir.

Beykoz’dan Avcılar’a kadar onlarca zengin gettosu vardır İstanbul’da. Bir site içinde 10-15 ev, yüzlerce koruma görevlisi, elektronik teçhizatlı güvenlik önlemleriyle ayrı bir dünyada yaşarlar.

Çoğu zorunlu olarak bir gecekondu mahallesiyle sınır, üç beş kilometre ötesinde kuruludur. Lüks arabalarıyla gettolarından çıkan zenginler, yine zorunlu olarak geçmek zorunda oldukları bu yoksul gecekondu mahallesinin sokaklarında oynayan çocuklarına, nasırlı elleriyle duvarını yapmaya çalışan gecekondu-luya, geleneklerini yoksulluğuyla birlikte köyünden getirmiş kadınına tiksintiyle bakarlar.

Bir böcektir onların gözünde gecekondu-lular. Değersiz, sömürülmesi gereken emekleri, ucuz iş-güçleri de olmasa yaşamasının hiçbir anlamı olmayan yığınlardır.

Bir yandan tiksindir, ezmek, sindirmek isterken, öte yandan da büyüktür korkuları gettoda yaşayanların. Korkularının büyük olmasındandır ki, gettolar inşaa ettirirler. Milyonların yaşamından kopuk, kendi çürümüşlüklerini, yozluk-larını, ahlaksızlıklarını yaşatacakları bir dünyadır bu gettolar.

Gettoları “Özel Ordu”lar Koruyor

Bahçeşehir de, devrim öncesi Çin imparatorluğunu

yöneten üst sınıfın yaşadığı “yasak şeh-ri” andıran yapılaşmasıyla bu gettolar-dan sadece biridir. Esenyurt’un yoksul gecekondu-larıyla yan yana ama milyon-larca kilometre uzağındadır gettolular.

Bölgeyle ilgili bir rapor; Bahçeşehir gettosunu halen 1700 kişilik “özel gü-venlik gücünün” koruduğunu yazıyor. Bir kaç bin kişiyi geçmeyen nüfusuyla özel bir ordu, büyük bir korkuyu koruyor. Siz buna zenginlerin kapısının önlerinde nö-bet tutan resmi güçleri de ekleyin.

Korku kendine gettolar yapıyor, bu da yetmiyor özel ordular kuruyor. Korkunun kaynağı-nın milyonlarca yoksul olduğunu düşünürsek belki 1700 kişilik ordu bir şey ifade etmiyor. Ama ifade etti-ği bir gerçek; ancak suçluların böyle bir korkuyu taşıya-bileceğidir.

“Bir gün gecekondu-lardan gelip gırtlığımızı kese-cekler” diyenler yaşıyor bu gettolarla. “Gırtlakları ke-silmesin” diye de ordular kuruyorlar. O gırtlaklardan milyonlarca yoksulun ekmeği, kanı, teri onyıllardır akı-yor. Bunun için değerlidir gırtlakları.

Bahçeşehir Gettosunun

“Bozulan Görüntüsü”

Bir kaç ay önce Bahçeşehir’in hemen yanbaşında bir gecekondu bölgesi yıkılmak istenmişti. Halkın direnişiy-le karşılaşan yıkım şimdilik gerçekleşmedi. Esenyurt-Balıkyolu halkı kendilerine söylenen gerekçe ne olursa olsun, gecekondu-larının neden yıkılmak istendiğini çok iyi biliyorlardı. O günlerde şöyle diyorlardı: “**biz onların**



görüntüsünü bozuyormuşuz”.

“Bahçeşehir istiyor diye bir mahallenin yıkılması adaletse yıksınlar.” diyerek, düzenin kimin düzeni olduğunu özetleyen bir gecekonduya bir başka yoksul emekçi katılıyor; “Ne yeşil alanı, ne sit alanı hepsi yalan. Neden elektrik, su, yol verdiler? Bahçeşehir’in kanalizasyon suları kapımızın önünden geçiyor. Her gün sinekten uyuyamıyoruz. Asıl biz rahatsız oluyoruz.”

Öfkeyle bir başkası söze giriyor; “Aslında Bahçeşehir ve halkı bizim görüntümüzü bozuyorlar. Her gün silah, havai fişek atılıyor. Kadın-erkekler arabalarıyla kapımızın önlerinde ahlaksızca davranışta bulunuyorlar.”

Yıkıp, gecekondu halkından temizleyip koruyacaklar. Kimbilir belki de Bahçeşehir gibi bir getto daha yaparak “sit alanını” korumaya alacaklardı.

Elbette sorun tek başına “görüntü bozukluğu” değil. İki ayrı dünyanın, iki ayrı yaşam tarzının, iki ayrı kültürün bir şekilde yan yana olmasıdır bu sözle ifade edilen. Gettodakilerin ne yaşamları, ne kültürleri, ne ahlakları benzemez halkımızın yaşamına. Fahişelikler “flört”tür gettolarda, pezevenklik “çağdaşlık”dır diilerinde.

Gettolar Düzenin Aynası

Zengin gettoları, zenginlerin düzeninin bir minyatür resmi gibidir. Güvenlik önlemleriyle, kendileri için tehlikeli olan halk kesimlerini bir şekilde baskı altında tutmaya çalışmasıyla, yaşam tarzı ve kültürüyle düzenin bir yansımasıdır.

Zenginler, özel ordularla, kalın duvarlarla, elektronik donanımlarıyla gettolarda yaşamlarını güvence altına almaya çalışıyorlar.

Düzen, 900 bine yakın ordusuyla, yüzbinleri bulan polis gücüyle, MİT’i, sivil faşist çeteleri, adı şu bu olan ama gerçekte halka karşı örgütlenen kontra örgütleriyle, tüm ekonomik sorunlarına rağmen durmadan silahlanmasıyla... düzenlerini korumaya çalışıyorlar.

Devletin silahlı, silahsız tüm güçleri o gettolarda yaşayanların düzenleri bozulmasını, gırtlaklarına yoksul ekmeği girmeye devam etsin diye varlar. Bunun için gecekondu da yıkılır, yoksulların tepesinde zorbalık eksik olmaz, katliamların ardı arkası kesilmez.

Ama zenginlere, ordular, polisler de yetmiyor ki, özel ordular kuruyorlar.

Bu sömürü, bu zulüm sürdükçe, bunun yeteceğinin garantisi ne?

Gençliğe Komplo Hazırlığı

Trakya Üniversitesi öğrencilerinin akademik-demokratik mücadelesini sabote etmek için gençlikle hiçbir ilgisi olmayan “örgüt bildirileri” dağıtıldı.

Trakya Üniversitesi Öğrencileri yaptıkları basın açıklamasıyla “can güvenliklerinin tehlikede olduğunu” belirttiler ve yaşananları şöyle anlattılar;

“Üniversitelerin demokratik, akademik mücadelesini engellemek adına birçok üniversitede yaşama geçirilen “örgüt var” “bunları örgüt adına yapıyorlar” ve benzeri söylemlerle örgüt paranoyası yaratmaya çalışan güçler bugün bir kez daha devrede. Trakya Üniversitesi’nde 21 Mayıs 2002 Salı günü sabahı iki örgüt adına küçük el ilanları ve bildiriler dağıtılarak biz devrimci demokrat ilerici, muhalif kesimler hedef gösterilmek istenmektedir. TKP (ML) adına küçük el ilanları, DHKP-C adına bildiri dağıtılmıştır. Yapılmak istenenin bir komplo olduğu ve böylece üniversitemizde yaratılan atmosferi farklı yönlerle çekip var olan muhalefeti bastırmak amaçlanmaktadır.”

“Örgüt” demagogilerinin nasıl kullanıldığının bir örneğidir Trakya’da yaşanan. Ne zaman bir yerde hak ve özgürlük mücadelesi gelişse, ne zaman gençliğin YÖK’e, baskılara karşı sesleri yükselse, örgütlülükleri gelişse, hemen aynı çığırtkanlık başlar; terör, örgüt...

Sonra operasyonlar, tutuklamalar, baskılar, okuldan atılmalar, örgüt üyesi cezaları birbiri peşisıra gelir.

“Örgüt” demagogisi tüm hukuksuzlukların en geçerli kılıfı haline işte böyle getiriliyor. İşkenceler, infazlar, baskılar, gözaltılar böyle meşru gösterilmek isteniyor.

İzleyin, sahte bildirileri dağıtanların gençliğe karşı komplolarının nasıl ortaya çıkacağını göreceksiniz.

Trakya Üniversitesi Öğrencileri’nin açıklamalarında belirttiği gibi “yaşanan örneklerle bilinmektedir” bunlar.

Devrimci, demokrat öğrenciler şimdiden komplo hazırlığını açığa açıkladılar; “Örgüt isimleri ile yapılan bu propagandalarla hiçbir ilğimiz yoktur” diyerek, olası saldırı, provokasyonların kaynağını tüm kamuoyuna duyurdular.

POLİS DEVLETİNİN KAMERASI

Ankara'da yapılan işçi eylemi sırasında Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in TBMM Başkanı Ömer İzgi'yi ziyareti sırasında yapılan görüşmenin polis tarafından kameraya kaydedildiği ortaya çıktı.

Basın mensuplarının arasına giren sivil polisin farkedilmesi sonucunda, kameralı polis oradan ayrılırken şöyle savundu kendini; *"Biz Türk-İş eylemlerinin tümünü izliyoruz, önceki gün de Başbakan Yardımcısı Mesut Yılmaz ile Meral'in Başkanlık'taki görüşmesini izledik".*

Güvenlik Çevik Kuvvet ve Foto Film şubelerinden sorumlu Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı Zekai Baloğlu da *"bu rutin bir çalışmadır"* diyerek, bunun bir istisna olmadığını dile getirmiş oldu.

Güya devleti yöneten bu meclis. Ömer İzgi de meclisin başı. Ama yok, bu devleti siz değil biz yönetiyoruz, kiminle ne konuşuyorsunuz bileceğiz diyor polis.

Mahkemeler, bilimsel kurulların raporları yerine polisin komplo belgelerini esas alırsa;

Polise sınırsız yetkilerle katletme, işkence yapma özgürlüğü verilir, katiller "elleri soğumasın" diye mahkemelerde beraat ettirilirse;

Polis şefleri valilerle kolkola kentleri babasının çiftliği gibi yönetirse;

Polisin istediği tüm baskı yasaları anında Mecliste kalkan parmaklarla çıkarılırsa;

elbette polis meclisi de, meclis başkanını da başbakan yardımcısını da izler.

"Kameralı Polis"; Polis devletinin hükümünün hangi boyutta sürdüğünün bir göstergesidir. Meclis Başkanı'na bunu yapan polisin halka, devrimcilere neler yaptığını, nasıl kendi hukuklarını, yasalarını ayaklar altına aldığını anlatmaya bile gerek yok demektir.

Ömer İzgi, *"neyi merak etmişler de benim odama kadar gelmişler"* demiş. Sanki polise bunca yetkiyi veren onlar değilmiş gibi. Ama elbette onların istediği, halkı, devrimcileri, muhalifleri izlemeleriydi. Asıl işi bu olsa da, orada sınırlı kalmıyor. Binlerce nedenle her alana giriyor, siyasi komploların başaktörlerinden biri oluyor, halkın her kesimi polis devletinin istihbaratıyla izlenmek isteniyor. Böylece kimse hak ve özgürlük mücadelesi içinde olmayacak, örgütlenmeyecek.

Ömer İzgi neden şaşıyor; **"her şey güvenlik için"** değil mi? Polis de bu "rutin işini" yapıyor. Türk-İş'in, hele de Bayram Meral'in bu "güvenliği" etkileyecek bir şey yapmayacağını polis de bilir. Ama halktan korku o kadar büyük ki, ya yaparsa!

Polis devletinin hükmü tüm pervasızlığıyla sürüyor. Yarın başka örnekleri de bekleyin.

Polis öğrendi mi ki Jandarma öğrensinsin?

"İnsan Hakları Semineri" aldatmacasına polisten sonra Jandarma da başladı. Bu seminerler yapılmaya başlanırsa, tıpkı polis gibi halk nezdinde jandarmanın da beş paralık değeri kalmamış, işkenceciliği ve katliamcılığıyla teşhir olmuş demektir. Bu imajın düzelmesinin klasik numaralarından bu seminerler.

Jandarma Genel Komutanlığı'ndaki açılış konuşmasını yapan Tümgeneral İbrahim Açıkmeşe, *"insan haklarının, dokunulmaz, devredilemez, vazgeçilemez, kutsal hak ve özgürlükler olduğunu"* söylemiş. (20 Mayıs basın)

Ne insan hakkı, ne dokunulmazlığı! 6 kadını **diri diri yakan, halkın üstüne kurşunlar yağdıran, köyleri yakan, yıkan, kulak kesen, yüzyıllardır halkın türkülerinde bile zulümle özdeşleşen bunlar değil mi?** Onların anladığı ve bildiği sadece katletmek, işkence yapmak bir de kadınlara kızlara tecavüz etmektir.

Bu nedenle bu eğitimler, yıllardır bu tür şarlatanlıklarla şov yapan polise hiçbir şey kazandırmadıysa, jandarmaya da kazandırmaz.

Bir başka "eğitim" tartışması da TBMM'de yaşandı. AKP Milletvekili Ramazan Toprak'ın soru önergesini cevaplayan İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen, ruhsal tedavilerle ilgilendiğini belirtti ama gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı; **"polislerin ruh sağlığının düzeltilmediğini"** söyledi.

Elbette düzelmez! İşkenceler, katliamlar, kulak kesmeler, tecavüzler, infazlar... yapanların ruh sağlığını hangi tedavi düzeltebilir ki?

Meclis önce şunu tartışmalı: psikopatlaşmış, her gün bir intihar, cinnet, cinayet vakası neden daha çok katil ve işkenceci siyasi şube ve özel tim polislerinden çıkıyor?



Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

“Canlı bomba” haberleri adeta bir periyoda bağlanmış durumda. Polis ne zaman “terör... canlı bomba...” haberleri yaptırıyorsa, tümünün yalan olduğu birer birer ortaya çıkıyor. Geçen haftaki Ekmek ve Adalet’de sıraladığımız oldukça fazla örneği vardır.

Gerçekler ortaya çıktı ki; kimisi evinde, kimisi demokratik bir kurumda, kimi de “canlı bomba” haberleri yaptırın devletin hapishanelerinde tutsaktı.



Özür Yok...

Tekzip Yok...

Hukuk Yok...

13 Şubat 2001’den bugüne adı “canlı bomba” diye açıklanan, “eylem yapacaklar” diye afişe edilen onlarca devrimci, muhalif basına açıklamalar yaptı, savcılıklara bu haberlerle ilgili başvurularda bulundu.

Gerçekler açık ve kesin bir biçimde kanıtlanırken, iftira atan, komplo kuran polis hiçbir devrimciden, muhaliften özür dahi dilemedi. Bırakın özür dilemeyi, “açıkladığımız isimlerin canlı bomba olmadıkları anlaşılmıştır” dahi demedi.

Basın bu haberlerin yalan çıkmasının karşısında en küçük bir düzeltme, tekzip dahi yayınlamadı.

Polisin, yalan iftira, komplo yöntemleri, basının polis bülteni gibi çalışması kimse için sır değil. Peki savcılar, mahkemeler, onlar bu gerçekler karşısında ne yaptı?

Onların da hiçbir bu kişilerin “**kişilik haklarının zedelenmediği**” ya da “**hedef gösterildikleri**” veya “**iftiraya maruz kaldıkları**” gibi gerekçelerden hiçbiriyile polise tek bir dava açmadı, kendilerine yapılan başvuruları bile işleme koymadı.

Bu düzenin mahkemelerinin, hukukunun söylediği açık ve nettir; **eğer muhalifse, devrimciyse, her türlü iftira, komplo serbest.** Onların “kişilik hakları” yoksayılabilir, hedef ilan edilip katledilebilirler de, Özkan Güzel gibi “canlı bomba olacaktı” diye asılsız yere tutuklanabilirler.

KİM DAHA SUÇLU?

Komplocu polis mi, yoksa polise komplo özgürlüğü veren hukuk mu?

Bin Özür... Bin Tekzip...

Mahkemelerde Seferberlik...

Bir de soyguncu, hortumcu bir işadınının eskaza mahkemelere çıkarıldığını, tutuklandığını düşünün; polisin sanığa nasıl iyi davranıldığını ilişkin açıklamalarından, basının “böyle olur mu, işadına kelepçe takılır mı” manşetlerine ve mahkemelerin “dava süresince yayın yasağı” kararlarına, “kişilik haklarının dokunulmaz-

lığı” ilkelerine kadar tümü birden efendilerine sahip çıkma yarışına girerler.

Hukukun kime nasıl hizmet ettiği, “herkes eşittir” laflarının ne kadar büyük bir yalandan ibaret olduğu açık. Polis

devletin hukuku, polisin iftira, komplo, yalan kampanyasının böyle hizmetine giriyor. İşkenceci, infazcı polisleri aklayıp “devam edin” diyen hukuk; yalana, iftiraya, komploya da sınırsız özgürlük tanıyor.

Tek ölçü, bunlara muhatap olanların devrimci, muhalif kimliğe sahip olması.

Hapishanelerle İlgilenmeyin!

Avukat Kazım Bayraktar, davalarıyla ilgili olarak bürosunda belge olarak bulundurduğu yayınlar ve Ulucanlar katliam kitabında imzasının bulunması nedeniyle Ankara 1 nolu DGM’de yargılanmaya başladı.

Bayraktar, bu davanın avukatlığı müdahale olduğunu belirttik; “özellikle cezaevleriyle ilgilenen herkesin baskı altına alınmaya çalışıldığını, bedelle karşı karşıya bırakıldığını” söyledi ve bu davanın da buna hizmet ettiğini belirtti.

Çetelerin Mahkemeleri

Yüksekova çetesi olarak bilinen, Özel Tim, subaylar, itirafçılar çetesi hakkında verilen ceza Yargıtay tarafından bozularak Ağır ağır ceza mahkemesine geri gönderildi. Böylece bir çetenin daha “zaman aşımı” yoluyla aklanması süreci fiili olarak işlemeye başladı.

Afetin^(*) 54. Yıldönümü

Mahir El Yousfi
Filistinli Gazeteci, Yazar

İsrail'in İşgali, Afeti Yeniden Üretmektedir

Bugünkü Sonuç Felakettir; Uluslararası Suskunluk Kabul Edilemez

Bu yazımızda Filistin'in özgürlük ve bağımsızlığa doğru mücadelesi tarihinden, **15 Mayıs 1948 Afeti**'ne değineceğiz. Bu tarihi dramatik olayın üzerinden 54 yıl geçmiş oldu. Afetin tüm sorumluluğunu uluslararası topluma yüklüyoruz. Silahsız Filistin halkımızın yaşadığı zor durumlar bitmediği gibi, Siyonist savaş aygıtı, işgal ordusu ve vahşi Siyonist savaş suçlularının planladığı ve çocukları, kadınları, ihtiyarları ve hatta kuşatma altındaki bir halkın yaşamını ve varlığını hedefleyen katliamlar, kuşatma, toplu gözaltılar ve yıkımın getirdiği daha zor ve daha korkunç durumlarla karşı karşıya kaldı.

Son dönemde çok tekrar edilen, *'tarihi bir dönemeç yaşanıyor'* söylemleri ile ilgili ise; İntifadanın ve meşru Filistin direnişinin karşı karşıya kaldığı askeri ezilmeden sonra, Filistin davası, tehlikeli bir

siyasi ezme eylemiyle karşı karşıya kalacağı bir **geçiş aşaması** yaşamaktadır. Siyonist-Amerikan ajan-dasında kayıtlı önceliklerden biri, direnişi ve İntifadayı hedeflemektir. Bugün farklı nitelikte ve yeni olaylarla karşı karşıyayız ve bu bize Afeti, çağdaş bir gözle yeniden değerlendirmeyi dayatıyor...

Halkımızın direnme ve İntifadayla tarihsel mücadele çizgisini sürdürme gücü, artık güven yaratmıştır. Halkımızın direniş ve intifadayı bütün gücü ve kudretiyle koruyacağına dair Filistin mücadelesinin geçirdiği tecrübeler ışığında en ufak bir şüphemiz yoktur. Filistin direniş ateşi hiçbir zaman kılınan bir kor olmadı, olmayacak. Filistin yükselişi, Arap milli boyutuyla koruma altındadır. Arap kitleleri, İntifadaya ve Filistin halkının mücadelesine destek mevzisinde Filistin mücadelesine etkin katılma mevzisine geçmiştir.

Geçen 50 yıl boyunca bir çok değişiklikler oldu. Afet, kendini, bir halkın tümünü kovma ve zorla uzaklaştırma ile gösterdi. Toprak işgaliyle ve Siyonist çetelerin Filistin'e egemen olmasıyla gösterdi. Siyonist düşman terörüyle, Filistin'deki katliamlarla gösterdi. Diğer taraftan Afet kendini, habis **yerleşimci**

sömürgeciliğin, bölme kararı gibi adaletsiz kararlarla Filistin topraklarına yayılıp sahte varlığını inşa etmesine ve Filistin toprakları üzerinde yeni bir somut durum yaratmasına yardım eden uluslararası komployla ifade etmiştir.

Ardından, uluslararası ahlaksız komplo büyümüş, değişik ülkelere sürülen Filistin halkımızı, sadece ülkelerine dönmeyi bekleyen sıradan mültecilere dönüştürmüştür. Emperyalist sömürgeci devletlerin önderlik ettiği bu komplo, **mülteciler sorununun** sürekli kılınması için çalışmıştır. Bu da yetmedi, emperyalist çıkarlar, herhangi bir Filistin devletinin kurulması ya da pratikte herhangi bir gerçek egemenliğin uygulanması olanağını engelleme üzerine şekillendi.

Filistin direnişi ise, başlangıcından bugüne kadar Filistin halkının meşru haklarını kucaklayabilmiş ve koruyabilmiştir. Birinci ve ikinci İntifada ile halkımız özgürlük ve bağımsızlığa giden yolu çizebilmiş ve işgali süpürüp silmek için mücadeleyi yükseltebilmiştir. Ki, bu mücadelenin hedefi, **tam egemen, bağımsız ve başkenti Kudüs olan Filistin devletinin kurulması** ve baş hedef olarak kutsal **geri dönüş hakkının** kazanılmasıdır.

Filistin halkımız, büyük yaralara ve acılara rağmen, kuşatmaya rağmen, cellat Şaron ve Amerikalı ortağı Bush'un yaptığı her çeşit soykırıma rağmen kurtuluş seğeneğini sahiplenmeye devam etmektedir.

Halkımız, en büyük ve vahşi Siyonist-Amerikan gücüne karşı durmaktadır. Bu güç, Filistin halkının



"Filistin Yönetiminden, siyasi söylemini netleştirmesi ve uygulanan baskılar ne kadar büyük olursa olsun Filistin halkının büyük bedellerini çığnememesi talep edilmelidir."

iradesini ve direnişini kırmaya çalışıyor. Ancak, halkımız, kendi tek seçeneğini yani direnişi, insan iradesine dayalı Filistin direnişini sahiplenerek büyük bir cevap vermiştir.

Afetin yıldönümü bizi tarihten ders ve ibret olarak Filistin alanında bütün yaşananları kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutmakla karşı karşıya bırakmış ve de halk ve resmi Arap yaklaşımları düzeyinde yaşananları ve gelecekteki mücadele görevlerinin dayattığı zorunlulukları değerlendirmeliyiz. Bu çerçevede şunlara parmak basmalıyız:

1- Keyfi yargılamalar, mücadelecilerin tutuklanması ve uzaklaştırılması gibi Filistin Yönetiminin son dönemdeki bütün uygulamaları gözden geçirilmeli. Ardından Filistin Yönetiminden, siyasi söylemini netleştirmesi ve uygulanan baskılar ne kadar büyük olursa olsun Filistin halkının büyük bedellerini çığnememesi talep edilmelidir.

2- Büyük Filistin halkımız, önderlik düzeyinde değişiklik olmasını, politik kararların alınmasında bireysellikten uzak kolektif demokratik katılım olmasını ve güvenlik teşkilatlarının yaptığı bütün hataların ve suçların hesabının sorulmasını beklemektedir.

3- Filistin ulusal birliğini tehdit eden bütün hatalarla ilgili kapsamlı bir değerlendirme yapmak zorunludur. Otonomik Yönetim önderliğini, yeniden, bu utançtan kurtulması ve Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi Genel Sekreteri yoldaş Ahmet Saadat'ın ve Fuat El Şobaki arkadaşın serbest bırakılmaları için hızla çalışmaya başlaması ve savaş suçlusu ırkçı Zeevi'yi tasfiye ettikleri bahanesiyle tutuklanan dört kahraman devrimcinin davasını gözden geçirmelidir.

4- Siyonist düşmanın Batı Şeria ve Gazze Şeridi şehirlerine, köylerine, kamplarına süren saldırısına karşı durmak için, ulusal birlik, pratik ve politik alanlarda güçlendirilmelidir.

** İsrail Devleti, 15 Mayıs 1948'de Filistin toprakları üzerinde kuruldu. Filistinliler, bugünü bir Afet olarak görür ve anarlar.*

Cihad Cibril Katledildi

İsrail'in Filistinli önderlere yönelik suikast ve katliamları devam ediyor. Bugüne kadar İslami Cihad önderlerinden Fethi El Şakaki'den FHKC lideri Ebu Ali Mustafa'ya kadar bir çok Filistin'li önderi bu yolla katleden İsrail'in, uluslararası hukuku da, savaşın kurallarını da hiçe sayan katliamcılığı son olarak Cihad Cibril'e yöneldi.

20 Mayıs'ta Filistin Halk Kurtuluş Cephesi-Genel Komutanlık (FHKC-GK) örgütünün askeri operasyonlar komutanı ve aynı zamanda örgütün lideri Ahmed Cibril'in oğlu olan Cihad Cibril Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta bir suikast sonucu katledilirken, 22 Mayıs'ta da Nablus'da El Aksa Şehitleri Tugayı'nın liderlerinden Mahmut Feti katledildi.

İsrail, Cihad Cibril cinayetini gerçekleştirdikten sonra, bir taşla iki kuş vurmak için "öldürmeyle kendilerinin ilgisi olmadığını, Filistinlilerin kendi içinde bir hesaplaşma olduğu" yalanını ortaya attı. Arabasına yerleştirilen bir bombayla öldürülen Cibril'le ilgili FHKC-GK tarafından yapılan açıklamada cinayetin İsrail tarafından gerçekleştirildiği ve İsrail'den katliamın öcünün alınacağı belirtildi.



Tanklar çekilirken, "yerleşim işgali" adım adım yayılıyor

"İşgal"ın Batı Şeria'nın şu veya bu kentine giren tanklarla sınırlı olduğu ne kadar büyük bir yanıltmaca. İşgal, artık hiç bir Filistinli'nin bulunmadığı ve İsrail tarafından ele geçirilmiş topraklardadır ve sürüyor. İsrail'in işgalci politikasının bugünkü asıl göstergesi ise, Batı Şeria'da, Gazze'de kurulması aralıksız süren "yerleşim birimleri"dir.

İsrail tankları göstermelik olarak çekerken, bu politikaya hız vermiş bulunuyor. Bizzat İsrail'in açıklamasına göre, Bayındırlık Bakanlığı geçen yıl Batı Şeria ve Gazze'de yeni "yerleşim birimleri" için toplam 810 ihale açmışken, bu yıl, sadece Kudüs çevresinde 957 ihale açıldı. Şaron'un askeri saldırıları, yerleşim yerleriyle tamamlanıyor.

İsrail'in bu politikası sonucu şu ana kadar Batı Şeria ve Gazze'de 200 binden fazla Yahudi yerleştirildi. Önce 10-20 evlik bir Yahudi yerleştiriliyor, ardından "onları korumak" adına, İsrail'in askeri varlığı süreklileştiriliyor, kalıcılaştırılıyor. İşgali sadece tanklardan ibaret görenler, sadece buna karşı çıkanlar, Filistin vatanının zaten büyük bölümünün işgal edilmiş olmasını ve halen süren işgali görmezden geliyor demektir.

Aşık Mahsuni'yi Kaybettik

*"Defol git benim yurdumdan
Amerika katil katil
Yıllardır bizi bitirdin
Amerika katil katil"*

'60'lı yılların sonunda sazıyla, halkçı diliyle gençliğin anti-emperyalist eylemlerine bu türküyü ses olduğunda tanıdık onu.

Sonra Deniz'lerin asılması, Mahir'lerin katledilmesini yüreğinden kopan acı ve övünçle harmanlayıp milyonlara ulaştırdı:

"Yiğitler yiğitler bizim yiğitler"

Soygun düzenini Selda'dan dinlemeye alışkın olduğumuz şu türküsüyle anlattı;

"Yuh yuh soyanlara

Soyup kaçıp doyanlara

insana kıyanlara

Yuh nefesine uyanlara, yuh!"

Yiğitlerin türküsünün, adaletsizliğe isyanın ozanıydı Mahzuni. Sonraki yıllarda bu tür türkülerini daha az duysak da halktan, adaletten uzaklaşmadı, hep "bizim Mahsuni" oldu.

Bugün bir çok sanatçının söylediği binlerce türkü "Mahzuni Şerifim..." diye biter. Alevi halkımızın deyişleri, ağıtları onun sazi, sözüyle günyüzüne çıktı.

Anadolu'nun Türkülerini Yaptı, Anadolu Halkı O'nu Bağına Bastı

Türkülerinde Anadolu'yu, Anadolu halkının acılarını, dertlerini, sevinçlerini, özlemlerini anlatan Aşık Mahzuni Şerif için ilk cenaze töreni yaşamını yitirdiği Almanya'nın Köln kentinde 18 Mayıs'da yapıldı. Mahzuni'yi uğurlamaya gelen 3 bin kişi Selda ve Ferhat Tunç'un söylediği Muhzuni türkülerine hep birlikte katıldı.

Buradaki törende Alevi bezirganı İzzettin Doğan'ın taraftarlarının ailesini de etkileyerek AABF'yi dışlaması tepkiyle karşılanırken, Kerbelâ Dergisi'nin bezirganları teşhir eden, Mahsuni'yi sahiplenen bildirisi yurtdışındaki halkımız tarafından desteklendi.

İkinci tören ise ertesi günü Ankara'daydı. Burada da binlerce kişi onun türkülerıyla, Mahsuni'yi karşıladı. Cenaze töreninin Kültür Bakanlığı tarafından yapılması Mahsuni'yi sevenleri üzerken, ozana yapmış en büyük haksızlıklardan biri oldu.

Çünkü O, onyıllardır bu devletin baskısı ile karşılaşan halk ozanlarımızdandı. Devletle hiçbir zaman barışık olmadı.

Mahsuni'nin cenazesi Ankara'daki törenin ardından vasiyeti üzerine Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesine götürüldü. Burada 30 bin kişi uğurlamaya gelmişti. Alevi kültürü ve geleneklerine göre defnedilen Mahsuni'nin cenazesine Grup Yorum da çelenk gönderdi.

Mahsuni Bizimdir

Türküleriyle, bıraktığı olumlu, olumsuz mirasıyla Mahzuni devrimcilerin, halkın ozanıdır. Oligarşi örnekleri görüldüğü gibi onu da halkından koparmak, içini boşaltmak isteyecektir. Onun adaletsizliğe isyan eden türkülerini, "Amerika katil" deyişini unutturmak isteyeceklerdir.

Mahsuni'ye, ne halkımızı yozlaştırmak, geleneklerinden, değerlerinden uzaklaştırmak isteyen devlet sahip çıkabilir, ne de alevi bezirganları. O alevi halkımız başta olmak üzere tüm halkın ozanıdır. Pir Sultan'dan, Dadaloğlu'ndan, Aşık Veysel'den, Davut Sulari'den uzayıp gelen zincirin halkasıdır.



1939'da Maraş-Afşin'e bağlı Berçenek Köyü'nde doğdu. Astsubay okulunu ozanlık geleneğini sürdürmek için terketti. Halk Ozanları Derneği Genel Başkanlığı, Pir Sultan Abdal Dernekleri Disiplin Kurulu Başkanlığı, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Yönetim Kurulu Üyeliği ve Ozan-Der Onur Kurulu Başkanlığı yaptı.

20 bine yakın türkü yapan Mahsuni'nin 400'e yakın plağının dışında, 50'den fazla kaset ve 9 adet kitabı yayınlandı.



GÖÇ ve İŞSİZLİK 1

Yoksulluğun ve Zülmün Sürgünleri

Dünya halklarının karşı karşıya olduğu sorunları sıralamaya kalksak, kuşkusuz kağıtlar yetmez. Bunları önem sırasına koymaya çalışsak, yine işimiz zordur. Ama şurası muhakkak ki, göç sorunu, böyle bir sıralamada en üst sıralarda yer alacaktır. **Göç** ve göçün bazen *nedeni*, bazen de *sonucu* durumundaki **işsizlik**, halkların yaşadıkları bir çok acının kaynağı durumundadır.

Sorunun en üst boyutta yaşandığı yerlerden biri de ülkemizdir.

*

Sorunun boyutları, çoğu kez, kendini burjuva basının 3. sayfalarına yerleştirmeyi adet edindiği cinnet, cinayet, bunalım, intihar haberlerinde kendini gösteriyor. Açlığın, işsizliğin kaçınılmaz sonuçları yer alıyor o sayfalarda.

Nasıl... nasıl bu kadar vahşet, nasıl bu kadar bunalım, nasıl bu kadar... diye soruyor herkes. Ne oldu bizim insanlarımıza?.. Herkes çıldırdı mı? Neden bu kadar çok cinnet cinayet? Neden bu kadar çok vahşet? Bir toplum durup dururken bozulur mu?

Oysa, ne ekonomist, ne psikiyatrist olmak gerekmiyor olan biteni çözmek için. Öfkesi burnunda yaşıyor insanlarımız. Öfkesi çaresizlikle bütünleşiyor; kendini bu koşullarda bırakanlara yönelemeyip, daha zayıf, güçsüz olana, kendisi gibi olana, kendisinden birine, yani bir başka güçsüze yöneliyor.

Hıncını çocuklarından, karısından, mahal-
ledeki komşusundan çıkartıyor. Olmadı, ken-
dine yöneliyor, intihar ediyor.

*

Göç, işte bu tabloda belirleyici bir yer tutuyor. Bu yazı dizimiz, halkın göç yollarına sürülüşünü ve sonuçlarını ele alıyor. Açlığın, işsizliğin, onmilyonları içine aldığı bir toplumda, bunlar kaçınılmaz. Bir yanda cinnetler, cinayetler, intiharlar, diğer yanda hırsızlık, kapkaç, fuhuş, kumar, mafya, kaçınılmaz.

Bunlar bir yanıyla IMF'nin, bir yanıyla **faşizmin** armağanı(!)dır bu topluma.

Herkes bilir ki, özellikle büyük şehirlerde oranın "**yerli**"sini bulmak, bir çuval pirinç içindeki taşları bulmak kadar zordur. Öylesine azalmışlardır. Onyıllardır Türkiye kelimenin gerçek anlamıyla büyük bir harmanlanma yaşıyor. Göç ediyor insanlar durmaksızın. Durmaksızın o şehirden bu şehire taşınıyor. Oysa, doğduğu yeri terketmek, insanların genel olarak hiç de istemedikleri bir şey. Ama **doğduğu yerde doyamayanların** başka çaresi yok. Doğduğu yerde, diliyle, düşünceleriyle yaşayamayanların, köyleri yakılarak boşaltılanların başka çaresi yok.

Son yıllarda uluslararası platformlarda yapılan tartışmalar sonucunda, "zorunlu göç"ün bir "**insan hakları ihlali**" olduğu kabul edildi. Öyledir gerçekten de. Siz, zorla, ekonomik zorla veya dipçik zoruyla, bir insanı, diline, havasına, suyuna en alışkın olduğu yerden, **istemediği** halde sürüyorsunuz. Bu aleni bir zorbalıktır, zulümdür. Göç yollarına sürülenler, zulmün mağdurlarıdır.

Kimi salon aydınlarının dilinde, "geldiler, İstanbul'u da kendilerine benzettiler, şehrimizi bozdular..." türünden yakınmalar işitilir zaman zaman. Burjuva, orta burjuva kesimler, büyük şehirleri dolduran Anadolu'nun şurasından veya burasından gelmiş insanlara, belli bir küçümsemeyle, horlamayla bakarlar. Ama hiç kimse, toprağını, şehrini, köyünü terkedip büyük şehirlere sürülenlerin gerçekte sadece bu nedenle bile "mazlum" durumda olduğunu, haksızlığa, baskıya uğramış biri olduğunu unutmamalı.

Kendi toprağında, şehrinde, köyünde karnını doyurma ve yaşama imkanı varken başka şehirlere göç edenler, tüm göç edenlerin içinde belki yüzde üç, bilemediniz yüzde dördttür. Ama göçün bundan ötesi, başta da belirttiğimiz gibi, ya ekonomik terörün, ya açık faşist terörün sonucudur. Şurası kesindir; **Göç halkın tercihi değildir. Göç, halkın içine düşürüldüğü çaresizliğin adıdır. Göç, halkı yerinden yurdundan eden bir yoksulluğun ve zulmün varlığının kanıtıdır.**

Bu yazı dizimizde, kırdaki kentteki göçlerin ve işsizliğin, işte bu boyutunu ve iktidarların, kendi yarattıkları bu sorunu nasıl kullandığını ortaya koymaya çalışacağız.

Çünkü bu tablo ve gerçekler anlaşılmadan, bugün sadece büyük şehirleri değil, artık küçük şehirleri de kasıp kavurmaya başlayan kapkaççılıkların, cinnetlerin, bunalımların tablosu anlaşılmaz. Bu gerçekler yerli yerine oturtulmadan, bu sorunların çözümüne dair de doğru şeyler önerilemez.

Hep sürüldük... ve önümüzde yine sürgün yolları var

Cumhuriyet tarihi boyunca, 1920'lerde, 1930'lar-

da, ardından 1950-60'lı yıllarda ve nihayet 1990'lı yıllarda büyük göç dalgaları yaşandı bu topraklarda. Bazen açlıktı neden, bazen zulüm. Bazen yasalar çıkardılar topraklarımızdan sürmek için, bazen ona bile gerek duymadılar.

Zulmün belirleyici olduğu göçlere, doğudan batıya doğru oldu hep. Ekonomik terörün sürgünleri ise, doğadan batıya, kuzeyden güneye, iç bölgelerden kıyı bölgelerine doğruydular.

Bugün de değişik ölçülerde sürüyor göçler; bakmayın siz burjuva basının arada bir bir kaç ailenin eşyalarını kamyonu yüklemiş görüntülerini yayınlayıp **"tersine göç"** diye yazdıklarına. Bu sadece bir aldatmaca. Göç, hala dediğimiz yönlerde sürüyor ve önümüzdeki on, yirmi yıl, bu göçün daha da büyüyeceği yıllar olacak. Faşizmin terörünün dışında, IMF terörü milyonları göç yollarına düşürecek yine.

Bunu böylece not düştüktan sonra, şimdi cumhuriyet tarihine uzanıp, Anadolu'yu, veya başka deyişle "taşra"yı alt üst edip büyük şehirlere savuran, ve büyük şehirleri de alt üst eden göç dalgalarının kısa tarihine bakalım.

"Asimilasyon" sürgünleri

Köyleri, kasabaları boşaltma, halkını zorla sürgün etme, esasında bu ülkede oldukça eskiye dayanan bir politikadır. Halkın isyanı, mücadelesi karşısında, Türkiye egemen sınıflarının ilk aklına gelen "çare"lerden biri, 70 yıldır bu olmuştur.

Cumhuriyet tarihi boyunca, bu amaçla bir çok sürgün, tehcir (göç ettirme), zorunlu ikamet yasaları çıkartılmıştır.

Bu politika, Osmanlı'dan başlar. En çok bilinenlerinden biri, Osmanlı yönetimi tarafından 14 Mayıs 1915 tarihinde çıkarılan **Tehcir Yasası**'dır. Bu yasayla, Ermeniler toplu olarak bulundukları yerlerden Suriye'ye göç ettirildiler.

1920'li yıllardaki Kürt isyanları karşısında Kemalist iktidarın da başvurduğu yöntemlerden biri bu oldu. 31 Mayıs 1926'da **Mecburi İskân Kanunu** çıkarılarak, Kürt halkı, bulundukları yerlerden sürülüp, devletin gösterdiği yerlerde yerleşmeye zorlandı. Bu yasalar bazen, bir kaç ilin tüm halkını kapsayacak genişlikte, bazen de belli kişileri hedef alacak tarzda çıkarılıyordu. Mecburi İskan Kanunu geniş kapsamlı olanlardan biriydi. 1927 Haziran'ında çıkarılan, **"Bazı Eşhasın Şark Menatıkından Garp Vilayetlerine Nakillerine Dair Kanun"** ise, daha dar kapsamlı olup katliam ve asimilasyon politikasını yürütenlere istediği kişiyi, köyü sürgün etme yetkisi veriyordu.

Gözden kaçırmamak gerekir ki, tehcir, mecburi iskan gibi yasalar, sıradan "yasal" düzenlemeler olmayıp, hemen her zaman büyük **katliamlara eşlik** etmişlerdir.

1930'lı yılların ikinci yarısında, Dersim yöresinde Kürt halkının baskıya, zulme karşı ayaklanması gündeme geldiğinde de, iktidar bir yandan katlederken, bir yandan da katletmedikleri için aynı yönetime başvurdu.

Haziran 1934 yılında 2510 sayılı **Mecburi İskân Kanunu** çıkarıldı.

Kanunun 1. maddesinde şöyle deniliyordu: *"Bu kanun 'Türkiye'de nüfus oturuş ve yayılışının düzeltilmesi maksadına yöneliktir."*

Yani amaç, Kürt halkını, Türkiye'nin dört bir yanına dağıtarak eritmektir. Katliam ve mecburi iskan, inkar ve asimilasyonun iki boyutunu oluşturuyordu. Kanun görüşmelerinde bu amaç daha açık ifade ediliyordu zaten: *"Maksat, bunların süratle anadillerini unutmaları, Türklerle karışması olduğundan, büyük köylerde bir mahallede veya birbirine komşu ve kolaylıkla toplanır bir yerde olmamak şartıyla oturmalarında bir beis görülmemiştir."* (Belgelerle Dersim Raporları, Faik Bulut)

1937'de ise **Tunceli Tenkil Kanunu** çıkarıldı. Adı üstünde "tenkil" kanunu. Tenkil, **"kaldırma, tepeleme, ibret olacak şekilde bastırma"** demektir.

Tenkil, 40 bin Dersim'linin katledilmesiyle hayata geçirildi. Onbinlerce Dersim'li ise, Türkiye'nin değişik vilayetlerine sürüldü. Göç katarları yollardaydı. Çoğu bir kat yorgan döşek bile alamamıştı yanına. İktidarın acelesi vardı. Cumhuriyet döneminin ilk büyük göçleri işte bu dönemlerde yaşandı. Kürt illerinde yaşayan onbinlerce insan, yasal olarak "mecburi iskan"a tabi tutulmasalar

Doğudan batıya, kuzeyden güneye... Kap kaçak, yorgan yatak toplanmış... Ama başka hiç bir şeyi alamazlar yanlarına... o toprak, o 'yurt' kalır orada...



bile, yayla yasaklarının, jandarma zulmünün sonucunda köyünü, toprağını terketmekten başka çıkar yol bulamıyordu.

Marshall sürgünleri...

Bu bölümün başlığını **yeni-sömürgeciliğin yol açtığı göç katarları** diye de ifade edebiliriz.

1940'ların sonlarından itibaren Amerika'nın "**Mars-hall yardımı**" adı altındaki müdahalesiyle uygulanmaya başlanan ekonomi politikalar, yeni bir göç dalgasının da habercisidir. Çarpık kapitalizmin yukarıdan aşağıya geliştirildiği bu ekonomik ve siyasi politika, bir yanıyla da tarımın, prekapitalist (feodal) unsurların tasfiyesini amaçlıyordu.

Kapitalizmin çarpık da olsa, geliştiği **1950-70** arası dönem, köyden kente göçün önceki dönemlerle kıyaslanamayacak oranda arttığı ve süreklilik kazandığı dönemdir. Daha 1950'lerin sonunda büyük şehirlerin etrafı ilk gecekonduyla kuşatılmıştı bile.

Köylerinden kopup kente gelen bu kitleler, geliştirmekte olan kapitalizmin işgücü ihtiyacına da ihtiyacına cevap veriyordu.

O yıllarda **göç ve işsizlik**, bugünkü boyutlarda **özdeşleşmiş** değildi. Göçler, kırdaki yoksullaşmanın, topraksızlığın, işsizliğin bir sonucuydu, ancak şehirlerde iş bulma şansı bugünkünden daha yüksekti. Gelişmekte olan kapitalizm, göç edenlerin önemli bir kısmını istihdam edebiliyordu.

Bu nedenle göçler kesintisiz biçimde sürdü.

Gazi'de, Esenyurt'ta, Yamanlar'da, Tuzluca'yır'da doğdu onlar... Sorulduğunda Erzincanlıyız, Siirtliyiz, Tokatlıyız diyecekler... Niye İstanbul-luyuz, İzmirliyiz diyemezler? Ya da onlar, niye Siirt'te, Tokat'ta doğamadılar?



1940'ların sonunda İstanbul'da 5 bin civarında gecekondu vardı. 1960'ların ortasında yapılan bir sayımın sonucuna göre ise, başta İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana olmak üzere, fabrikaların, sanayinin yoğunlaştığı 4 büyük şehirde, gecekonduarda yaşayanların sayısı **1 milyon 600 bine** ulaşmıştı.

Toplam konutların yüzde 65'i gecekonduardan oluşuyordu. Gecekonduar artık, "yoksul Türkiye"nin temel konut biçimi olacaktı. Yaklaşık yirmi yıllık bu dönemin sonucunda, gecekonduarda yaşayanların nüfusu, kent nüfuslarının yarısına yaklaşmış, kiminde yarısını da geçerek "**çoğunluk**" haline gelmişlerdi. Aynı dönemin rakamlarında sözünü ettiğimiz dört ilin gecekondu nüfusu oranı şöyledir: Ankara'da nüfusunun yüzde 60'ı, İstanbul nüfusunun yüzde 64,5'i, İzmir nüfusunun yüzde 34'ü, Adana nüfusunun yüzde 45'i gecekondualardır artık. Yani "**başka şehirlerden göçedenler**"dir. Göç, bu yıllarla birlikte göçedilen yerlerin sosyo-ekonomik yapısını, kültürünü etkilemeye başlayacak, göçlerin gecekonduara topladığı yoksul kitleler, sınıflar mücadelesinin de en önemli dinamiklerinden birini oluşturacaklardır.

Bu, yaklaşık 15 yıl içinde (1950-1965) ortaya çıkan bir tablodur. Bu tablo, **GÖÇ**'ün ne kadar büyük oranlara ulaştığını da göstermeye yetiyor.

Ülke çapında kır-kent nüfusu oranı da bu büyük göçün bir başka göstergesidir:

1950'lerde, kırsal alan nüfusu toplam nüfusun **yüzde 81.5'i** iken, 1960'da bu rakam yüzde **73.7**'ye, 1970'te de yüzde **64.1**'e düşmüştür.

Sürgün...

Koptuğu yalnız toprağı değildir aslında. O toprakla bütünleşmiş olan herşeyden kopmaktadır; akrabalarından, komşularından, kimbilir kaç kez gidip geldiği yollarından, sokaklarından, havasından suyundan... Kültüründen, geleneklerinden.

Onu göçe zorlayan düzen ona başka bir hayat dayatmaktadır. O, geleli yıllar geçmiş olsa da hep yabancısıdır geldiği yere. Havasıyla, suyuyla uyusamaz, yoluyla, kültürüyle barışamaz kolay kolay.

Hep savaşmak zorundadır; herşeyden önce, başını sokacak bir konut için, büyük şehirlerin hazine arazilerinde direnerek ev sahibi olacaktır.

Ama bitmeyecektir sorunları; o, hayatı hep savaşarak yaşayacaktır...

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

“Tersine göç”

Bu sayımızda, “GÖÇ ve İŞSİZLİK” sorununu ele alan bir yazı dizisine başladık. Sorunun olduğu yerde, tabii ki, çözümün tartışılması da gerekir.

Ele alınan sorun; göç ve işsizlik, çözümü, en köklü, radikal değişiklikleri gerektiren bir sorun niteliğindedir. Çünkü sorunun çapı o kadar büyük, kökü hem ekonomik, hem siyasal anlamda o kadar derinlerdedir ki, geçici, yüzeysel önlemlerle sorunu “hafifletmek” bile mümkün değildir.

Ekonomik ve siyasal sistemin, iktidarın niteliğinin ve halka bakış açısının kökten değişimini gerektiren bir sorundur.

Öte yandan iki sorun da sadece köklü bir iktidar değişikliğine havale edilemeyecek kadar güncel, yakıcı bir sorun niteliğindedir.

Güncel anlamda mücadele edilebilecek taleplerden biri, “Köye dönüş”ün ekonomik ve siyasal koşullarının sağlanması, kaybedilen yıllar için tazminat talebinde bulunulmasıdır. Bu demokratik bir taleptir. Ama mevcut iktidarın ve düzenin bu kadar çaplı bir sorunun altından istese bile kalkabilmesi de mümkün değildir. Kaldı ki, böyle bir istekleri de yoktur. Tersine, göç edenlere, işsizlere karşı **aşağılayan, suçlayan**, onları **potansiyel suçlu** gören bir politika körüklenmektedir.

İşsizlerin örgütlenmesi ve ekonomik, sosyal dayanışmasını sağlamak ise güncel bir başka gerekli adımdır. İş güvencesi, işsizlik sigortası gibi talepler de, bu çerçevede öne sürülmesi gerekli taleplerdir.

Tüm bunlar nihayetinde, başta sözünü ettiğimiz köklü değişiklikleri sağlayacak bir mücadele ve örgütlenmenin ortaya çıkmasına hizmet edecektir. Eğer etmezse, ne köye dönüş konusunda, ne de işsizlik konusunda elde edilecek kazanımların hiç bir hükmü olmayacaktır.

Çünkü hiç biri kısmi kazanım, geçici çözüm, **IMF’nin yönettiği Türkiye** gerçeğini değiştirmez. IMF’nin yönettiği Türkiye’de ise, işsizlik ve göçler, KADER gibidir!

Oligarşinin kirli siciline

bir ek daha:

“İnsan Kaçakçısı Türkiye”

İngiltere Başbakanı Tony Blair geçen hafta bir açıklama yaparak, “ülkesine yönelik yasadışı kaçak göçmen akınında rolü olan Türkiye’ye karşı sert önlemlere başvuracaklarını ve İngiltere’nin Türkiye’ye yaptığı yardımları kesebileceğini” bildirdi. (21 Mayıs 2002 Milliyet)

Bu açıklamayla birlikte, uzun zamandır herkesin bildiği bir gerçek, resmileşmiş de oldu.

Türkiye üzerinden Avrupa’ya yılda resmi rakamlara göre 120-150 bin kişi geçiyor. Yüzlerce kişi, Türkiye’nin çeşitli limanlarında bir araya getirilip gemilere bindiriliyor ve Avrupa’ya doğru yola çıkarılıyor.

Herkes biliyor ki, polis, jandarma bu işin içinde. Onlar işin içinde olmaksızın bu kadar yaygın, geniş bir organizasyonun sürmesi mümkün değildir. Böyle olduğu içindir ki, Blair de, Türkiye’nin “sınırlarımız çok uzun, denetleyemiyoruz” gibi gerekçelerini kaale almaksızın böyle bir açıklama yapabilmektedir.

Türkiye oligarşisi ve polis şefleri, generaller ise, yeni bir haraç kapısı bulmuş olduklarından bu organizasyonu yıllardır sürdürüyor. “Ekonomik krizi hafifletmek”, kontrgerilla savaşını finanse etmek için “uyuşturucu tacirliği” yapan, Türkiye’yi uyuşturucu trafiğinin ana karargahı haline getiren bir oligarşinin, insan kaçakçılığı yapması da çok doğal!

Bildikleri tek çözüm:

Vurup kırıp öldürmek

21 Mayıs’ta gazeteler “Blair’dan tehdit”, “Blair’dan uyarı” başlıkları atıyorlar.

Ve 23 Mayıs’taki Hürriyet’in başlığına bakın: “Tony uyardı, biz yakaladık...”

Başlıktaki onursuzluk bir yana (Tony uyardıktan niye yakalamıyorsun?) Tony’nin uyarısı üzerine ne yaptıklarına bakın:

Silifke’den insan kaçakçılığı yapan bir balıkçı teknesinin peşine düşüyor ve ateş açıyorlar. Sonuç: 1 ölü, 7 yaralı.

Denizin ortasındaki insanları bile, “sağ ele geçirmeyi” düşünmüyor. Tony’ye gösteriş yapacak, bak, meselenin üzerine ne kadar kararlı gidiyoruz imajı verecek ya, vuruyor öldürüyor.

Seçim, birliğin zemini olamaz!

Mevcut durum, olumsuzluklar, engeller ne olursa olsun, birlik şu veya bu biçimde herkesin gündeminde gözüküyor. En azından herkes ondan söz ediyor.

Bir kaç sayıdır ortaya koyduğumuz bir tartışma ve birliktelik çerçevesi var. Tabii başka çerçeveler çizilenler de var.

Bunlardan biri, legal parti çevrelerine ait.

Söze, onlar da “*tüm solun birliği*” diye başlıyorlar. Demokrasi, haklar ve özgürlükler mücadelesi veren tüm çevrelerin birliği diye ifade ediyorlar amaçlarını. *Kimseyi dışta bırakmamaktan, kucaklayıcı olmaktan*, kısacası bir birliğe dair ne kadar “iyi niyetli dilekler”, ne kadar “olması gerekenler” varsa, sayıp döküyorlar; ama sonuçta söz öyle bir noktaya varıyor ki; bunların hiç bir anlamı kalmıyor. Bütün o kucaklayıcılığın, kapsayıcılığın, bütün o iddiaların altı boşalıyor. Çünkü önerdikleri nihayetinde bir “**seçim birliği**”dir.

“*Seçim birliği*”nin legal parti çevreleri açısından bir anlamı, işlevi olabilir; yapsınlar veya yapmasınlar demek de bizim işimiz değildir. Ama “seçim birliği”nin, solun, tüm demokratik, muhalif güçlerin birliğinin yerine konulmasına, öyle gösterilmek istenmesine karşı çıkma hakkımız vardır.

“Seçim birliği”, haklar ve özgürlükler mücadelesi açısından, halk güçlerinin ihtiyaçları açısından, mücadelenin bugünkü koşulları açısından çok dardır.

Birlik, bunun üzerine oturamaz.

Seçimle sınırlanmış bir çerçeve ve programın, solu birleştirme şansı da bulunmuyor zaten.

Kimse, bu birlik seçimle sınırlı kalmayabilir, şöyle devam edebilir “teorilerini” tekrarlayarak, “seçim birliği”ne başka misyonlar yüklemeye de kalkmamalıdır. Hayaldir onlar. Bugüne kadarki seçim birliklerinin pratiğini herkes az çok biliyor.

Seçim birliği, oligarşinin demokrasilik oyununun içinde bir yer kapma amacından daha fazlasına sahip değildir ve olamaz. Kendilerine göre bu amaç doğru da olabilir; bize göre yanlış. Bu amaç doğrultusunda bir araya da gelebilirler. Ama eğer **sürekliliği olan** ve **tüm**

sol, devrimci, demokrat güçleri birleştiren bir birlik istiyorlarsa, herkes bilmeli ve görmeli ki, “seçim”ler bunun zemini değildir. Olamaz.

Olmasında ısrar edilmesinin de anlamı yoktur.

Sürekliliği olan, kapsayıcı bir birlik isteniyorsa, **seçim temelinde** değil, bir önceki sayımızda etrafıca ortaya koyduğumuz **haklar ve özgürlükler temelinde** bir araya gelinmek zorundadır.

Herkes görüyor; devletin öncelikleri var; belli bir planı var. Bu plan doğrultusunda, saldırıyor, yasalar çıkarıyor, ekonomik, siyasi kararlarını hayata geçiriyor.

Peki, sol için öncelikler neler? Solun, sürecin bütününe dair bir planı, bu plan doğrultusunda bir müdahale çabası var mı? Herkes kendi kulvarında giderken, en azından bazı konularda, alanlarda yoğunlaşılabiliyor mu?

Biliyoruz ki, böyle bir şey yoktur.

Demek ki, böyle bir ihtiyaç vardır. Haklar ve özgürlükler temelinde birlik, işte bu ihtiyaca belli ölçülerde cevap verecektir. Öncelikli olarak tesbit edilecek haklar ve özgürlükler doğrultusundaki ortak bir mücadele, bu noktadaki boşluğu mütevazı ölçülerde de olsa, dolduracaktır.

“Seçim birliği”, bu noktada da halkın, solun ihtiyaçlarına cevap veremez. O baştan belirli bir alandaki mücadeleyle sınırlamıştır çünkü kendini. Oligarşinin planlarını bozacak, değiştirecek bir işlev taşımaz, tam tersine, oligarşinin gündemine tabi olmaktadır.

Açlığa, sömürüye, anti-demokratik uygulamalara karşı birlikte mücadeleden kaçışın bahanesi kalmamıştır. Birlik deyip bunu seçimle sınırlayanlar, böyle bir mücadeleden uzak duranlar, birleştirici değil, bozguncu olurlar.

Legal parti çevrelerinin çoğu, sonuçta parlamenter mücadelenin bir araç olduğunu söylerler. Ama, tüm solu “legal parti çevrelerinden” ibaret sayan, birliği “seçim”le sınırlayan yaklaşımlarını ve düşüncelerini sürdürdükleri takdirde, bu söylediklerinin hiç bir inandırıcılığı kalmaz. Ortaya çıkar ki, amaç, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek değil, parlamentoda bir kaç koltuk kapmaktan ibarettir.

Tekrar söylersek; Seçim birliği yapan yapsın. Ama kimse onu solun birliği yerine koymasın. Kimse onu, bugünün ihtiyaçlarına asıl cevap verecek olan haklar ve özgürlükler temelinde bir birliktelikten uzak durmanın bahanesi haline getirmesin.

Despot Kafa



Afet Ilgaz, islamcı çevreler tarafından "aydın" diye tanınan, Milli gazetesinin bir yazarı.

Türbanlı olduğu için İstanbul Üniversitesinde düzenlenen bir müzik konserine giremiyor ve bakın orada ve daha sonra Kanal 7'de ne diyor: *"Fehriye Erdal estetik ameliyat yapıp gelse girer, yani her melaneti yapan türbansızsa girer, ama ben giremedim."*

Afet Ilgaz hakaretli, küfürli konuşmasında bu çevrelerin kafa yapısını tüm açıklığıyla ortaya koyan bir örnek.

Takiyyeci geleneğin şekillendirdiği kafaya bakın ki, kendini devletin resmi politikasına karşı devletin bakişıyla savunmaya kalkışıyor.

Kendine türbanı yasaklayan kafa ile aynı kafa yapısına sahip. Yarın eskaza bu kafanın iktidar olduğunu düşünün yapacağı bu-günkülerle aynıdır; asın, kesin, yasaklayın, devrimcileri yokedin...

Aydın olacak, demokrat olacak güya, ne demokrati, ne aydını! Benim türbanıma karışmayın ama Fehriye'yi asabilirsiniz diyen bir kafanın hangi demokratiği. Resmen despot bir kafa yapısıdır. Hak ve özgürlük anlayışı sadece kendi hakları ile sınırlıdır, sonrası onu ilgilendirmes. Bu kafa devrimcilerin katledilmesini de alkışlar, her türlü özgürlüklerinin hukuksuz bir şekilde yok edilmesini de destekler. Yeter ki, onun türbanına dokunmasınlar.

Devletin himayesinde olduklarında zaten hak ve özgürlükler aklına da gelmez, ne zaman ki, devlet dabeler vurmaya başlar, birden demokrat, özgürlükçü kesiliverir. O anda bile devlete mesajlar vermeyi ihmal etmez.

Neden başka bir örnek değil de Fehriye? Neden mesele devlet cephesinden her türlü özgürlüğe sahip olanlardan, soygunculardan, vurgunculardan, katilamcılardan örnekler vermez de tutup Fehriye'yi verir? Devlete mesaj verecek; bakın ben de sizin düşmanlarınıza düşmanım demek istiyor. Ama yetmiyor işte. Bu takiyyelerin bir faydası olmuyor. Tam tersine orada Fehriye'den sözedecek bir durum varsa, onu da savunarak yasakçıların, katillerin karşısında konuşması gerekirken, onu yapmıyor, yapamıyor.

İstisnaları dışında islamcı çevrelerin genel bir yaklaşımıdır bu. Dünya üzerinde, ülkemizde bunca gelişmeye rağmen, sabık Anti-komünistlerinin yönlendirdiği kafa yapısı hep kullanılmaya açık olacaktır.

Türban konusunda devrimcilerin, yasağa karşı ne dediklerini, ne yaptıklarını ise anlatmayacağız, bunları dünya alem biliyor.

Limter-İş'e Baskın

Tuzla Jandarması ve polisi tarafından Limter-İş sendikasına baskın düzenlendi. Sendikada arama yapan jandarma ve polis, Limter-İş Genel Başkanı Kazım Bakış'ın da içinde olduğu 5 işçiyi gözaltına aldı. Aynı anda Genel Başkan'ın evi de jandarma-polis tarafından basıldı.

Limter-İş tarafından yapılan açıklamada, baskın ve gözaltıların Yonca tersanesinde sürmekte olan direnişi kırmak amacına yönelik olduğunu, uzun süredir patronların tehdit ve tahriklerinin sürdüğünü, son baskınların da onlar tarafından düzenlenen bir komplo olduğunu belirtildi.

Limter-İş Sendikası Genel Merkezi önünde yapılan, işçilerin ve sendikacıların katıldığı açıklamada, baskın ve gözaltılar protesto edildi. Açıklamanın ardından Yonca tersanesindeki direnişçi işçileri ziyaret etmek isteyen grup, tersane girişinde polis tarafından engellendi.

Sendikacılar ve işçiler, 20 Mayıs'ta serbest bırakıldılar.

Sürgüne Protesto

Doğu illerinde Eğitim Sen ve SES sendikalarına üye memurların ardı ardına sürgünlerine Rize Haber-Sen Şubesi Başkanı Emrullah Taşçı'nın, Şırnak'a sürülmesi de eklendi.

Sendika üyeleri, işyeri önünde yaptıkları basın açıklaması ile sürgünleri protesto ettiler.

Köy-Tür'de Eylem Sürüyor

Elazığ Köy-Tür'e bağlı kesimhane ve yem fabrikasında son dönemde sayıları 37'yi bulan işten çıkarmalar, işyeri önünde yapılan oturma eylemi ile protesto ediliyor. İşçiler, yaptıkları basın açıklamasında, işverenin yasal haklarının kullanılmasını engellediğini, sendikalaşma girişimleri nedeniyle işten atıldıklarını belirttiler.

Açlık ve Adaletsizliğe Karşı Mücadele Ediyoruz

Nazileri örgütlediği ve devrimcilere karşı kullandığı Almanya basınında bir süre önce genişçe tartışılan Anayasayı Koruma Örgütü'nün 2001 raporundaki iddialara Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Amsterdam Enformasyon Bürosu cevap verdi.

Almanya Anayasa'yı Koruma Örgütü'nün Westfalen bölümünün 2001 yılı üzerine değerlendirmelerini içeren raporunda DHKP-C'nin faaliyetlerine yer vermesi üzerine bir açıklama yapan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Amsterdam Enformasyon Bürosu, raporun yalan, yanlış bilgilerle dolu olduğunu belirterek, iddialara tek tek cevap verdi.

Yasaklama kararına değinilen açıklamada, Almanya'nın Türkiye faşizmini desteklemesinin ekonomik çıkarlarının bir sonucu olduğu belirtildi.

Bu desteğin 12 Eylül cuntasını desteklemeye kadar uzandığı söylenen açıklamada şöyle denildi;

"Almanya, 12 Eylül Cuntacıları ile ilişki yürütmekten çekinmedi.

Bu ilişkileri gündeme taşıyan devrimcilere ve demokratlara yönelik olarak o yıllardan itibaren çok daha yoğun bir takip, bezdirme, tehdit ve işbirlikçileştirme programı uygulandı. Amaç açtı; Cuntacılar yönelik protestolar sona ermeli, Türkiye'deki demokrasi mücadelesi sona ermeliydi.

Almanya'da milyonlarca Türkiyeli yaşıyor. Bu insanların öyle ya da böyle ülkesi ile ilişkisi vardır. Bu ilişkilerin yanı sıra Almanya'da yaşayan her Türkiyeli insanın, Türkiye'de yaşanan gerçeklerle ilgilenmesi doğaldır. Ancak bu faaliyetler dahi 'terör' kapsamında değerlendirilerek, gözetim altında tutma politikası uygulanmıştır.

Ekonomik ihtiyaç olarak buraya getirilen insanlarımız burada ekonomik, sosyal, kültürel birçok sorunla karşı karşıya kalmıştır. Onyıllardır hakları yenilmiştir, sömürülmüştür, ezilmiştir. Irkçı hareketlerin, ayrımcı yasaların he-defi olmuştur.

Halkımız kendisini kültürel olsun, siyasi olsun ifade etmeye kalktığında, şüpheyle karşılanmış, 'terörist' muamelesi görmüştür.

Halkımızdan istenen ve dayatılan şudur: Burada varol ama kendini ifade etme, bizimle yaşa ama kendini inkar et, burada kal ama ülkedeki gerçekliği unut... Bu en basit şekli ile bizim her türlü varlık koşulumuzun inkarıdır, asimilasyondur."

Amsterdam Enformasyon Bürosu'nun belgelerle açıkla-

dığı gerçekler, terör raporlarının, listelerin de nasıl hazırlandığını ortaya koyar niteliktedir. Bu nedenle üzerinde durulmalı ve en başta Alman demokratik kamuoyu olmak üzere herkes tartışmalıdır. Raporda yeralan iddialar tek tek ele alındığında görünen tablo şudur:

Bu raporu okuyan, beyni "terör" demagojileri ile kirletilmemiş herkes, **"bu örgüt hangi anayasayı koruyor"** sorusunu soracaktır.

Anayasa'yı Koruma Örgütü DHKC basın bürosunun 11 Eylül ile ilgili açıklamasını gerekçe göstererek 11 Eylül'ü desteklediğini söylüyor.

Açıklamaya ilişkin söylenen şu; *"Amerikan emperyalizminin dini, inancı, kültürü ve ahlakı olmadığını ... böyle bir dünyada neden böyle bir saldırı yapıldığını değil neden daha fazla yapılmadığını tartışmak lazım olduğunu..."*

Ancak söz konusu açıklamanın bütününü yüzbinlerce insan okudu, gördü. Orada ne söylendiğini, gerçekleri tartışmaya çağırıldığını, 11 Eylül'ün eleştirildiğini ama bunun gerçeği görmenin önüne engel olarak çıkarmanın ABD'nin suçlarını örtmek olduğunu, söylediğini dünya alem bilir. Ama bütünün ne dediği çarpıtılmak istenirse, içinden bir paragraf alınır ve amaç hasıl olmuş olur. Böylece "daha fazla 11 Eylül olmalı dedi" sonucuna kolayca ulaşılır. Anayasa'yı Koruma Örgütü de bunu yapıyor.

Örgüt, emperyalizm gerçeğinin, Amerika'nın tüm dünyayı nasıl bir adaletsizliğe, açlığa mahkum ettiğinin tartışılmasından **neden bu kadar rahatsızsınız?** Almanya'yı ziyaret eden Bush'u protesto kararı alan PDS ve Yeşiller için *"akıl almaz bir şey"* açıklaması yapan Alman başbakanı bu sorunun cevabını açık veriyor.

Amerika nasıl protesto edilebilir? Amerika gerçeği nasıl anlatılabilir? Örgüt de bundan rahatsızdır. Eleştirilen, teşhir olan tekellerin düzenidir. Anayasa'yı Koruma Örgütü'nün koruduğu da o tekellerin anayasasıdır.

Çarpıtma ve yalan bununla bitmiyor. Darbeci çeteye karşı şiddet kullanılmış. Darbeci çetenin devrimcilere saldırdığını, devrimcilerin kendini savunduğunu Amsterdam Enformasyon Bürosu açıklıyor, çeşitli yayınlarda geniş biçimde anlatımlar yeraldı. Kaldı ki, örneğin raporda geçen Hamburg'da 1998'deki olayda olduğu gibi darbeci çetenin saldırısının Anayasa'yı Koruma Örgütü ajanlarının gözetimi ve denetiminde gerçekleştiği de biliniyor.

Raporda yer alan, *"DHKP-C'nin içte ve dışta Almanya'nın güvenliğini tehdit ettiği"* iddiası, tamamen subjektiftir. Amsterdam Enformasyon Bürosu'nun açıklamasında Cephe'nin amacı açıkça belirtiliyor; "Ülkemizdeki işkencici,

katliamcı rejime karşı mücadele eder. Ve mücadele alanı da ülkemizdir. Örgütümüze karşı böylesi bir suçlama, Türkiye'deki faşist iktidarı güçlendirmeye yöneliktir."

Faşizmin Demagojilerinin Tekrarı

Bir başka iddia da yasal kurumları şaibe altında bırakır nitelikte.

Yasal yayınların örgüt yayını gibi gösterilmesi, demokratik kurumların, örgütün kurumları olduğu demagojisine kadar onlarca örnekte bunu görmek mümkündür.

Bu, demokratik mücadeleye, devrimci düşüncelere, örgütlenmeye tahammülsüzlüğün ifadesidir. Devrimcilerin demokratik faaliyetlerini engellemek istiyorsan, "örgüt" dersin olur biter. Türkiye'de Sami Türk'ler, polis şefleri, DGM'ler yapıyor bunları. Bunun için herhangi bir delil, kanıt olmasına da gerek yok. Tamamen hukuksuzluktur. "Zorla para toplama" gibi iddialar ise saçma ve faşizmin klasik demagojilerinden biridir.

Anayasa'yı Koruma Örgütü'nün "örgütün kurumu" dediği demokratik kurumlardan birinin **TAYAD Komite**, ötekisinin de **Detutak** olması, hücrelere verilen desteği de açıkça ifade ediyor. Her ikisi de hücrelere karşı Avrupa'da faaliyet

yürüten, katliamları teşhir eden kurumlar. Peki bundan kimin çıkarı olacak? Sami Türklerin, hücre savunucularının.

Irkçılık Nasıl Mı Gelişiyor...

Anayasa'yı Koruma Örgütü'nün Westfalen bölümü, Cephe'nin Türkiye'den sonra en büyük çalışma alanının Almanya olduğunu belirtiyor. Bu ifadelerin Türkiye İçişleri Bakanlığının raporlarından aktarılması bir yana, yaklaşık 2,5 milyon Türkiyeli'nin yaşadığı bir ülkede devrimcilerin olmasından doğal ne olabilir.

Ama Almanya yıllardır yasal düzenlemelerle, baskılarla halkların kendi kültürlerini, dillerini, geleneklerini yaşatmasını, örgütlü olmasını istemiyor. Amsterdam Enformasyon Bürosu'nun söylediği gibi, bunun anlamı asimilasyon politikasının bir şekilde sürdürülmesidir. "Terörizm" demagojisine hizmet etmez belki, ama ırkçılığın gelişmesine hizmet ettiği tartışmasıdır.

Terör demagojilerinin tahtı sarsılmıştır. Bu raporun temelsizliği, güçsüzlüğü de bundan bağımsız değildir. Amsterdam Enformasyon Bürosu'nun belirttiği gibi; "Terörist görmek istiyorsanız Şaron'a bakın. İsrail'in patronu Amerika'ya bakın. Türkiye'deki katliamlara bakın, Türkiye'deki Şaronları görün."

Nazileri Örgütle, Kullan Devrimcileri "Terörist" İlan Et

Anayasayı Koruma Örgütü'nü yabancılar, devrimciler, muhalif Almanlar çok iyi tanır. Yalan yanlış raporlara dayanarak çıkarılan yasaklama kararlarından, komplolardan, takiplerden, tacizlerden, ajanlaştırma girişimlerinden tanır.

Ama biz bunlardan söz etmeyeceğiz. Bunları yapan Anayasayı Koruma Örgütü'nün, Alman basınına yansıyan NAZI'lerle ilişkilerinden bir iki örnek vereceğiz. Devrimcilere terörist diyenlerin kimleri nasıl kullandığı ve neye hizmet ettiği, bu raporların kimlerin beyniyle hazırlandığı daha net anlaşılacaktır.

ÖRNEK 1: Haziran 2000'de, **Thomas Dienel** adlı Nazi lideri, ZDF televizyonunda itiraflarda bulunarak, Anayasayı Koruma Örgütü'nün kendisini **ajan** olarak kullandığını, bunun karşılığında aldığı paralarla Nazi örgütlenmesi ve propagandası yürüttüğünü açıkladı. Dienel, açıklamasında sol örgütlere yönelik provokasyonlarda yer aldığını ve sol örgütler hakkında raporlar hazırladığını da açıkladı. Ama bu provokasyonların neler olduğunu ne o ne de Anayasayı Koruma Örgütü açıklamadı.

Bu açıklamalar, devrimci örgütlerin yasaklamasına gerekçe gösterilen saldırı ve provokasyonların nasıl ortaya

çıktığını da gösteriyor. Yine bu anlatımlar, devrimci örgütleri yasaklama kararı alan Alman adaletini Nazilerin raporlarının yönlendirdiğini de ortaya çıkardı.

ÖRNEK 2: Nazi partisi **NPD**'ye binlerce kanlı saldırı sonucunda kapatma davası açılmak zorunda kalınır. Ama mahkemenin "tanık" olarak gösterdiği Wolfgang Frenz'in, **Anayasayı Koruma Örgütü'nün NPD içindeki ajanıdır**. Frenz, NPD'nin kurucu teorisyenlerinden, yabancılara ve devrimcilere saldırıları yönetenlerden biridir.

Bu olay Anayasayı Koruma Örgütü'nün Nazileri ajanları aracılığıyla örgütlediğini ve yönlendirdiğini Alman kamuoyu tartışır. Ama ajanlar onunla sınırlı değildir. 4 ajanın daha NDP'de Anayasayı Koruma Örgütü adına çalıştığı ortaya çıkar.

Bu gelişmeler üzerine NPD'nin kapatılması oyunu durduruldu. Devrimci örgütleri bir raporla yasaklayan Almanya Nazileri bir türlü yasaklayamıyordu.

Anayasayı Koruma Örgütü'nün bağlı olduğu İçişleri Bakanı Otto Schily de davadan bir süre öncesinde Naziler için, "**devlete karşı değiller, örgütsüzler, otonomlar, liderleri yok, kendiliğinden yapıyorlar**" açıklaması yapmıştı.

Sadece iki örnek ve bir soru; Nazileri ajanları aracılığıyla finanse eden, örgütleyen, sola karşı propaganda afişlerinin paralarını dahi karşılayan, Nazi raporlarıyla, ajan provokasyonlarıyla yasak kararları alanlar mı devrimcilere "terörist" diyor?

ŞEHİDE AĞIT

“Hareketin nişanlısın, toprağınan evlisin yavrum”

Ağıt, halkımızın en köklü geleneklerinden biridir. Acıların, öfkelerini binlerce yıllık birikimleriyle oluşan bilgelikleriyle bütünleştirirler ağıtlarda. Bir sevdalının ardından yürekleri dağlar bazen, kimi zaman da bir ananın göğüs kafesini yırtarcasına zorlanarak çıkar ve binlerce insanın beyinlerini sarsar, yüreklerini bir mumun alevi gibi titretir.

Hep marşlarla uğurlanmaz devrim kavgasının şehitleri. Bazen ağıtlar marşlara karışır, ağıtlar marşlaşır başuçlarında.

Kısa, belki de bir solukluk bir ağıt onunkisi. Ağıtla uyumlu bir şekilde ananın bilinçle, özlemle, gururla okşayışlarıyla güzellenmiş bir ağıt onunkisi.

Sivas şivesiyle *“Aslanım yavruum...”* diyerek, ama gözlemlerinden tek damla yaş akıtmadan, gururlu, vakurlu bir edayla alını kızılbantlı **Doğan Tokmak**’ın naaşının başında dimdik duruyor annesi Fadime.

“Hareketin yakışığı yavrum, DHKP-C’nin yakışığı celebim.” diye okşadığı sadece Doğan’ın yüzlerce gündür açlığını erittiği bedeni değil; incitmemesine usul usul düzelttiği kızılbantı aynı zamanda.

Kızılbant direnişin simgesi, direnişle Doğan bir bütün. Direnişle Doğan yavuklu.

Okmeydanı halkı bilir; Doğan’ın devrimci olmasından bu yana, hapislik yıllarında, ‘96 direniş günlerinde, büyük direnişin yürüyüşçülerinden biri olduğunu duyduğundan beri, ana sevgisiyle gurur yoğrulmuştur onun yüreğinde. *“Benim oğlum devrimci, benim oğlum Cepheli”* derken dünyanın en onurlu ve namuslu işini yaptığını bilerek göğüs kafesini öne iter Fadime Tokmak. Hapishane önlerinde bilinçlenen binlerce anadan biridir o da. *“Doğan yapıyorsa, doğru yapıyordur”* sözleri hiç düşmez dilinden. “Doğan’ın anası”dır halkın dilinde. Doğan, Okmeydanı halkının, gençlerinin yaşlılarının, esnafının, kadınlarının, kızlarının saygısını kazandıkça anasının gururu daha da artar.

Doğan’ın göğsüne, uğruna ölüme yürüdüğü inancını anlatan bayrağın örtülmesiyle ağıt da daha bir bilgeleşiyor, özlemi, inancı ağıtlaştırıyor; *“o seni kurtarsın yavrum”...*

Tanrı katında çocuklar günahsız olurmuş, saflığın, temizliğin simgesi kabul edilirmiş.

En büyük saflığın ve temizliğin simgesi o bayrak. Binlerce gencini, yaşlısını düzenin pisiğinden çekip alan, arındıran, günahsız bir çocuk gibi saflaştıran düşüncenin bayrağı o.

Doğan’ın alınıdaki kızılbant bayraklaşıyor, göğsüne konan kızılbayrak sancaklaşıyor; Cemevi’nin önünde onu



uğurlamaya gelen bin kişinin elinde dağlanıyor. Bin kişi on bin olup akıyor 1 Mayıs alanına. Elleri yine o kızılbayrak var.

Doğan’ın kızılbandı o bayraklar.

90 şehidin göğsünü süsleyen kıvrıklık alanları süslüyor şimdi. Gururla, vakur bir edayla 10 bin Doğan alanlara yürüyor dalga dalga.

Doğan’ı, halkımızın kurtuluşu için ölümü gülecek kucaklayan yüzlerce şehidimizi, milyonlarca halkımızı kurtaracak olanı kitaplardan öğrenmedi Fadime Tokmak. Halk bilgeliğiyle, doğruyu sezişiyle biliyor o. Yürümeyi, konuşmayı öğrettiği Doğan’ın ona öğrettiği gerçekleri anlatıyor bir öğretmen gibi.

Fadime Ana kesmiyor ağıdı. Direnişçilerin öğrettiğini, oradakilere öğretmek istercesine türküleştiriyor; *“Hareke-*



tinle nişanlın, toprağın evlisin yavrum. Bugün nikahın var gözün aydın, yavrum."

Okuma yazması olmayan bir ana, emperyalizmin, "uğruna ölünecek hiçbir düşünce yoktur" saf-satasına, ciğerinden koparıp toprağa verdiği canıyla cevap veriyor. Uğruna toprakla evlenilen yavuklu, o düşünceden başkası değil. Düşünceyle nikahlanmanın, düşünceyi iktidara taşımak için toprağa düşmenin erdemini bilen halkımızın beynine işlemiyor o safsatalar. Ölümüne inananların ölümlerinin gerçekte ölüm olmadığını biliyor Fadime Tokmak. Düşünce varoldukça, halkın zulme karşı başkaldırısı oldukça ölümler acılı bir düşün olmaya devam eder; yüreklerimizi dağlarken, zafer yolunda atılan bir adımın muştusu haline gelir.

"Yaşamın kutsallığı"ndan sözedenlerin elbette bu ağıdın anlattıklarını anlaması mümkün değil. Onlar halkımızın kahraman kadını Gülsüman'ın, Şenay'ın okul çağındaki çocuklarını geride bırakıp toprağa düşüşlerini de anlamamışlardı. Onları Fidan'ın tepeden tırnağa inanca kesmiş, inancı alevle dönmüş görüntüsünü de anlamadılar. Tutuşan bedenleriyle kurşunların üzerine "Yaşasın Bağımsız Türkiye!" sloganıyla koşan Fırat'larımızı da anlamak istemediler.

Ciltler dolusu kitaplarda o ağıdın anlattığı felsefeyi, kültürü, ahlakı, erdemi, tarihi, sosyolojik gerçekleri bulmaları mümkün değildir. Oysa o kitaplar, halkların binlerce yıllık deneylerinden, ağıtlarından, acılarından, umutlarından süzülüp çıkmadı mı?

İnsan bilinci ve iradesiyle, ölümü yenerek yazılıyor tarih. Felsefe uğruna ölünebilir düşüncelerde anlam kazanıyor. Zulüm ve zulme karşı direniş gerçeği ölümün yenilmesiyle doruğuna ulaşıyor.

Düşünceyle nişanlı, düşünce uğruna ölümle evli olabilmek büyük bir erdemin ifadesi oluyor ve Fadime Tokmak'ın ağıdında dilleniyor.

Devrimin en yiğitlerinin, kahraman direnişçilerin anılarının ağıtları da başkalaşarak toprağa her tohum düşükçe. Mitolojik kahramanlar için yakılmamıştır belki de böyle ağıtlar. Ağıtlarla bilinç taşınmamıştır belki de. Sevgiyle, devrimci kişiliğin bir ananın alevi gibi kavrulan yüreğinde yarattığı saygı böyle bütünleşmemiştir.

Bizim kahramanlarımızın ağıdıdır bu. Bizim kahramanlarımız destanlarını böyle halklaştırıyorlar. Onlar halkın geleneklerini devrimle bütünleştiriyorlar.

Anaların ağıt yakmak zorunda kalmayacağı günlere kan ter içinde yürüyerek ağıtlar yakıyorlar.

BAHÇELİ VİYANA'DA PROTESTO EDİLDİ

19 Mayıs'da MHP'nin Viyana'da düzenlediği ve Devlet Bahçeli'nin de katıldığı kongre, Cephe güçlerinin de içinde yer aldığı 250 kişilik Türkiye'den devrimci sol güçler tarafından yapılan yürüyüşle protesto edildi. Yürüyüş boyunca bildiri dağıtıldı, Almanca ve Türkçe sloganlar atıldı. Avusturya polislerinin devrimcilerin yürüyüşünü engelleme ve faşistleri aynı yerde yürütme girişimi boşa çıkarılırken, kitlenin toplanmasıyla birlikte MHP'li faşistler toplanma yerinden çekilmek zorunda kaldı.

FİLİSTİN İÇİN ADALET YÜRÜYÜŞÜ

Londra'da Filistin halkıyla dayanışma amacıyla yapılan yürüyüşlerin dördüncüsü 18 Mayıs günü **50 binden fazla** insanın katılımıyla gerçekleştirildi. Cephe Güçleri de bayrakları ve pankartlarıyla yürüyüş kortejinde yer aldılar.

GAZİLERLE DAYANIŞMA

Londra'da Ölüm Orucu gazileri için Efkân Şeşen, Anadolu Halk Kültür Merkezi'nde bir müzik dinletisi verdi. Ölüm orucuyla ilgili yapılan konuşmanın ardından Efkân Şeşen türkülerini gaziler için söyledi.

YASAĞA KARŞI DAYANIŞMA KARARI

İsveç Komünist Partisi gençlik örgütü RKU (Devrimci Komünist Gençlik) yıllık kongresinde AB'nin "terör listesi" ve yasak kararları eleştirildi. Türkiye'den Cephelilerin davet edildiği ve bir konuşma yaptığı kongrenin sonuç bildirgesinde İsveç'teki tüm sol örgütler ve partilerin bu yasaklamalara karşı bir **kampanya başlatması** kararı belirtildi.

"BEN TERÖRİSTİM"

İsveç'in başkenti Stockholm'de AB'nin ve ABD'nin "terör listesi" yapıldığı mitingle protesto edildi.

İsveç ve çeşitli ülkelerden devrimcilerin katıldığı yürüyüşte Türkiye'den Cephe güçleri ve PKK taraftarları yer aldı. 1200 kişinin katıldığı yürüyüşte İsveç sol grupları ellerinde **"ben teröristim"** yazılı pankart ve dövizler taşıyarak dayanışmalarını dile getirdiler. Yürüyüş, İsveç Parlamentosu'nda yapılan konuşmalar ve atılan sloganlarla son buldu.

"Kapitalizme Hayır"

Madrid'de düzenlenen anti kapitalist, anti emperyalist gösteriye **100 bin kişi** katıldı. Sosyal Transatlantik Forumu'nun düzenlediği gösteriye katılan işçi sendikalarından çeşitli sol gruplara kadar 100 bin kişi, ABD ve AB aleyhinde sloganlar attı. AB-Latin Amerika zirvesini protesto eden göstericiler, **"Latin Amerika ülkelerinin sömürülmesine, savaşa ve Avrupa kapitalizmine hayır"** pankartları taşıdılar. 100 bin kişi direnen halkların yanında olduklarını göstermek için binlerce Filistin, Küba bayrakları ve Hugo Chavez'in resimlerini de taşıdılar.

İki ölüm orucu şehidi; Fatma Ersoy ve Ayşe Baştımur. Her ikisi de 19 Aralık'ı Çanakkale'de yaşadı. Biri içeride kararlı yürüşünü sürdürdü, ötekisinin direnişini tahliye oyunu kıramadı. Kararlı yürüyüşlerini o günlerde mektuplarında anlattılar... Şimdi onlarca direnişçi onlarla aynı kararlılığı, aynı duyguları taşıyarak yürüyor...

“BENİM ADIM FİDAN”

Canım yoldaşlarım,

Sıcak mektuplarınızla bu karlı günde yüreğimizi daha bir ısıttınız. Her satırınızda yoldaş ve zafer özlemimizi artırdınız, çok teşekkür ederim.

Gücümüzün, irademizin kararlılığımızın mayasında sizler varsınız. Sizden güç ve moral alıyoruz. Sesinizi duy-mak, bir tek duvar tıkırtısı bile bizim için hayat kaynağı gibi adeta. Sizi çok seviyorum ve sevginize son nefesime kadar layık olacağımı bilmenizi isterim.

... Marş ve türkülerinize her zaman katılamasak da yüreğimizle hep sizinleyiz. Geçenki program çok güzeldi ve ayrı-lığın hiçbir şeye engel olamayacağını bir kez daha gösterdi. Aynı anda katılamamaya okudukça daha fazla üzüldüm.

Sizi çok seviyorum. Kendinize çok iyi bakın. Zaferde buluşmak dileğiyle...

....

Fidan bir meşale gibi kendini tutuşturduğu zaman "Benim adım Fidan" demiştim içimden. Evet biz Fidan'ız, İlker'iz. Aynı coşku, aynı kahramanlık-la zaferi kazanacağız.

Fatma ERSOY

26 Aralık 2001 Kütahya



“TEK ŞEY SÖYLEYİN YETERİ!”

Biliyorsun çok yazdık çok söyledik. Üzerinden aylar geçmiş olsa da o sözlerim geçerliliğini koruyor. Belki gelişmeler daha boyutlu oldu. Aslında bu yaşadıklarımız da ihtimal dahilindeydi. Her şeyin güllük gülistanlık içinde olmasını beklemiyorduk. Konuşabilseydik tabii ki iyi olurdu. Bizi çok merak ettiğinizi biliyoruz. Merak etmeyin iyiyiz. İyiliğimizin ne kadar süreceğini ben de bilmiyorum, bazen şaşıyorum da böyle nasıl oluyor diye. Önümüzde hala iki seçenek duruyor **Ya Zafer Ya Ölüm**. Görüşmeme durumumuz var ama yanı-mızdakiler anlatırlar, son anılarımızı ise tahmin edersiniz, direnişe layık olmaya, yaratılanları hak etmeye çalışacağım....

Programı hep birlikte dinledik. Güldük, sevindik, güzel duygularınıza biz de yüreğimizle katıldık. Sessizlik bizim de çok hoşumuza gitmiyordu. Sessizliği bile dinleyip aradan bir-şeyler bekliyor insan. Aslında her defasında programlara katılmak geçiyor içimizden ya da hep sizlere seslenmek geçiyor ama hep olmuyor işte. Yine de bilin böyle düşündüğümüzü.

Çok ağır adımlarla gidiyoruz diye bize kızmıyorsunuzdur herhalde. Ne yapalım hala iyiyiz. Artık biz de 4. ayı devirdik. Şubat'ı da bitirmek üzereyiz. Gerçek anlamıyla bahara ulaşacağız. Bir de bayram var baharda gelecek olan. Bir direniş içine öyle çok şey sığdı ki. İnanmakta bazen zorluk çekiliyor. Ersoy'la başbaşa ilk günlerimizde hiç bu günlere ulaşacağımızı düşünmüyordum. Artık hesap yapmaktan da vazgeçtim. Benim düşünce sınırlarımı aşan bir direniş bu.

Sevgili can yoldaşlar, çabalarınız en sonunda kalemi, ka-

ğıdı elimize aldırttı. Ama duyguları anlatmanın ne kadar zor olduğunu benim kadar sizler de biliyorsunuz.

Kenetlendiğimiz tek şey var şimdi Zafer... Hiçbir gücün, zorun engellemeyeceği zafer günü. İnanıyorum ki engel olamayacaklar. Hesapları, planları, ne olursa olsun o hesaplarını bozmanın bir yolunu mutlaka bulacağız. Bize güvendiğinizi biliyoruz, o güveni hak etmek için, umutlarınızı ülkemize yaymak için çaba göstereceğim. Hatırladığınız, bana da hatırlat-tığınız geçmişteki yaşananlar, onlar bizim güzel anılarımız olmaya devam edecek. Hem öyle büyütülecek birşey de yapmıyorum. 19 Aralık ve ardından gelen günlerde gösterilen kahramanlıklar, fedakarlıklar karşısında bana öğrenci olmak düşüyor.

Sizleri gözümde tüten diyeyim, belki yanlış bir deyim ama olsun, gözümde tütüyorsunuz, öyle hasretle özledim. Artık hakkımız olan zaferi kazanınca özlemler biter. O gün yine halayda olurum 'hey'lerim, tiz sesimle. Alın bandımı sol göğsümde taşıyorum onlara sürpriz olsun. Şimdi artık veda zamanı. Hepinizi kucaklıyorum...

Ayşe Baştımur

Şubat 2001 Kütahya



Kahramanlar Ölmez



Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan

NURHAK... MALTEPE... DEVİRİME AKAN IRMAKLAR

Bir grup gerilla, hedeflerine doğru ilerliyorlardı Nurhak dağlarında. İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u cezalandıran gerillalardan ikisi, polis takibini atlattıkları için hızlı adımlarla aşıyorlardı İstanbul caddelerini. Nurhak'ta ve Maltepe'de iki kuşatma gerçekleşecekti birazdan... birazdan halk kurtuluş savaşının ilk silahlı direnişlerinden ikisi başlayacaktı.

Nurhak ve Maltepe, Mayıs'ın son günü, ve kanlı günün Haziran'a dönüşü, kurtuluş yolunun devrim savaşçılarının kanlarıyla aydınlatılmasına tanık olacaktı.

*

1969 Haziran'ında bir grup devrimci, Filistin'e gittiler. Grupta Deniz Gezmiş, Yusuf Küpeli, Cihan Alptekin, Ömer Erim Süerkan ve **Sinan Cemgil** vardı.

Filistin'e giden diğer bir grup ise, 1970 Şubat ve Mart aylarında savaş sürdürcekleri alanlara geri dönerken tutsak düştüler. Bu grupta yer alanların içinde de daha sonra Nurhak'larda şehit düşecek olanlardan **Kadir Manga** ve **Alpaslan Özdoğan** ve 6 Mayıs'ta darağacında can verecek olan **Hüseyin İnan** vardı.

Devrimci Avukatlar Derneği Başkanı Niyazi Ağırnaslı, Diyarbakır'da tutsak edilen bu devrimcilerle görüştüğünden sonra onların şöyle dediklerini aktarıyordu: "Amerikan emperyalizminin öncü karakolu olarak Arap ülkelere saldıran İsrail'e karşı El Fetih saflarına katıldık... Eğer mümkün olabilse Vietnam'da, yurtseverlerle birlikte Amerikan emperyalizmine karşı omuz omuza savaşmayı da şeref sayarız. Anti-emperyalist savaş dünyada bir bütündür..." (Kafa Tutan Günler, s. 201)



Hüseyin Cevahir

Sinan Cemgil, ODTÜ'te, Ulaş Bardakçılarla birlikte Amerikan büyükelçisi-ajanı Commer'in arabasını, aracın deposundan aldıkları benzinle tutuşturanlardandı.

Denizler tutsak düştükten sonra, THKO'nun komutasını ele almış, Nurhak'ta kır gerilla birliğini oluşturmuştu. Denizleri kurtarmak için, Malatya Kürecik'teki Amerikan Radar üssünü basıp, içindekileri rehine alma gibi cüretli bir eylemin hazırlığındaydılar.

Gölbaşı'nın İnekli köyü çıkışında etrafları sarıldı. Şöyle seslendi Sinan halkına; "Biz sizlerin, halkımızın bağımsız, onurlu ve bolluk içinde yaşamaları için halk düşmanlarıyla, sizi sömüren ve asırlardan beri zulüm altında ezenlerle ölümü göze alarak kavgaya tutuşmuş halk kurtuluş ordusunun birer neferi, birer eriyiz." (Aktaran, Orhan İyiler, Öldükleriyle Kaldılar)

İlk vurulan Alpaslan Özdoğan oldu. Ardından Kadir Manga vuruldu. Sinan Cemgil de, Kadir'in yanına ulaşip onu çekmek isterken vuruldu.

Nurhaklarda çatışma sürerken, aynı saatlerde İstanbul Maltepe'de THKP-C önderleri Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir kuşatıldıkları evde direnişi sürdürüyorlardı.

Kuşatma altında, radyodan Sinan Cemgil'lerin katledildiğini öğrendiler. O anda Mahir, bulunduğu evin balkonuna fırlayarak, şöyle seslendi Türkiye halklarına:

"Yoksul halkımız için dövüşüyoruz. Sizin için, sizler ve çocuklarınız için. Bağımsız Türkiye için..."

Aralarında onca mesafe vardı. Ama Sinan'la aynı sözleri söylüyorlardı. Aynı düşmana karşı, aynı kararlılıkla savaşıyorlardı. Dersimliydi Cevahir. THKP-C'nin Kürdistan örgütlenmesi sorumluluğunu üstlendi. Genel Komite'de yer aldı. Hem revizyonizme, oportünizme karşı yürütülen ideolojik mücadelenin, hem de emperyalizme, oligarşiye karşı yürütülen silahlı mücadelenin yılmaz, yorulmaz savaşçısıydı.

O gece, Çayan ve Cevahir, sabaha kadar bağımsızlık türkülleri söylediler Nurhaklarda düşenlerin anısına.

*

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan, 31 Mayıs 1971'de Nurhak dağlarında şehit düştüler. 1 Haziran 1971'de Cevahir Maltepe'de şehit düştü.

"EKMEK VE ADALET"

Hasan KIYAFET

"Ekmek ve Adalet" dergisinin adını çok sevdim. Ön yargısız yaklaşım da bu ada sıcak bakmayacak insan düşünemiyorum. Yalnız insan deyince yüreğinde az da olsun insan sevgisi ve beynen de adalet duygusu taşıyanlardan söz ediyorum kuşkusuz.

Evensel doğrular vardır. Bunlar dünyanın neresinde olursa olsun tartışmasız kabul edilen denenmiş güzelliklerdir. Örneğin; hırsızlık, adam öldürmek, köle kullanmak, emeği sömürmek, insana zulüm etmek, güçlünün zayıfı ezmesi birinin yiyip birinin bakması kötüdür onay görmez. Dahası bunlar suçtur. Güzellik iyilik, barış, adalet eşitlik, hakça paylaşım, hak hukuk, sevmek ise yukarıda sayılanların tam tersidir. Her yerde tartışmasız böyle algılanır. "Ekmek ve Adalet" gibi...

Yine ön yargısız ve de gençliği kendimize hasım kabul etmeden, şapkamızı önümüze koyarak düşünecek olsak. Yüreklice sorsak ve yanıtlasak;

"Anarşist, terörist ve hatta komünistlikle" suçladıklarımız bizden ne istiyorlar? Tırnak içinde söylüyoruz, adlandırmak da ne kelime, yargısız infazlarla haklarından geldiğimiz, on yedi yaşına basmadan iple-re götürdüğümüz gençlerimiz bizden ne istiyorlardı?

Onlar diyor ki:

"Bu düzen bozuktur, iyi işlemiyor. Gelin şunu değiştirelim. Daha hakça bir dünya kuralım. Bakınız insanları kimi aç kimi susuz. Kimi sütte yüzüyor, kimi yalın ayak geziyor, vb..."

Biz ne diyorduk ve de demekteyiz:

"Hayır, bu düzen çok güzel bir düzendir. Buna bozuk diyenlerin kanı, zihniyeti bozuktur. Kökü dışarıda vatan hainidir. Bölücüdür, teröristtir, belki de kürttür ve hatta komünisttir."

Onlar diyor ki:

"İş yok, aş yok! İnsanlar çaresiz. Yavrusunu bağrına basıp canına kıyan anaların sayısı unutuldu. İşsizlikten Köprüden atlayan atlayana. İnsaf edip buna bir çözüm bulmalıyız."

Biz diyoruz ki:

"Çalışmak isteyene iş çok. Bizim millet zaten tembelidir. İntiharcılara gelince, onlar kafadan sakat olanlardır. İslam dininde intihar olayı baştan yasaklanmıştır. Yasakları çiğneyerek Allahın emirlerine karşı gelenlere acıyacak mıyız şimdi? Gebersin Pezevenkler. Soğanın sıkından seyreği iyi olumuş. Biraz nüfus azalsın ki kalanlar rahat etsin."

Onlar diyorlar ki:

"IMF bilmem ne gibi yabancı sömürü odaklarına bizi

sömürttünüz. Dahası geleceğimizi sattınız. Her türlü bağımsızlığımızı yitirdik. Bizleri doğmadan borçlandırdınız. Kişiliğimizi kimliğimizi rehin bıraktınız. Üstelik aldığınız paraları çar çur edip yediniz. Şu sıra aylık faizi katrilyonlarla ölçülen borç faizleri ödüyoruz. Bu gidişle bu borcun altından bizim çocuklarımız da kalmaz. Ne zaman insan gibi yaşayacağız, ne zaman kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz? Ne zaman ohh, diye bir soluk alacağız?"

Biz diyoruz ki:

"Borç yiğidin kamçısıdır. Dünyada borçsuz kul mu var? Baştan hepimizin Allaha can borcu yok mudur? İnkar mı ediyorsunuz? Siz solcular zaten Allaha inanmazsınız. Ayrıca bize borç veriyorlarsa bununla övünmemiz gerekir. Borcu güvenilen kişiye verirler."

Onlar diyor ki:

"Eğitimde fırsat eşitliğini hepten yok ettiniz. Bundan böyle sadece parası olanlar yüksek öğrenim görebilecektir. Bırak yüksek öğrenimi, yoksullar, emekçiler, ilk orta öğrenimi bile göremez duruma düştüler. Okuma yazmayı söken çocuğunu veliler, okuldan çekip bir işe koşuyor. Bunun sonu, kendi hakkını aramayan, bir köleler ordusu yaratmaktır. Paralı eğitime son verilsin diyoruz. İnsanların istedikleri dilde, istedikleri kültürü almak gibi devredilmez, engellenemez bir hakları vardır. İnsan haklarının temel ilkelerinden sadece birisidir bu."

Biz diyoruz ki:

"Kafası olan okur. Üniversite sınavları herkese ardına dek açıktır. Bileğine güvenen buyursun kazansın. Yok öyle bedavacı dava! Sonra herkes okuyacak da çifti kim sürecek? Davarları kim güdecek? Sokakları kim süpürecek? Madenleri kim çıkaracak? Kömür çıkmazsa, kışın pononuz buz tutar vallahi!"

Onlar diyor ki:

"İnsanların parası kadar konuştuğu zamanı tanıyoruz. Şimdilerde bi de parası kadar yaşayacağı, parası kadar sağlıklı kalacağı zamana geldik. Maliyeti ağır hastalıklara yakalananlar, ya dileniyor, ya da tezden ölüyorlar. Merve bebeğin açlıktan öldüğü doktor raporlarıyla onaylanmadı mı? Bir yandan köpeklerin bile özel berberlere gittiğini, özel mamalarla beslendiğini, dahası yurtdışında tedavi edildiğini de biliyoruz."

Biz diyoruz ki:

"Ne yapalım, devletimiz fakir. Var da vermiyor muyuz? Hem de Allah'ın biçtiği ömrü kim uzatıp, kısaltabilir? Fakirler ölüyor da zenginler ölmüyor mu? Amentü Suresine göre ayağımıza taş değse bile Allahtan bilmeyecek miyiz? Alnımıza yazılana karşı mı geleceğiz? Sizler zaten Allah'a şirk koşanlardansınız."

Onlar diyor ki:

"Yoksulluk kader değildir. Bizi böyle uyutamazsınız. Allah'ı kötülüklerinize ortak edemezsiniz."

Biz diyoruz ki:
"Eeeh fazla konuşmayın. Böyle gelmiş böyle gider. Eski köye yeni düzen mi koyacaksınız?"

Onlar diyorlar ki:

"Cezaevleri yerine, okul, fabrika, tank top yerine traktör, kepçe yaptırırsanız, bütün bu kötülükler ortadan kalkar. Polis bizim peşimizde olacağına, hırsızın, kapkaççının, banka soyanların peşinde olsa, bir de işsizlik ortadan kalksa, kavga dövüş kalmaz. Herkes kardeş kardeş yaşar gider. Her türlü kavganın kaynağı yoksulluk ve sömürüdür, paylaşımındaki dengesizliktir."

Biz diyoruz ki:

"Tank top olmazsa sizleri nasıl zapt ederiz. Baldırı çıplaklara güç mü yeter? Ayrıca vatan millet bayrak, din iman ve de ırz, namus nereye gider?"

Onlar diyor ki:

"Dediklerimizi yaptığınız zaman ortada baldırı çıplak, aç açık kimse kalmayacak ki. Yani kavganın nedeni ortadan kalkacak. Silaha ne gerek kalacak?"

Yine onlar diyorlar ki:

"Herkes özgürce düşünsün ve düşüncesini istediği dilde özgürce söyleyip yazsın. Laz, Çerkes, Kürt, Gürcü demeden her halk kendi kültürünü gönlünce yaşasın ve yaşatsın."

Biz diyoruz ki:

"Höst bre meret, kapan da kaçan mı? Senin dediğin düpedüz bölücülüktür, vatan hainliği, hatta komünistliktir."

Sözü uzattık. Şu kötü adam diye baştan mahkum etiklerimiz, taleplerine yanıt bulmak çok mu zor? Ama bir elimiz vicdanımızın üzerinde dururken kuşkusuz. Bizden özel uçaklar, yatlar katlar, mutfakları altın tepsili yalılar mı istiyorlar? Yoksa, tasmaşı pırlantalı ithal itler mi?

Tek eleştirim, derginin adında; "Ekmek" sözcüğünün "Adalet"ten küçük yazılmışlığı üstüne olacaktır. Çünkü ekmeğin olmadığı yerde adalet zaten olmaz. Bütün dinlerde ekmeğin dört kitaptan üstün tutulması belki de bundandır.

Derginin içindeki çiçeklerle bezenmiş genç ölüm fotoğraflarına doğrusu yürek dayanmıyor. Ömürlerinin baharında yiğitler. Gerdeği tanımadan ölümü, kefeni tanıyan melek yüzlü kızlar. Her zamanki dileğini yineleyerek sözü bitirmek istiyorum. Ölmeden bu bozuk düzeni değiştirmenin bir yolunu bulamaz mıyız? Ben gençlere güvenirim. Onlar bunun da bir yolunu mutlaka bulacaklardır. Bu düzen, ayakta duramayacak kadar eskidi, yaşlandı. Yaşlandıkça, eskidikçe de haksızlaştı, hırçınlaştı, vahşileşti. Giderayak çok can yakabilir. Böylece bildiğimiz delikli demirin, topun tüfeğin de eskidiğini vurgulamak istiyorum. Sosyalizmin haklılığı, adaleti atomdan daha güçlü değil midir? Her türlü ölüm araçları, sömürücülerin eline yakışan bir cinayet kanıtı olarak tarihe geçmelidir. Sosyalistlerin eline karanfilin, gülün, güvercinin ve dahi "Ekmek ve Adalet" in yakıştığını tarih bir kez daha görmelidir.



basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

ÜÇ HARFİN ANLATTIĞI

Bazen bir cümle, bazen de üç harfli bir kelime, sahibinin tüm kafa yapısını, ahlakını, kültürünü ele verir.

Geçtiğimiz hafta kimi gazetelerde yer alan, “KOZ” kelimesi de işte tam da böyle bir işleve sahipti.



Belçikalı silah kaçakçısı Jacques Monsieur adlı biri Türkiye’de yakalanmış ve Belçika tarafından aranan biri olduğu anlaşılmıştı.

Doğan medyasından, Türkiye gazetesine kadar 17 Mayıs tarihli gazetelerde yer alan haberlerin büyük bölümünde o üç harfli kelime başlıklara taşınmıştı: “KOZ”

Söylenmek istenen açıktı; ver Fehriye’yi al Monsieur’ü.

Jacques Monsieur’ün, yani uluslararası bir silah kaçakçısının Türkiye’de ne aradığı, kimlerle ilişkisi olduğu, kime silah sattığı, hangi bağlantılar için Türkiye’ye geldiği gibi en doğallığında sorulması gereken soruların hiçbiri sorulmadı. Bu, “esrarengiz Belçikalı” gibi, neidüğü belirsiz kavramlarla geçiştirildi.

Medyanın daha önemli öncelikleri vardı çünkü.

Sabancı’ya yağ çekmek vardı. Fehriye nezdinde devrimcilere kinini kusmak vardı. Verin katledelim, işkence yapaalım çığlıkları atmak varken böyle sorulara ne gerek vardı.

Basının “KOZ” dediği bir insandı.

“KOZ”un hukukta ne gibi bir işlevi olabileceğini hiç düşünmeye bile gerek görmedi bu başlıkları atan gazeteler. Belçika’nın kendi hukuk mekanizmasıymış, Fehriye hakkında o mahkemelerin kararları varmış ya da yokmuş bunların ne önemi vardı ki. Kapitalist ahlak fişkırdı beyinlerden;

Ver Fehriye’yi al kaçakçıyı!

Her şey ticaret değil miydi?

Söz konusu olan devrimciler olunca; ne silah kaçakçısının ne aradığını sorgulayacak habercilik lazım, ne hukuku düşünecek bir kafaya ihtiyaç var, ne de ahlaka. Tümü Sabancı yolunda feda olsun!

✍ ✍ ✍

23 Mayıs tarihli Milliyet’in ekonomi sayfasından bir başlık: “İŞTE GLOBALİZM”

Haberin ayrıntılarına bakıyorsanız, acaba BM’nin son yayınladığı açlık, yoksulluk rakamlarının sorumlusunun dünyayı eşitsizliğe, adaletsizliğe boğan, milyarları açlığa mahkum eden emperyalizm olduğunu mu anlatıyor diye; ama yok. Altında yazan şu: “Türk Efes, Rusya’da ürettiği, Rus Milli takımının sponsoru olan Sary Melnik birasının reklam filmini Avustralya’da çekti.”

“Globalizm, küreselleşme” diye diye yıllardır beyinleri nasıl dumura uğrattıkları, nasıl aldattıkları sayfalarca da anlatılabilirdi. Ama bu haber bile tek başına bu aldatmanın nasıl bir soytarılık ve halkların açlığı ve yaşadığı zulümle alay eden bir ahlaksızlıkla yapıldığını özet olarak anlatmaya yetiyor.

“Sermayenin uşağı basın” ifadesi çok güzel yaşıyor.

RTÜK Yasası Onaylandı

Cumhurbaşkanı Sezer’in vetosundan sonra yeniden Mecliste görüşülen ve aynen geri gönderilen RTÜK yasası Sezer’in imzalamasıyla resmen işlemeye başladı. Sezer yasanın iptali için imzadan sonra Anayasa mahkemesine başvurdu.

RTÜK yasasının neler getirdiğini sayfalarımızda yazdık. Özet olarak daha fazla yasak, muhalif yayınlara daha fazla ceza, internet yayınlarına denetim ve Doğan Medya başta olmak üzere, basında büyük bir tekelleşmenin önünün açılmasını getirecek.

Bundan sonrasında izleyin; yasaklar, cezalar oligarşi içi çatışmalarda kullanılmasının dışında büyük oranda devrimci, muhalif yayınlara karşı kullanılacaktır.

Tüm tepkilere rağmen yasanın çıkarılmış olması iktidarın kaale almama politikasının pervasızlıkla sürdüğünün göstergesi. Özgürlüklerden yana olan basın emekçileri o zaman daha güçlü ve daha örgütlü tepkilerin yollarını bulmak zorunda. Yol belli; örgütlü güç.